

ПРОТОКОЛНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 5

11.09.2020 г.

Град гр. София

Апелативен специализиран наказателен съд

IV-ти въззивен състав

На 10.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Емилия В. Петкова
Членове: Венелин Б. Иванов
Аделина И. Каменова

Секретар: К. Ч. Х.

Сложи за разглеждане докладваното от Емилия В. Петкова Въззивно частно наказателно дело № 20201010600452 по описа за 2020 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

На поименното повикване в 11:25 часа се явяват:

ЗА АПЕЛАТИВНА СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПРОКУРАТУРА, редовно призовани, се явява прокурор Д..

ОБВИНЯЕМИЯТ-ЖАЛБОПОДАТЕЛ В. П. Д. се явява лично, редовно уведомен от предходната съдебна инстанция, доведен от следствения арест.

ЯВЯВАТ се защитниците му адв. И.Л. и адв. С. Ч. редовно уведомени от предходната съдебна инстанция.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Л.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Ч.: Да се даде ход на делото.

ОБВИНЯЕМИЯТ Д.: Да се даде ход на делото.



СЪДЪТ, след съвещание, като взе предвид становищата на страните и тъй като не намери процесуални пречки за даване ход на делото

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА се въззивна частна жалба от адв. И.Л.- упълномощен защитник на обвиняемия В. П. Д. , против определение на Специализирания наказателен съд, 10-ти състав, от 03.09.2020 г. по НЧД № 2341/2020 г., с което по отношение на обвиняемия Д. е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“. С частната жалба се иска отмяна на протоколното определение на първостепенния съд.

ПРОКУРОРЪТ: Запозната съм с частната жалба.

СЪДЪТ разясни на страните правата им по чл.274 и чл.275 от НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи. Нямам искания по доказателствата.

АДВ.Л.: Нямам искания за отводи. Представям и моля да бъде приета справка от счетоводната програма на „М. к. г.“ ООД за клиенти и доставчици, подписана от управителя, с оглед твърденията за предоставяне на средства на обвиняемите лица и свързаните с тях търговски дружества.

АДВ. Ч.: Нямам искания за отводи. Нямам нови доказателствени искания. Поддържам искането на адв. Л..

ОБВИНЯЕМИЯТ Д.: Нямам искания за отводи. Нямам други искания, в това число по доказателствата, освен доказателственото искане на защитника ми адв. Л..

Прокурорът: Уважаеми апелативни съдии, считам, че представеното писмено доказателство е относимо към предмета на делото и не се противопоставям да бъде прието.

Съдът, след съвещание намира, че няма пречка да бъде прието днес представеното от защитника на обвиняемия Д. - адв. Л. писмено доказателство, а именно справка от счетоводната програма на „М. к. г.“ ООД за клиенти и доставчици, изготвена на 09.09.2020 г. Същото е относимо и допустимо в настоящия процес.

Ето защо, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА справка от счетоводната програма на „М. к. г.“ ООД за клиенти и доставчици, изготвена от управителя Д. Д. на 09.09.2020 г.

СТРАНИТЕ (поотделно): Нямаме други искания.

СЪДЪТ, след съвещание, предвид липсата на доказателствени искания на страните и тъй като служебно намира, че в настоящото производство не е необходимо събирането на други доказателства, счита, че следва да бъде даден ход на съдебните прения. Ето защо

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, производството е по реда на чл. 64, ал.7 и сл. НПК и е иницирано по жалба на обвиняемия В. П. Д. , депозирана чрез защитника му адв.И. Л., срещу определение на първоинстанционния съд от 03.09.2020 г. по НЧД № 2341/2020 г., с което е

взета мярка за неотклонение по отношение на обвиняемото лице „Задържане под стража“. Считам, че жалбата е допустима - подадена е в срок и следва да бъде разгледана, но по същество е неоснователна, поради което Ви, моля да потвърдите определението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно и да отхвърлите жалбата като неоснователна. Аргументите за това се съдържат в целия събран до момента доказателствен материал по досъдебното производство, предоставен на вниманието на съда. По делото обвиняемият В. Д. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 321, ал.3, т.2 вр. ал.2 НК, за което деяние законът предвижда наказание лишаване от свобода, при това същото се явява и тежко по смисъла на закона. В този смисъл е правилна преценката, че е налице първата кумулативно предвидена предпоставка, визирана в чл. 63, ал. 1 НПК.

На следващо място, съдът правилно е преценил и че по делото са събрани достатъчно доказателства, от които да се направи обосновано предположение, че обвиняемият В. Д. е автор на вмененото му деяние. Този извод се извлича, на първо място, от значителен на брой гласни доказателства, а именно от показанията на свидетелите С. Н., П. С., К.Н., Р. К. М. К., свидетел с идентификационен номер 56*, свидетел с идентификационен номер 56*, свидетел с идентификационен номер 56*, В. П., Г. Г., С. С., А. Й., Р. А., Д. С., Л. Д., Е.К., Н.Н., С. П.. В подкрепа на повдигнатото и предявено обвинение на В. Д. са и обясненията на обв. М. К.. Съществуването на организирана престъпна група в периода от месец 01.2018 г. до 28.08.2020 г., създадена с цел извършване на престъпления по чл. 252, чл.129, чл.143, чл.213а и чл.214, с ръководител обвиняемият И. Г. и участници В.Д., С.Г., Б. М., М. А., М.К., А. А., В.П., Г. Б. и Г. Б., се подкрепя от протоколите за разпознавания на лица, протоколи за претърсване и изземване и личен обиск, протоколи за доброволно предаване, писмени доказателства – договори, допълнителни споразумения и други. От доказателствата се установява, че обвиняемият В.Д. е осигурявал, срещу получаване на част от печалбата, финансирането на лицата, извършващи незаконна банкова дейност, предоставяйки системно пари назаем срещу лихва. Без осигуряването на средствата, които са били предоставяни под формата на заеми, не би могла да се постигне преследваната цел.

От изложеното и при съвкупния анализ на събраните към момента доказателства може да се изведе обосновано предположение за авторството на деянието, вменено на обвиняемия В.Д., както и правилно е приел първоинстанционният съд.

По отношение наличието на реална опасност от укриване или извършване на престъпление:

Прокуратурата счита, че от материалите по делото и събраните към момента доказателства може да се направи извод за наличие на реална опасност обв.В.Д. да се укрие и да извърши престъпление. Обвиняемият разполага със значителен финансов ресурс, притежава имоти в чужбина, което обуславя реална опасност да се укрие от органите на досъдебното производство.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че е налице реална опасност от извършване на престъпление от страна на обвиняемия В.Д., ако бъде с по-лека мярка за неотклонение. Прокуратурата изцяло споделя изложените по този въпрос доводи от първоинстанционния съд. Завишената обществена опасност на дееца се обосновава от конкретните специфики на престъпната дейтелност, вменена на обвиняемото лице, а именно продължителен период на съществуване на организираната престъпна група, участието на голям брой лица, високата степен на организираност и съгласуваност на действията между участниците, конкретния принос на обвиняемия в извършваната престъпна дейност, а именно - осигуряване и предоставяне на финанси, необходими за реализиране на вторичната престъпна дейност, целена от групата. С оглед на обстоятелството, че делото се намира в начална фаза, предстоят още множество действия по разследване, прокуратурата счита, че единствено мярката за неотклонение „Задържане под стража“ може да постигне в пълнота целите, посочени в разпоредбата на чл.57 от НПК.

Предвид всичко това, моля да потвърдите определението на СНС като правилно, законосъобразно и обосновано, а жалбата на обвиняемия В. Д. и неговия защитник да отхвърлите като неоснователна.

АДВ. Л.: Уважаеми апелативни съдии, моля да уважите жалбата и да определите на подзащитния ми по-лека мярка за неотклонение. Макар да считам, че не е налице и първата предпоставка - наличие на обосновано предположение за извършено престъпление. Искам в самото начало да кажа, че в пледоарията на прокурора, особено в последните ѝ части за специфика, продължителност, период, особености - може да се каже по всяко дело. Позоваването на прокуратурата на някакви общи съждения, особености, без да се сочат факти за конкретния обвиняем, в конкретния случай не представлява надлежно обсъждане на доказателства и не установява наличието на нито една от опасностите, нито на обоснованото предположение. Действително е налице предпоставката обвинение за

тежко престъпление. Но до там приключват, според нас, основанията, поради които може да се иска налагането на най-тежката мярка или продължаването ѝ. Какви данни има за обосноваването на предположението?

Прокуратурата изчете имената на множество свидетели. Но аз Ви моля да видите показанията им и ще видите, че нито един от тях не говори в никаква конкретика, извън това – „чувам съм“, „казали са ми“, „знам, че В. Д., който се нарича В. „Б.“ или В. „В.“, финансира „П.“ за дейността на заложените му къщи, срещу което получава малък процент лихва. Това са единствените показания, които са свързани с активността на подзащитния ми. Ако прилагаме стриктно закона, което се налага когато се иска ограничаване на основните права, включително в случая - правото на свобода, трябва да си поставим въпроса – какво установява това? Това установява, че евентуално, ако има данни за престъпление, то може да бъде само за вторичното престъпление по чл. 252 НК. Няма нито един свидетел, който да дава показания за участие на подзащитния ми в организираната престъпна група. Мисля, че в този съд, който е специализиран по организираните престъпни групи, да обясняваме разликата между доказателствата, които установяват самата организирана престъпна група. Съгласуване на волята, наличие на съзнание за участие на други лица, наличие на съзнание за целта. Те са различни от доказателствата, които установяват вторичното престъпление. В случая, доколкото може да се твърди за някакво намесване на подзащитния ми в дейността, която е инкриминирана по делото, тя, както и днес каза прокурорът, е само и единствено във връзка с вторичната дейност. Според нас не е налице обосноваването на предположението за участие в групата.

На следващо място, моля да имате предвид показанията, които дават тези свидетели и които представляват единствено свидетелстване „по слух“. Не искам да си мисля, че разследващите полицаи и прокурорите, които са участвали във воденото на делото, не знаят, че когато един свидетел свидетелства за нещо, че еди-кой си е давал пари, е нормално да го питаш от къде го знае за какви пари става дума, за какъв период става въпрос и прочие. Тогава вече бихме могли да обсъждаме сериозно тези показания. Защото вкарването в изречението на свидетелските показания, които касаят свършено друга тематика на – „и знам, че „П.“ взима пари от В. „Б.“, за да осъществява дейността на заложените си къщи“ говори за едно немарливо провеждане на разпит най-малко, защото не е изследвано откъде свидетелят знае и на какво основание твърди това обстоятелство. Но след като липсва обяснение от къде свидетелят знае. Това означава, че свидетелят свидетелства „по слух“. Най показателни са показанията и, между впрочем, прокурорът ги цитира отчасти, на свидетеля М. К., който казва – „С. С. и бащата И. имат връзки с В. „В.“, от него взимат пари, но и

те спекулират с връзки с полицаи, магистрати и пр.“. Защо това изречение, което е за спекулирането с връзки, не направи впечатление на прокуратурата и тя не се поинтересува дали и в случая не се спекулира? Защо не са обсъдени показанията на М. К., които не са пред съдия, тъй като това е в разпита пред съдия, където казва „Те казват на клиентите си, че взимат пари от В. „В.“.

По делото няма нито едно доказателство за реално предоставяне на пари от подзащитния ми. Няма документ от заложената къща, няма някакъв финансов документ, няма разписка. А от представената днес справка се вижда, че нито един от обвиняемите лица или свързани с тях дружества – заложни къщи, не са сред клиентите на „М.г.“. Представила съм тази справка специално за „М. г.“, тъй като в показанията на анонимен свидетел № 56* се твърди, че именно схемата за финансиране е чрез „М. г.“ на тази престъпна група. Ние считаме, че по никакъв начин не са налице доказателства, които да обосновават участието на подзащитния ми в тази престъпна група. Но дори и да са налице някакви данни, те са толкова слаби, неконкретизирани и непроверени към момента, че най-малко на тяхно основание може да се твърди обосновано предположение в степента, която да обоснове задържането. Прокурорът каза, че делото било в началото, че тепърва предстояло ново разследване, че дългия период на развитие на групата обосновава необходимостта. Моля да намерите един факт, който да говори примерно за периода. Защо се повдига обвинение за този период - от 2018 г.? Един факт по делото. Няма такова нещо. Всъщност, прокуратурата, искайки налагането на най-тежката мярка за неотклонение, се позовава на две неща. Първо - на обвинението, което тя безконтролно повдига, както приема и съдът в Страсбург, защото това обвинение се повдига така както прокуратура реши, без всякакъв контрол, но на база на него само поради това не може да се иска задържане, и на второ място - и на това, че все още не е събрала доказателства.

Уважаеми апелативни съдии, дело се образува тогава, когато има достатъчно доказателства за извършено престъпление, тогава се повдига и обвинение по смисъла на чл. 219 от НПК. Когато прокуратурата твърди, че не е събрала още достатъчно доказателства това не бива да бъде стимулирано чрез задържане на лицата. Ще си позволя да цитирам едно Решение на ВС, постановено във времето, когато ВС се занимаваше с мерки за неотклонение. Това е Решение № 356/27.06.2001 г. по н.д. № 305/2001 г., в което ВС казва, че след като по делото е установено, че тепърва се дават указания за разследване, тепърва предстои събиране на доказателства, това не установява необходимост от задържане, а напротив - установява липсата на обосновано предположение като още един аргумент, който изключва задържането.

Първоинстанционният съд не е изложил никакви конкретни мотиви във връзка с обосноваването на предположението. Те се свеждат отново до цитиране на имена, цитиране на протоколи за претърсване и изземване и прочие, които нямат нищо общо с подзащитния ми. Мотивите, които са изложени, не могат да обосноват задържане. Но има и нещо друго. Ако нашият подзащитен под каквато и да е форма, чисто хипотетично казвам, е давал пари, за да работят зложни къщи или както каза днес прокурорът - и от свидетеля Д. се установявало, че зложните къщи и финансовата къща имали обща дейност, това не установява извършване на престъпление. Това установява общ бизнес. Да работиш като зложна къща не е престъпно, не е престъпно да си финансова институция и не е престъпно тези институции да си сътрудничат. Не може поради това, че се обсъждат в тази зала, изведнъж един законен бизнес, който може да не харесваме, да става престъпен. Самата теза за това, че са давани пари, за да работи зложната къща, без никакви данни за последваща съпричастност към целта да се вършат други престъпления, изключва участието на подзащитния ми в ОПГ. Освен това, извършване на дейност чрез зложна къща, не означава извършване на престъпление по чл. 252 НК, защото това е разрешено и регламентирано от закона дейност. Доколкото може да се твърди, че по делото част от свидетелите казват, че подзащитният ми има някаква съпричастност към дейността на зложните къщи на другите обвиняеми, това са единствените факти, които следва да обсъдите и които според нас не установяват наличието на обосноваването на предположението за участие в такава група, така както е формулирано.

На следващо място - опасността от укриване: Пред съда подзащитния ми даде обяснения. Те се приеха и това е безспорно, че той се е прибрал в България, след като вече е бил известен за воденото срещу него наказателно производство и след разговор с адвокат се е върнал, за да бъде привлечен като обвиняем. Няма нито една опасност от укриване. А твърдението, че когато някой има имущество или има имот в чужбина, това установява, че има опасност от укриване, е израз на дискриминация по имуществено положение, която е забранена и от Конституцията, и от закона. Богатите хора не са лоши хора и те не са по определение хора, които ще се укриват. Първоинстанционният съд прие, че такава опасност не съществува.

По отношение на опасността от извършване на престъпление: Аз не разбрах от къде се извежда тази опасност според прокурора, а такива данни не могат да се извлекат и от определението на първата инстанция. Там пише, че имало задължения към зложните къщи, че били прилагани физическо насилие и други методи, но те нямат общо, безспорно, с подзащитния ми. Няма нито един свидетел, който да каже, че той има

нещо общо с тези неща. Ако обвинението срещу него е за това, че той е предоставил средства за работа на заложна къща, то на базата на какво, дори от обвинението, спецификата му, особеностите му и всичко това което каза прокурорът, се извежда опасност от извършване на престъпление? Собствениците на заложните къщи са задържани и очевидно те няма да извършват дейност и той няма да им предоставя средства, ако се приеме, че такова нещо е имало. Той е с чисто съдебно минало, без абсолютно никакви противообществени прояви, човек, който развива един сериозен бизнес, за който ние представихме доказателства, и който е работодател на множество хора. Бизнес, който е с множество ресторанти. Бизнес, който в момента е един от най-засегнатите в кризата с корона-вируса и който изисква непрекъсната активност за поддържането му. Безспорно, че задържането на управителя ще препятства, меко казано, дейността на тези икономически субекти. Кому е необходимо това, при положение, че самите факти, които инкриминира прокуратурата, са крайно недостатъчни и много оскъдни?

В този смисъл, аз Ви моля да отмените определението и да постановите по-лека мярка за неотклонение от определената от първоинстанционния съд.

АДВ. Ч.: Присъединявам се изцяло към пледоарията на адв. Л.. Касае се за едно необосновано предположение, обосноваващо се на някакви мними слухове, без да е установена връзката между В. Д. и вторичната дейност. Още повече, че в инкриминирания период не са установени никакви връзки между него и обвиняемите. Моля да отмените определението.

ПРОКУРОРЪТ (реплика): Уважаеми апелативни съдии, точно заради възраженията на адв. Л. пред първоинстанционния съд, си позволих да цитирам показанията на св. М.К., точно в които той казва „Знам лично от „П.“, че го финансира В. „В.“. Единият субект дава пари на другия субект и лицето, което ти получава, лично казва, че е финансирано от В. „В.“. В този смисъл са и обясненията на М. К., който е обвиняем по досъдебното производство, като участник в групата. Множеството косвени доказателства, защото всички свидетели по делото твърдят това. Да, чули са, но този свидетел и този обвиняем сочат от кого лично са чули, което сочи на извод, че в действителност обвиняемият е финансирал дейността на заложните къщи. Тук идва следващия момент, че тези заложни къщи, под контрола на И. Г., функционират единствено привидно като заложни къщи, като основната им дейност е да дават кредити и заеми срещу лихва, без да имат разрешение за това, и това е

доказано категорично по делото. Свидетелят Г. С. твърди, че за да се прикрие престъпния характер на тази дейност, е практика в тези заложни къщи да се издават заложни билети за дадени суми, с невряно съдържание, като основно е било, че е оставено злато в залог, а всъщност не е оставена никаква вещ, а просто се дава сума за заем срещу лихва между 40 % - 60 %, видно от разпитите на свидетелите. Свидетелски показания показват какво количество от тези суми се връщат обратно към обвиняемия В. Д. за услугата, която той финансира. Ако беше истина твърдяното от адв. И.Л., че те имат законен бизнес, това доказателство, което тя посочи, щеше да съществува документирано, че е финансирано от „М. к. г.“ на заложните къщи. Фактът, че делото изобилства от гласни доказателства, че има такова финансиране, лично от В. „Б.“, като има и твърдения, показания на свидетели, че част от средствата идват точно от „М. к. г.“. Ако този обвиняем нямаше съзнание какво точно правят заложните къщи, което, видно от множеството свидетели е съвсем ясно, че те предоставят заеми без да имат разрешение за това и в нарушение на закона, а не действат като заложна къща, по смисъла, който предвижда закона, то щяха да имат документи за предоставяне на такива суми. Това също сочи, че обвиняемият ясно е съзнавал каква е дейността и какво става с неговите суми, които дава. Това е наложило да не са дадени срещу документи, а да са давани лично, и за това обстоятелство да се знае от всички свидетели, разпитани по делото като част от тях са установили това лично.

АДВ. Л. (дуплика): Справката е за „М. г.“ и там няма заложни къщи. Прокуратурата каза, че заложните къщи нарушавали правилата, вършили някакви неща. Т.е. подзащитния ми се обвинява в съучастие може би със заложна къща. Той няма отношение към дейността на заложните къщи. Той не ги управлява, не ги ръководи. Как дава пари според свидетелите? Дори да дава на И., П., това по никакъв начин не е обвързано с това как И., П. после работи и развива дейността си. Категорично няма доказателства, че подзащитният ми има отношение към дейността, която са развивали заложните къщи. Твърденията, че имало категорични данни за това - какви престъпления са извършвани по чл. 252 от НК, се опровергава от твърдението на прокуратурата, която не е повдигнала обвинение за вторично престъпление на никого. Затова аз казах, ако ние обсъждаме вторичните престъпления, бихме могли да говорим за съпричастност за финансиране при конкретни данни. Когато ние говорим за група и няма никакви данни подзащитният ми, извън това което казват свидетелите, че е давал пари, за да може той да развива бизнеса на заложните къщи и те всички това казват, а не да вършат престъпление, то в този аспект няма данни той да има каквато и да е съпричастност към групата. Извинявайте, но това, че заложните къщи работели само фиктивно и не знам какво правели, аз лично такива доказателства не видях, но те и

не касаят г-н Д., защото той не е работил в нито една от заложените къщи. А прокуратурата, която казва, че някой бил казал, че лично знае - всички знаят лично от И. „П.“, който е обвиняем и не дава обяснения, т.е. не се касае до първични доказателства, а самият К. казва „И. „П.“ спекулираше с имена на полицаи, магистрати и разни други“. Аз ви питам – ако тези свидетели кажат „ние знаем, че в прокуратурата има хора, които са корумпирани и не си гледат работата“, ще приемете ли да задържите някого, само защото някой казва „аз знам това нещо“.

ОБВИНЯЕМИЯТ Д. (в лична защита): От 1993 г. започнах бизнес с ресторанти. Работя от 21-годишен. През 1993 г. започнах бизнес с ресторанти. Тогава беше едно малко ресторантче. През 1999 г. взех да стопанисвам ресторант „В.“, а след това се събраха дузина заведения. Управлявам и ръководя около 400 човека, пряко, директно, и още 100 индиректно. Имам прекрасни служители, които са още от 1993 г., като някои от тях казват, че управлявам авторитарно. Аз пряко ръководя своя ресторантърски бизнес. Определено, в последните 6 месеца е ужасно трудно, защото, както знаете, от обявената пандемия на 13.03.2020 г. имахме два празни месеца, които бяха ужасни за мен и всички мои служители. След това, когато започнахме да работим в средата на месец май с бавни темпове, направихме анализ за месец юни - спадът беше около 70 %, някъде до 74 %, в сравнение със същия период на миналата година. Анализът за месец юли показва около 50 %, някъде 40 %, някъде 50 %. Искам да кажа, че е ужасно трудно и ми е ужасно трудно да го балансирам. За месец август нямам анализи, защото на 1 септември се прибрах и бях задържан. Определено много трудно се случва това. От телефона в двора на ареста се опитвам по някакъв начин да им казвам кой, какво и как, има знания в моята глава, които ги няма при хората, които работят с мен. Опитвам се, но е доста трудно, защото има много хора, които говорят на телефона и времето е прекалено малко. В условията на вируса е още по-трудно и си мисля, че без мен би било невъзможно. За това, моля да не ме задържате под стража. Искам да поясня за работата с М., чиято фамилия не зная, как сме работили. Ние сме работили по следния начин. Тъй като не се занимаваме със залози на движими вещи, давахме само ипотечни кредити. Говоря за „М. к. г.“, чиито управител е господин Д.. Когато при нас дойдат клиенти, които искат обезпечен с някакви вещи кредит или с движими вещи, т.е. с автомобили, ние ги изпращаме при тях. Когато при тях отидат хора, които искат да получат ипотечен кредит, те ги изпращат при нас. Това сме го правили със същия този М.. Аз също съм общувал с него и това е било поне преди три години.

СЪДЪТ ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИЯ.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИЯТ Д.: Моля да отмените мярката ми „Задържане под стража”.

Съдът се оттегля на съвещание.

Настоящият състав на Апелативния специализиран наказателен съд след съвещание, като се съобрази със становищата на страните, доказателствата по делото и след проверка на атакуваното определение, намира за установено следното:

Производството е по реда на чл.64 ал.7 от НПК.

Частната жалба на адв. И.Л. – защитник на обвиняемия В. П. Д. , е процесуално допустима, като подадена в срок, от активно легитимирано лице и срещу подлежащ на въззивен контрол съдебен акт. Разгледана по същество, АСНС я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Обвиняемият е привлечен в това му качество по ДП №285/2020г. по описа на ГД „БОП“ – МВР – гр. София, на 31.08.2020г. (като обвинението му е предявено присъствено на 01.09.2020г.), за престъпление по чл. 321 ал.3 т.2 вр. с ал.2 от НК (за участие в организирана престъпна група с посочени в постановлението за привличане ръководител И. С. Г. и останали участници С.И. Г., Б. Б. М., М.А.А., М. М. К., А.Г.А., В.П. П., Г.Б.Б. и Г. Л. Б.). Претендираното от държавното обвинение престъпно сдружение, според постановлението за привличане, е действувало на територията на страната през периода от време от м. януари 2018г. до 28.08.2020г. В същия акт на разследващия орган е отразено, че то е създадено с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл. 129, чл. 143, чл. 252, чл. 213а и чл. 214 от НК.

Горепосоченото престъпление е наказуемо с лишаване от свобода, с което е изпълнена първата предпоставка за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Въззивният съд намира за законосъобразни изводите на първоинстанционния в обжалваното определение, че събраните до момента доказателства по делото формират извод за наличие на обосновано предположение за осъществено инкриминирано деяние по така повдигнатото на В.Д. обвинение. Следва да се отбележи, че след влизането в сила от 05.11.2017г. на измененията и допълненията в НПК, свързани с пределите на произнасяне по мерките за неотклонение, в производствата по чл. 64 и чл. 65 от НПК съдилищата не могат и не следва

да вземат становище относно годността и достоверността на събраните доказателства, а само „на пръв поглед“ (но не и повърхностно) да преценяват дали е налице обосновано подозрение за авторство на съответния обвиняем в осъществяването на деянията, за които е привлечен. Необходимо е да се подчертае и че последното представлява именно предположение, а не дерогира презумпцията за невинност. Подозрението в конкретния случай е обосновано, и то се базира, според въззивния съд, върху следните доказателствени източници: показанията на защитените свидетели с тайна самоличност с идентификационни номера 56*, 56*, 56* и 56*, показанията на свидетелите С. Н., М. К., П. С., Р. А., Д.С. М. К. (син на обв. М.К.), Р. К., С. П., Г. С., В. П., частично – върху показанията на свидетеля Д. Д., както и напълно – върху обясненията на обвиняемия М. М. К.. Първите петима от изброените по-горе явни свидетели, както и трима от защитените свидетели, а именно тези с идентификационни номера 563, 564 и 565, са разпитани и пред съдия от Специализирания наказателен съд. В подкрепа на обоснованото предположение се явяват извършените разпознавания конкретно на обв. Д. от свидетелите с тайна самоличност № 56* и 56*, както и протоколите за претърсвания и изземвания в л.а. „Б“, модел *** ..с рег. №. **-* .., собственост на търговско дружество „Б. к.“, но ползувано от обв. В.Д.; в л.а. „Р.Р. С.“ с рег. № .. ** -* .., ползуван от св. И. Б. в който обаче са били намерени лични вещи на обв. Д. – пари на обща сума 14 200 лв., документи и 16 бр. мъжки часовници; протоколите за претърсвания и изземвания в обитаваното от обвиняемия-жалбоподател жилище в гр. С., кв. „С.“, на ул. „Ш.“ №**, комплекс „Н.Р.“, бл. ., ет.*, ап.*, както и в офиса и прилежащите му помещения на „М.К.Г.“ ЕООД в гр. С., ж.к. „Х.“, на ул. „Ц. г.“ №**-* .., ет.*, ап.*. В претърсените МПС, жилищни и офисни помещения са били открити веществени доказателства, които са от значение за изясняване на обстоятелствата по делото и подлежат на изследване с оглед относимостта им към обоснованото подозрение. В надграждане на доказателствената съвкупност следва да се посочат писмените доказателства по делото – документи, представени с протокол за доброволно предаване от свидетелката С.П. и други документи. Въззивният съд цени в настоящото производство по чл. 64 от НПК свидетелските показания на свидетеля – полицейски служител В. П., който основно възпроизвежда данни, придобити чрез използване на СРС, но съдът счита, че в настоящия момент тези производни доказателства могат да бъдат ценени, доколкото ВДС от експлоатираните специални разузнавателни средства все още не са изготвени и приложени по делото.

Представената в днешното съдебно заседание от страна на защитата на обв. Д. справка за клиенти и доставчици на „М. К. Г.“ ООД не съдържа данни за какъв период от време се отнася, за да може да бъде съпоставена

с инкриминирания период по делото и да се прецени относима ли е към него. Независимо от това, прави впечатление, че под №** в справката, като „клиент и/или доставчик“ на горепосоченото търговско дружество фигурира самото то - „М. К. Г.“ ООД.

Относно опасностите от укриване или от извършване на престъпление, визирани в нормата на чл. 63 ал.1 от НПК, въззивният съд намира за правилен изводът на контролираната съдебна инстанция, че данни за реална опасност от укриване на обвиняемия – жалбоподател В. Д. на този етап от разследването липсват. Той е с установена самоличност и адреси на местоживеене по делото.

Настоящият съдебен състав намира, в съответствие с приетото от първоинстанционния СпНС в обжалваното определение, че е налице реална опасност от извършване на престъпление що се отнася до конкретния обвиняем. Рискът се извежда, на първо място, от продължителността, системността и специфичните характеристики на вероятно осъществяваната от обв. Д. инкриминирана дейност. На второ място следва да се отчете високата степен на обществена опасност на деянието по повдигнатото му обвинение, която в производството по чл. 64 от НПК се приема и според съдебните актове на Европейския съд по правата на човека, като основание за преценка от съдебните органи за наличието на реална опасност от извършване на престъпление. Въззивният съд отбелязва, че спрямо обвиняемия-жалбоподател има неприключили („висящи“) наказателни производства, а това рефлектира върху личностната му степен на обществена опасност, която се преценява от съда за завишена.

По повод на защитните възражения, че обвиняемият Д. е съдружник в търговско дружество „М. К. Г.“ ООД, което има за предмет на дейност отпускане на заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, придобиване на участия в кредитна институция или друга финансова институция, финансов лизинг, гаранционни сделки и факторинг, въззивният съд подчертава, че вероятното участие в престъпната дейност на процесната ОПГ на обвиняемия Д. не се свързва и обвързва с легалното, законово функциониране на посоченото търговско дружество (ако и доколкото има такава, тъй като до момента разследването не е обхванало тези факти), а с дейността на обвиняемия по предоставяне на финансови средства на евентуалния ръководител на вероятното престъпно сдружение И. Г., който, от своя страна и чрез останалите участници в него, вероятно ги е предоставял на други лица, в редица случаи чрез фиктивни залози или други незаконни сделки, доколкото заложените къщи на обв. И. Г. не са

имали разрешение за извършване на банкова дейност. В резултат на тази нелегитимна дейност, обв. Д. е получавал лихви за предоставените от него парични средства, посочени конкретно в свидетелските показания. Т.е. – ролята и функцията на обв. Д. по вероятното финансиране на процесната ОПГ е ключова и немаловажна, като същата е била предполагаемо насочена към една от целите на сдружението – извършване на престъпления по чл. 252 от НК.

Отново във връзка с възражение на защитата, въззивният съд отбелязва, че както в правната теория, така и в съдебната практика, е утвърдено становището, че за да е налице членство (образуване, ръководене или участие) в организирана престъпна група, не е необходимо всички нейни членове да се познават помежду си. Достатъчно е да осъзнават обаче, че се намират в трайни взаимоотношения с повече от две лица, които са постигнали съгласие да извършват престъпления, наказуеми с лишаване от свобода повече от три години. Това съгласуване на волите може да не е изрично, а да се извежда от действията на извършителите. Горните съображения са изцяло в теоретичен аспект, с които съдът дава дължимия отговор на защитните възражения в този смисъл, направени в настоящото производство.

Не се сочат аргументи от здравно, семейно или друго естество от кръга обстоятелства, визирани в нормата на чл. 56 ал.3 от НПК. Данни за такива не се съдържат и по делото, що се касае до конкретното обвиняемо лице, поради което въззивният съд няма основа за коментар на такива обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 64 ал.8 от НПК Апелативният специализиран наказателен съд, четвърти въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение на Специализирания наказателен съд, 10-ти състав, от 03.09.2020г. по НЧД №2341/2020г.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 12.35ч.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____



ПРОТОКОЛ

гр. София, 24.11.2020 г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, първи въззивен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕОРГИ УШЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТОЯН ТОНЕВ
НИКОЛАЙ ДИМИТРОВ

Секретар: В.К.

Прокурор: С.С.

сложи за разглеждане ВНЧД № 562 по описа за 2020 г., на доклад на съдия Димитров.

На поименното повикване в 10:40 часа се явяват:

АПЕЛАТИВНА СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПРОКУРАТУРА се представлява от прокурор С..

ОБВИНЯЕМИЯТ Б.Б. М., редовно призван се явява лично и с адв. Е. Г..

ОБВИНЯЕМИЯТ М.М.К. редовно призван се явява лично и с адв. С. Н..

ОБВИНЯЕМИЯТ В.П. Д., редовно призван, се явява лично и с адв. С.К. и адв. С. Ч..

НЕ СЕ ЯВЯВА адв. Л..

ПРОКУРОРЪТ: Няма процесуални пречки, да се даде ход на делото.

ЗАЩИТНИЦИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

ОБВИНЯЕМИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ констатира, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА въззивни жалби от адв. К., в качеството на защитник на обв. Д.; от адв. Н. в качеството на защитник на обв. Б.Б. М. и обв. М., в качеството на защитник на обв. М.

ВЯРНО С ЕЛЕКТРОННО
ПОДПИСАНИЯ ОРГИНАЛ

Деловодител:

ДОКЛАДВА и допълнение към въззивната жалба от адв. Л., депозирани днес.

СЪДЪТ разясни на страните правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

ОБВИНЯЕМИТЕ (поотделно): Разбираме правата си. Нямаме искания за отводи на съдебния състав, секретаря и прокурора. Нямаме искания по доказателствата.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи. Нямам доказателствени искания.

ЗАЩИТНИЦИТЕ (поотделно): Нямаме искания за отвод на съдебния състав, секретаря и прокурора.

АДВ. Н.: Господин председател, моите доказателствени искания са следните:

Представям и моля да приемете като доказателства по делото личностна характеристика от страна на С.Н., относима към моя подзащитен. Представям я, доколкото първостепенният съд прие, че липсата на дата на предходно представяне, представлява пречка за установяване на периода, за който се отнасят тези данни.

На следващо място, представям и характеристика и от сина на подзащитния ми. Същата има отношение към връзката между подзащитния ми и неговия син, доколкото последният е и свидетел в това производство.

Представям и молба от С. Н., която е свидетел по досъдебното производство, от която е видно, че същата е предприела действия за отказ от по-рано иницирираното производство по Закона за защита от домашно насилие. Същата има отношение, доколкото е необходимо, според мен, да се установят техните актуални отношения. Тази молба, обръщам внимание, е все пак от 16.10.2020 г. и не е за целите на производството.

АДВ. Ч.: Представям уважаеми съдии и моля да приемете допълнителни писмени доказателства: Справка по физическо или юридическо лице от ТР В.П.Д., установяващи дружествата, в които нашият подзащитен е съдружник или управител; както и няколко броя служебни бележки за доходи от трудови правоотношения за периода от 2018 г. до 2020 г. от дружествата „М. к. г.“ ООД - 5 броя и обобщена справка за изплатени доходи от това дружество, както и служебна бележка за доходи от трудови правоотношения от дружеството „С. ****“ ООД - 2 бр. и обобщена справка от същото дружество отново за същия период 2018 г. - 2020 г. Същите представяме във връзка с опровергаване извода на СНС за наличие на дейност по занятие „лихварство“. Със същите установяваме една друга заетост на подзащитния ни. Ще вземем по-подробно отношение в частта по същество.

ПРОКУРОРЪТ: Да се приемат представените от защитата писмени доказателства.

ОСТАНАЛИТЕ ЗАЩИТНИЦИ (поотделно): Да се приемат доказателствата.

СЪДЪТ след съвещание, счита, че представените писмени доказателства от защитниците са относими към предмета на настоящото производство, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА и **ПРИБИРА** като писмени доказателства по делото характеристика от М.К. по отношение на М.К., личностна характеристика на М. К. от С. Н., молба от С. Н. до РС - Костинброд, справка по физическо и юридическо лице относно обв. В.П.Д. от ТР, служебна бележка за доходи от трудово правоотношение, служебна бележка за доходи от друга стопанска дейност и/ли от наем, или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество и справка за изплатени през годината доходи по чл. 73, ал. 1 от ЗДФЛ и за удържаните данък и задължителни осигурителни вноски — всички по отношение на обв. В.П.Д..

СТРАНИТЕ (поотделно): Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ, с оглед становището на страните, че нямат други доказателствени искания

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОЧИТА и **ПРИЕМА** писмените доказателства.
ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми въззивни съдии, моля да оставите без уважение частната жалба на обв. Б. Б. М. и неговия защитник адв. Е. Г., частната жалба на обв. М. М. К. и неговия защитник адв. С.Н. и частната жалба на обв. В.П.Д. и неговия защитник адв. С.К..

Същите макар и допустими, а именно подадени в срок и от лица с правен интерес по съществото си са неоснователни, поради, което ви моля да потвърдите определението на първоинстанционния съд от 16.11.2020 г. по НЧД № 3352/2020 г. на 16 състав, като правилно и законосъобразно, с което е отказано изменение на мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека на обв. Б. М., обв. М. К. и обв. В.Д..

Налице са всички процесуални предпоставки за продължаване на действието на най-тежката мярка за неотклонение.

Обвиняемите Б. М., М. К. и В. Д. са привлечени за тежко умишлено престъпление съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 7 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода, а именно по чл. 321, ал. 3, т. 2,

вр. с ал. 2 от НК за участие в ОПГ, поставила си за цел извършване на корисни престъпления - принуда, лихварство, изнудване и други престъпления.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че не е разколебано обосновано предположение за авторството на тези деяния извършени от обвиняемите Б. М., М. К. и В. Д., като този извод е бил изведен от целия събран до момента доказателствен материал, изразяващ се в обясненията на обв. К., от показанията на свидетелите С. Н., Г. Г., Р. К., М. К., П. С., Р. А., М. К. - син, Д. С., С. П., В. П. и други, както и от показанията на свидетелите с тайна самоличност № 56*, с № 56*, с № 56*, с № 56*, от протоколите за разпознаване, от протоколите за претърсване и изземване, както и от веществените и писмени доказателства по делото.

В показанията си всички свидетели разказват за различни факти и обстоятелства, които са възприели лично или в които лично са участвали, като показанията им са последователни, непротиворечиви и взаимно допълващи се. Всички свидетели, заявяват, че е налице ОПГ, която е действала в съответния район, чийто ръководител е бил обв. И. С. Г. и членове са били лицата В. Д., С.Г., Б. М., М. А., М.К., А. А., В. П., Г. Б. и Г. Б..

Видно от доказателствата, събрани в хода на разследването по ДП до момента е, че тази ОПГ, осъществява и вторична престъпна дейност. Също така е видно, че обв. Б. М., обв. М.К.и обв. В. Д. са били съпричастни към функционирането на тази ОПГ, което е абсолютно пряко доказателство. Сдружението е било изключително комбинативно и имало стройна изградена схема, за получаване на финансови средства по незаконен начин.

Обоснованото предположение за участие на обв. Б. М., обв. М. К. и обв. В. Д. в ОПГ, се извежда от показанията на свидетелите С. Н., Г. Г., П. С., Р. К., М. К., Г. С., В. П., свидетелите с тайна самоличност.

От събраните достатъчно писмени, гласни и веществени доказателства, се установява, че групата е създадена от лица с устойчиви връзки между участниците, при наличието на доверие, насочено към реализиране на определен престъпен резултат, с цел имуществено облагодетелстване, както и че група е действала в един дълъг времеви период от повече, от две години.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че не е налице опасност от укриване, тъй като обв. Б. М., обв. М. К. и обв. В. Д. са с установена самоличност и семейна среда.

Споделям изложените мотивите на съда за това, че има реална опасност обвиняемите Б. М., М. К. и В. Д., да извършат друго престъпление и че тази опасност е реална, а не хипотетична. Съдът правилно е отчел, завишена обществена опасност на конкретната престъпна дейност на обвиняемите М. К. и В. Д.. ОПГ е действала в немалък времеви период повече от две години. Тази престъпна дейност на обвиняемите в този дълъг времеви диапазон, в който същите са имали трайно престъпно поведение, говори, не за инцидентна противоправна

проява, а за начин на съществуване и основен източник на доходи. Характера и начина на извършаване на престъпната дейност на ОПГ, голяма конспиративност между обвиняемите лица по ДП, както и мащабната престъпна дейност, в която участват обвиняемите Б. М., М. К. и В. Д., насочена към имуществото на широк кръг от различни лица, изискваща предварителна подготовка, разпределяне на ролите между участниците и водеща до значителни вредни последици за засегнатите, както и до осуetyаване на правосъдието, подкрепят извода, за реална, а не хипотетична опасност от извършване на престъпление. Безспорно престъплението по чл. 321 от НК, по своето естество е престъпление с висока обществена опасност. Характеризира се с типичното проявление на необходимото съучастие, наличие на стройно изградена престъпна група и разпределение на функциите - гъвкавост, изобретателност на участниците в престъпното сдружение. Обвиняемият Б. М. е с обременено съдебно минало. Обвиняемите Б. М., М. К. и В. Д. са привлечени за престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2 от НК, а според практиката на съда по правата на човека, това е достатъчна предпоставка, за да бъде взета и търпяна най-тежката мярка за неотклонение.

Правилна е констатацията на първоинстанционния съд, че мярката за неотклонение „задържане под стража“ по отношение на обв. Б. М., М. К. и В. Д. остава единствената към момента, която изпълнява целите, визирани в чл. 57 от НПК.

Считам също, че срокът на задържане под стража на тримата обвиняеми е в рамките на законоустановения предвиден в НПК, а именно обвиняемите са задържани под стража по-малко от три месеца, като този срок се явява разумен и с оглед фактическата и правна сложност на разследването. Разследването по ДП се провежда ритмично. Няма настъпили нови обстоятелства, дори и медицински такива, които да доведат до изменение на мярката на обвиняемите лица в по-лека.

Предвид изложеното, Ви моля да потвърдите определението на СНС от 16.11.2020 г. по НЧД № 3352/2020 г. по описа на 16 състав като правилно и законосъобразно и да отхвърлите жалбата на обв. Б. М. и неговия защитник адв. Е. Г., частната жалба на обв. М. М. К. и неговия защитник адв. С. Н. и частната жалба на обв. В.П.Д. и неговия защитник адв. С. К. като неоснователни.

АДВ. Г.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, от името на подзащитния ми Б. М. моля да отмените определената му най-тежка мярка за неотклонение „задържане под стража“ в по-лека такава. Ще се спра и ще обсъдя подробно протоколното определение на първоинстанционния състав спрямо моя подзащитен, като съответно обсъдя и предпоставките в чл. 63 от НПК.

Спрямо моя подзащитен беше проведено едно формално производство. Единствената предпоставка, която първоинстанционният състав обсъди, е това, че в действителност на обвиняемият му е повдигнато

обвинение по чл. 321 от НК за участие в организирана престъпна група. От там нататък спрямо моя подзащитен или не беше интересен на състава, нямаше нищо обсъдено от това, което аз изложих.

Първоинстанционният състав е обосновал предположението досежно моя подзащитен с това, че имало показания на свидетел с тайна самоличност № 56*. Този единствен свидетел казва за някаква вероятна инкриминирана дейност, като казва: „Б. „к.“ работи в заложна къща на И. „П.“ и събира пари принудително.“ Не знаем дали това е Б. „к.“. От там нататък няма нито един свидетел, който да твърди някакво участие. СНС си е позволил да твърди, че дори извършеното разпознаване от 26.08. потвърждавало обоснованото предположение. За какво го разпознава? Дали е той? Ами той е, да. Това по никакъв начин не потвърждава обоснованото предположение.

Последното, което е изложил с протокола за претърсване и изземване от 28.08., е където са открити множество договори на името на обвиняемото лице. На името на обвиняемото лице договори не са открити. Открити са договори във връзка с работата му, за която той има сключен договор. Ще спомена, че трудовият договор е от края на 2019 г. Говори се за някаква инкриминирана дейност повече от 2 години. Очевидно подзащитният ми е работил в тази заложна къща „А.“ около 5-6 месеца.

На следващо място, аз поне останах с впечатление, че на първоинстанционният състав не му е ясно каква е дейността на заложните къщи. Дейността на заложните къщи е да бъдат давани заеми срещу движими вещи. Такива са и договорите, които са намерени. Нищо, което по някакъв начин може да се свърже със съпричастността на моя подзащитен.

На следващо място ще отбележа, че има множество свидетели на конкурентна фирма, която се занимава с предоставяне на кредити. Всички те твърдят за някакви лица, които работят при И. „П.“, но нито един от тях не споменава клиента ми, нито по прякор, ако приемем, че е той, нито по име. Разказва се за някакъв случай в ж.к. Р.. Там също се говори за отношения между две групи. Пак моят подзащитен липсва. И там го няма. Въобще аз се чудя моя подзащитен на какви доказателства, как е свързан с участието си в тази група.

По отношение на третата предпоставка СНС прие, че няма опасност от укриване на подзащитния ми. Аз също съм на това становище, но алтернативата ѝ, а именно реалната опасност да извърши престъпление, според първоинстанционния състав, е налична. Тя е налична, обаче липсват каквито и да е доводи в тази насока. Нещо повече - четат се едни протоколи. Дори и в днешното съдебно заседание прокуратурата прочете от първоинстанционния протокол. Моят подзащитен е осъждан и към момента, но това не е обсъдено нито от първоинстанционния състав, нито от прокуратурата и сега. За коректност го споменавам, защото реално моят подзащитен в това първото производство участваше формално. Съдията

обсъждаше друг от обвиняемите. Моя подзащитен по никакъв начин... аз почти не разбрах, че той участва...

Отделно от това първоинстанционният съдебен състав не обсъди и доводите ми, свързани с общественения интерес. Представих експертиза, от която е видно психичното и здравословно състояние на приятелката му, с която живее на семейни начала. Това също не беше обсъдено.

Уважаеми апелативни съдии, моля Ви, тъй като за мен правосъдието трябва да бъде извършено по правилен и справедлив начин, подзащитният ми Б. М., ако прецените, че не е налице обоснованото предположение, а предвид доказателствения материал - 3-ма свидетели го споменават, като 2-ма от тях, че работи в заложната къща и свидетеля с тайна самоличност, който казва че евентуално събирал силово пари, а и отделно от това съставът въобще не обсъди обстоятелството, което изложих, че съгласно чл. 124 обвиненията и присъдите не могат да почиват само на показанията на тайния свидетел. За друг от обвиняемите това беше обсъдено, но не и за моя.

Моля Ви, ако прецените, че обоснованото предположение не е налице, да го оставите без мярка. Ако прецените, че обоснованото предположение е налице, да вземете предвид другите обстоятелства, а именно здравословното състояние, в което се намира приятелката му и да определите по-лека мярка за неотклонение.

ОБВ. М. (в лична защита): Уважаеми господа съдии, съгласен съм с казаното от моя адвокат. Единствено Ви моля за по-лека мярка за неотклонение „домашен арест“. Нямам намерение да се укривам. Нямам намерение да извърша ново престъпление.

АДВ. Н.: Уважаеми апелативни съдии, в контекста на поддържане на депозираната частна въззивна жалба, защитата на обв. К. се противопоставя изцяло на наведените изводи в процесното определение, което ние атакуваме в настоящото производство. Считам, че същото се явява незаконосъобразно, необосновано. Явява се също така постановено в противоречие с практиката на ЕСПЧ. Аргументите ми за това са следните:

На първо място, що се касае до извода на първоинстанционния съд досежно обоснованото предположение считам, че към настоящия момент обоснованото предположение се явява разколебано. Също така считам, че от наличните доказателства по делото се стига до извод, че интензитета на това обосновано предположение не се явява такъв, че да предполага търпенето на най-тежката мярка за неотклонение измежду всичките, които са изброени от закона. Аз няма да правя доказателствен разбор, тъй като не се намираме в производство по същество. Тука се решава въпроса за целите на наказателното производство, съответно моят подзащитен каква мярка, адекватна да търпи. За това общо бих искал да направя това възражение досежно обоснованото предположение, като го считам за

разколебано и несъдържащо необходимия интензитет за обосноваване на най-тежката мярка за неотклонение.

По отношение обаче на другите предпоставки, които законът изисква, за да бъде взета мярка за неотклонение:

По въпроса за реалната опасност от укриване - солидаризирам се с извода както на СНС, така и с изразеното в настоящото заседание от държавното обвинение. Считам, че такава опасност - нито реална, нито хипотетична - не съществува, поради което няма да обсъждам в подробности. Достатъчно е да се каже, че моят подзащитен е с установен адрес и самоличност. В тази връзка сме представили и удостоверение за настоящ адрес, който е официално регистриран. Същият е семейно обвързан.

По отношение на другата предпоставка, за да реши първоинстанционният съд да вземе най-тежката мярка за неотклонение, същият е приел, че е налице реална опасност от извършване на престъпление относно моя подзащитен. Считам, че този извод на СНС е изключително тенденциозен, едностранчив и е изведен при неправилна оценъчна дейност на доказателствения материал. Първоинстанционният съд, според защита, неправилно е извел на преден план едно-единствено обстоятелство, което да го мотивира да определи най-тежката мярка за неотклонение. Това е механизмът на деянието, което претендира прокуратурата, твърди прокуратурата към настоящия момент, че извършва. Дадено е по един неприемлив за защитата начин, с изключително значение на това обстоятелство до такава степен, че всички други доказателства по делото, които сочат и навеждат за извод в обратна посока, въобще не са обсъдени, не са забелязани, те са останали извън ползрението на съда. Какви обстоятелства имам предвид, които са останали абсолютно игнорирани от първостепенния съд, а те са следните:

На първо място, пред Вас е изправено едно лице - обв. К. който е с чисто съдебно минало, отлични характеристични данни, без престъпни прояви. На фона на това се извежда реална опасност от извършване на престъпление. Касае се за лице в сравнително напреднала възраст, което е имало в житейския си път достатъчно възможности да прояви такова поведение. Не го е сторил. Представили сме доказателства – 2 бр. трудови книжки, на които ще моля да им обърнете внимание, защото същите сочат към непрекъснатост - 15-годишен трудов стаж на моя подзащитен. Къде се съзират тук криминогенните фактори и реалната опасност от извършване на престъпление? За обективния извод от този факт, дължащият, защото правосъдието дължи обективност и справедливост във всеки един момент според защитата, сочи до извод за ниска степен на обществена опасност на този обвиняем. Фактът, че същият е с трайно изградени трудови навици, води до извод към него на обществено-полезна дейност, обществено-полезни навици, а не в обратна посока. Представил съм и доказателства, че същият има и допълнителни професионални квалификации, което доказателство с учудване беше прието пред първостепенния съд, тъй като

от пръв поглед трудно може да се съзре връзка между производството и това доказателство. Същото е проявление отново на стремежа на моя подзащитен към обществено-полезна дейност, стремежът му към професионално израстване и добиване на професионална квалификация и във всички случаи не води до извод за реална опасност от извършване на престъпление. Води до обратен извод за стремеж на подзащитния ми към законосъобразно поведение.

На следващо място започваме да обсъждаме едни хипотези. В основата, както на развилото се предишно производство, така и в настоящото пред първостепенния съд, беше обсъдена възможността, тъй като съдът е запознат, че спрямо моя подзащитен са налице свидетели, а именно лицето, с което живее на семейни начала С. Н. и неговия син. Съдът изрази резерви спрямо възможността евентуално той да им повлияе на техните показания, а това обстоятелство пък се оказало изключително при първоначално взетата мярка за неотклонение. Обръщам внимание - пред Вас са представени доказателства - характеристика от свидетелката С. Н., която сочи към нормални отношения и необходимост от моя подзащитен и не сочи към заплахата. Обръщам внимание, че същата извършва редовни свиждания в следствения арест с моя подзащитен и в тази връзка подозрението, че подзащитният ми би могъл да ѝ въздейства, е силно съмнително. Същата е от категорията лица, които съгласно българското законодателство и процесуалния кодекс има право да откаже да свидетелства.

Обръщам внимание и на държавното обвинение, че константната непротиворечива практика на ВКС по този въпрос сочи, че свидетелят може, въпреки че е депозирал показания и в досъдебното производство, в съдебна фаза да направи волеизявление, с което да откаже да бъде свидетел. Това е процесуално допустимо. Същото се отнася и към свидетеля М.-син. Т.е. към настоящия момент пред тях стои възможността те да предприемат действия, с които да манифестират едно такова намерение. Какво правят те? Не са извършени никакви подобни действия. Какъв е изводът? Същите не желаят да определят своето процесуално поведение съобразно търпяната мярка за неотклонение на моя подзащитен. Същите биха могли да бъдат повлияни с абсолютно същата ефективност, включително и от мен, при това напълно законосъобразно, с правото им да откажат да бъдат свидетели. Това, че са давали показания в хода на ДП, не преклудира това тяхно право. Същите в съдебна фаза не са давали показания. В тази връзка защитата не приема такава възможност за въздействие, такава опасност, която би осъществявал престъпление.

Следва да бъде обърнато внимание и че като доказателство по делото е представена и характеристика от М.-син, тъй като има някакви хипотези от преди 20 години, още преди неговото раждане, за въздействие върху него. Същият в своята характеристика много добре, ясно пред уважаемия съд споделя своите чувства и отношения с моя подзащитен. Същите имат прекрасни отношения, силна връзка, намира се в пубертетна възраст – К.-

син, има крещяща необходимост от своя баща. Това разбиране не е мое, а включително и на практиката на ВКС във връзка с родителските права и т.н. В тази връзка защитата се противопоставя и на всякакви хипотези за въздействие освен върху С. Н., така и за въздействие върху М.-син.

По въпроса за домашното насилие: съгласно Закона за защита от домашно насилие защита се дължи и мерките за защита винаги се постановяват в полза на пострадалото лице, никога за наказание репресия и санкция. Те нямат санкционен характер. Те обслужват изцяло интереса на пострадалото лице - лицето, което претендира, че е жертва на домашно насилие. Пред Вас са налични документи, сведения - от характеристиката, от молбата - от които може да се направи категоричен извод, че свид. С. Н. манифестира по един абсолютно категоричен начин, че не се нуждае от такава защита. Нещо повече. Същата е предприела и процесуални действия пред съда за отказ от молба, което нейно право е неприкосновено и извод в обратна посока би бил абсолютно необоснован и неоснователен. В тази връзка считам, че тази опасност и доводи в посока, че видите ли, тя е жертва на домашно насилие, към момента такава ситуация актуална не съществува. В тази връзка бих искал да обърна внимание, че тази молба, която е подадена, определено не е за целите на настоящото производство, тъй като вече започвам да се старая като защитник да влизам във всякакви хипотези, които биха могли да залегнат в едно определение на съда и за това се опитвам предварително да ги обсъдя. Същата е с дата 16.10., далеч от настоящото производство. Т.е. не е за целите на настоящото производство.

И по отношение на поведението на държавното обвинение с искането за поддържане на най-тежката мярка за неотклонение, за което обаче в крайна сметка носи отговорност съда, защото съдът решава в настоящия случай, но тази позиция не е в обществен интерес. Към момента прокуратурата провокира процесуалното поведение на ключови свидетели по делото да бъде такова, че да бъде мотивираното от мярката за неотклонение. Ние не искаме процесуалното поведение на свидетелите К.-син и Н. да бъде в зависимост от търпяната мярка за неотклонение. Същите не може да им се въздейства. Няма такава опасност. Същите имат нужда от моя подзащитен. Ако подзащитният ми е в ареста заради техните показания, нормалната логика ще доведе до там, че същите ще направят необходимите действия, с които да не поддържат тези показания и да изберат законосъобразно поведение, с което да поискат да не бъдат свидетели. Имат такова право в съдебната фаза. Това нещо не е в обществен интерес. Прокуратура следва да бъде мотивирана от обществения интерес в исканията си. Същото това поведение сочи и към една развита, според защитата, дори в някаква степен маниакалност за търпене на най-тежката мярка за неотклонение, която по никакъв начин не е съобразена със законоустановените цели на мерките за неотклонение. Те далеч не преследват функция като наказание и репресия. Съвсем друга е тяхната функция. Тя е обезпечаване на лицата - в случая на обвиняемия,

неговото участие в наказателния процес. Няма съмнение, според мен, за никой в тази зала, че участието на моя подзащитен е гарантирано и няма реална опасност нито от укриване, нито от извършване на престъпление при търпене на по-лека мярка за неотклонение. Толкова по въпроса за хипотетичното възможно въздействие върху свидетелите С.Н. и М.-син.

На следващо място бих искал да обърна внимание на процесуалното поведение на моя подзащитен. СНС едновременно приема две противоречащи едно с друго извода. Приема, че обвиняемия в обясненията си съдейства на органите на ДП и уличава себе си от една страна. От друга страна приема опасност за въздействие върху С. Н.. Защо той ще се уличава себе си, ако ще иска да въздейства на показания, които са в общи линии едноточни? Той, ако иска да въздейства, първото, което би направил, е да не уличава себе си в това производство. Защо остава извън полезрението на съда неговото активно процесуално поведение в посока съдействие на разследването? Защо и прокуратурата по никакъв начин не обръща внимание на това? Сякаш се работи, с извинение за израза, „на калъп“.

Защо СНС не положи усилия да се запознае с доказателствата? Вярно, че не дължи подробен анализ, но все пак следва да има бегъл поглед и да обърне внимание на това, че в известна степен моят подзащитен се явява и жертва на определени действия от твърдяната от прокуратурата група. Пълно мълчание от страна на СНС по тези доводи и извеждане абсолютно на преден план по отношение механизма на извършеното деяние, което е неприемливо за защитата и допълнително ще изведа аргументи конкретно за това нещо защо смятам, че е неприемливо.

Преди това не мога да не обсъдя и в контекста на процесуалното поведение на моя подзащитен, все пак съдът следва да обсъди дали мярката за неотклонение предполага процесуална дисциплина не само по отношение на обвиняемите, а и по отношение на органите на ДП. Дължи ли се или не се дължи такава процесуална дисциплина, защото от материалите по делото – тука се говореше за ритмичност и ритмика, но ние не виждаме никаква ритмичност. Ние виждаме пълно отсъствие на процесуално-следствени действия в продължение на около 2 месеца. В това ние не намираме никаква ритмика, процесуална. Намираме бездействие. Прилага ли българската прокуратура чл. 22, ал. 3 от от НПК, която я задължава да работи с приоритет по делата, по които има задържани лица? Тази разпоредба важи ли или не важи? Според защитата би следвало да важи. Молба от преди 1 месец, която съм депозирал в деловодството на прокуратурата, все още нямам отговор, пак в контекста на задължението на прокуратурата да извършва с предимство действия по делата, по които има задържани лица. Тази пасивност на фона на търпението на най-тежката мярка за неотклонение е неприемлива за защитата, незаконосъобразна и не следва да бъде поощрявана от българския съд, защото обратното би означавало, че подзащитният ми в момента търпи наказание, а не се обезпечава неговото участие в процеса.

По отношение на служебните отношения на моя подзащитен с така наречената „група“, която се претендира от държавното обвинение: Обръщам и тука внимание на уважаемия съд, че по делото има достатъчно доказателства, че подзащитния ми - върху него и върху неговото семейство, са упражнени действия, които тепърва ще с прави извод дали са законосъобразни, или незаконосъобразни, но определено съдържат белезите на незаконосъобразни. Обърнете внимание, че моя подзащитен по един незаконосъобразен начин е принуден да отчужди своя единствен недвижим имот - своето жилище. Обърнете внимание, че от м.май подзащитният ми не се намира в никакви правоотношения със заложените къщи, които са по делото. Договорът му е прекратен. Същият е изгонен и от м.май няма никакво отношение с тези заложни къщи. Това определено се е случило не в резултат на някаква полицейска операция. Независимо от нея. Защо го казвам това? Защото съмненията в посока, че същият би могъл да повлияе на клиенти на заложената къща, или по линия на служебни правоотношения по някакъв начин да окаже въздействие, което да е незаконосъобразно по разследването, е невъзможно. Същият нито има достъп до служебни помещения, нито има контакт с тези лица, нито има достъп до системи. Той не работи там от м.май 2020 година така че такава опасност, според защитата, не съществува.

По отношение на механизма на извършването престъпление: От всичко, което казах, според защитата, единственият довод, аргумент на СНС да наложи най-тежката мярка за неотклонение и то в контролно производство, което има значение, дали се касае за първоначално или контролно – в случая е контролно производство, е механизмът на извършеното деяние. На фона на всичко, което говорих до сега изводът за мене е, че реална опасност от извършване на престъпление няма. Този извод е на база доказателствата и фактите. Всичко останало би било хипотеза. В тази посока е и практиката на ЕСПЧ. Същият е имал възможност подробно да обсъди сходни процесуални положения. Ако при първоначално вземане на мярка за неотклонение би било допустимо, но отново по изключение, да се взема най-тежката мярка за неотклонение, базирано само и единствено на тежестта на предвиденото обвинение и на естеството на повдигнатото обвинение, то такова решение в контролно производство, според защитата и според ЕСПЧ, е недопустимо. Обръщам внимание, че този извод се съдържа в следните решения: Илийков срещу България от 2001 г., Николова срещу България от 1999 г., Белчов срещу България от 2004 г., Хамънов срещу България от 2004 г., Янков срещу България от 2003 г., ЕМКА срещу България от 2005 г. При всичките тези решения ЕСПЧ казва следното, че естеството на повдигнато обвинение, а естеството на повдигнатото обвинение е равнозначно на механизма на извършване на престъплението, тъй като този механизъм се извежда от какво – от естеството на повдигнато обвинение в контекста на презумпцията, която съществува съгласно конституцията за невинност и в контекста на едно обосновано предположение, което представлява едно

подозрение и същото се намира много далеч от необходимия за краен съдебен акт извод за категоричност и несъмненост. Та в този контекст считам, че е неправилно най-тежка мярка за неотклонение да бъде продължаване да се търпи от моя подзащитен по съображения механизъм на извършването престъпление, тъй като практика на Европейския съд не приема такова разбиране и сочи, че са необходими допълнителни доказателства, които да сочат към реална опасност от извършване на престъпление. Тази опасност към настоящия момент се извежда единствено от механизма, което аз въз основа на всичко изложено до тук смятам, че дори да не възприемете практиката на Европейския съд, отново не би следвало един такъв факт да бъде извеждан по такъв един начин на абсолютно преден план. Това по същество представлява много едностранчив подход на даване на предимство на едно доказателство и игнориране на множество други.

Накрая аз ще моля Вие да обсъдите възможността дали целите на мерките за неотклонение, участието на подзащитния ми в ДП, биха могли да бъдат постигнати при по-лека мярка за неотклонение. Такъв отговор нямаме до сега от първостепенния съд. Ние нямаме отговор защо най-тежката мярка, която би следвало по изключение, да бъде прилагана. Знаем, че имаме следваща по степен мярка за неотклонение, която е идентична на „задържане под стража“, много близка, а именно „домашен арест“. Ние нямаме никакви доводи по какъв начин един „домашен арест“ се явява риск за наказателното производство на фона на доказателствата и фактите по делото, въпреки че според защитата и втората по степен мярка за неотклонение в настоящия случай се явява неадекватна и „домашен арест“. Според защитата адекватна мярка на фона на доказателствата и фактите по делото, се явява „парична гаранция“, съобразена с материалното и имуществено положение на моя подзащитен, за което съм представил такава декларация, която уважаемия съд, ако прецени, аз ще моля да я разгледа.

Завършвайки отново ще Ви моля да уважите жалбата и да се произнесете в смисъла, който се съдържа в нея и ще Ви моля Вашият акт да бъде съобразен със стандартите за законност, справедливост и хуманност, които стандарти съдът дължи винаги на всички участници в съдебните производства.

ОБВ. К. (в лична защита): Заставам изцяло зад думите на моя защитник. Моля уважаемия съд за по-лека мярка.

АДВ. К.: Уважаеми апелативни съдии, моля да отмените изцяло протоколното определение на СНС, което е произнесено спрямо подзащитния ми В. Д., с което е отказано изменение на мярката му за неотклонение от най-тежка в по-лека. Основанията ми за това са следните:

Абсолютно незаконосъобразно е произнесеното определение в почти всички насоки от това, което чухме, от това, което е протоколирано.

На първо място относно обосноваването на предположението считам, че не съществува почти нито един факт по делото, от което да бъде обосновано такова предположение, да бъде прието, че е налично такова, тъй като доказателства не съществуват. В няколко аспекта ще се спра и от субективна и от обективна страна.

На първо място по основното обвинение за извършено престъпление по чл. 321 от НК. Няма нито едно доказателство в 19-те тома, които да свързват подзащитния ми по някакъв начин да е участвал в ОПГ, която да извършва вторичните престъпления, посочени в обвинението. Няма никакво доказателство той да е бил в контакт с някой от другите обвиняеми, освен с един – И. Г.. Този контакт и това познатство е обусловено и обяснено съвсем резонно с близките семейни отношения на бившата съпруга на Д. със семейството на Г.. Това е връзката. От тук нататък съществуват един или двама свидетели и един или двама анонимни които „са чули нещо“. Чули са, че някой дава пари на някой.

Уважаеми съдии, ние сме на третия месец от повдигнатото обвинение. Не знам какво са чули свидетелите, но нито прокуратурата до сега се е потрудила, нито е представено едно каквото и да е доказателство - кога, къде, как и колко евентуално предадени суми има. Времевият размер на действието на групата е от януари 2018 г. до момента на задържането, според повдигнатото обвинение. Пълна неяснота и тъмнина е това, което пак повтарям - кога, къде, колко и как пари, суми са предавани и дали са предавани. Това е от обективна страна.

От субективна страна хипотетично приемам, че са предавани. Знаел ли е подзащитният ми, предполагал ли е, че тези евентуално предавани суми, са послужили за евентуално престъпно действие от страна на обв. Г.? Нито дума за това. Абсолютно се присъединявам към писменото становище на колежата Л., което е представила и за това ще гледам да не се повтарям и да Ви отнемам допълнително времето. По някакъв начин не може да бъде обусловено и направено обосноваването на предположението за извършването на показанията 3-ма свидетели, които са „чули нещо“, които разпитани пред съдия – К. и С., ако не се лъжа. Самите те цитират, че Г. „обича да се хвали“ а пък другия казва за един друг свидетел, че „на Ш. много не вярва“. Съжалявам за грубия тон, но малко „разкази по картинка“. Ако това е било достатъчно при първоначалното вземане на мярката за неотклонение по чл. 64 от НПК, в края на третия месец продължаващо задържане защитата счита, че това е абсолютно недостатъчно.

Тука ще направя и една връзка с още едно абсолютно неправилен извод в определението относно активността на разследващите органи. Такава липсва. Аз споменах и на първоначалната мярка, което не беше взето под внимание и беше отговорено даже не и йезуитски. Не искам да използвам други думи. Последният разпит, той е на анонимен свидетел, ако не се лъжа, е на 20 септември. Този анонимен свидетел говори за всичко друго, но не и за лихварска дейност, не и за ОПГ. Той говори за някакви политически неща, които не искам да вкарвам в залата, нямат

място, а и ние нямаме такова обвинение. Друг е въпроса, че те са и несъставомерни.

Едно Ваше определение би накарало прокуратурата или да разследва както трябва, да не бездейства, а от това бездействие подзащитния ми да търпи най-тежката мярка за неотклонение.

Що се касае до другите предпоставки, визирани в закона, безспорно установена още на първоначалното взимане на мярка по чл. 64 от НПК и двата съдебни състава са приели, че не съществува опасност от укриване, а съществува хипотетична опасност от извършване на друго престъпление. СНС въобще не аргументира, боравейки с кухи слова обществена опасност, която не можела да бъде взета в предвид и по съвсем друг начин се опита да перифразира базата на тежестта на обвинението, като се опита да обясни характера и начина на извършване на деянието. Кухи фрази, игра с думи. Съдебната практика, която с извинение „дъвчем“ много време, е една и тя казва, че не трябва да бъде хипотетична, а реалната може да бъде в два аспекта – или при утежнено съдебно минало, или при висящи дела, при упорита престъпна дейност. И тя трябва да бъде в два аспекта – реална опасност да извърши престъпление по принцип, което касае това, което казах - утежнено съдебно минало, висящо дело или в срока на условното, или да извърши престъпление по настоящото, опитвайки се да възпрепятства правосъдието. И да иска подзащитният ми не може. Той не познава никой по това дело. Той не е контактувал с никой. Извинявайте за думите - той е „пришит“ към това дело.

Ще си позволя една забележка по отношение на думите на представителя на държавното обвинение, но не издържах, че повдигнато обвинение по чл. 321 от НК само по себе си е достатъчно за взимане на най-тежката мярка за неотклонение. Това не бива да се помисля, а камо ли да се споменава в съдебна зала, защото бихме дописали закона и в ал. 2 на чл. 63 от НПК тази оборима презумпция – тя за мене е фикция, трябва да добавим, че освен другите предвидени законови възможности, чл. 321 от НК трябва да бъде записан като основание за взимане на най-тежката мярка. Прокуратурата се опитва в това, че не е неизвършила нищо по делото три месеца, да отстоява продължаването на едно задържане, абсолютно неадекватно, без никакви доказателства.

Не на последно място, подзащитният ми е сериозен бизнесмен, притежател на много фирми, много ресторанти. Представени са пред Вас документи за неговата дейност като бизнесмен, платените данъци на държавата, изрядното поведение като граждани, който е на повече от 50 години и никога не се е сблъсквал с органите на прокуратура и на съд. Нито един факт не съществува, който да обуслови опасност от извършване на ново престъпление. Може би и поради това определението на СНС е в такъв вид – неаргументирано, слабо. Просто не е могло да се каже друго.

С оглед гореизложеното ще Ви моля с Ваше определение да промените мярката за неотклонение на подзащитния ми, като считам, че най-адекватна би била мярка за неотклонение „подписка“. Ако счете, че

все пак е налице обоснованото предположение за извършване на деянието, в което е обвинен В. Д., считам, че и мярка за неотклонение „домашен арест“ също би изиграла ролята, която е предвидена в закона до изпълняват мерките за неотклонение - не репресия, а нормалното протичане на наказателното производство.

АДВ. Ч.: Аз се солидаризирам изцяло с написаното от адв. Л. и заявеното от колегата адв. К..

С оглед на процесуална икономия ще бъда максимално кратък. Бих желал само някои контра-пунктове на изложението на прокурор С. да изтъкна. В него се приема безрезервно и без съмнение наличието на ОПГ, без да се прави каквато и да е връзка с доказателствата по делото. За това бих желал да цитирам малко практика на ВКС, според която, за да се установи наличието на ОПГ, следва всеки от дейците в нея да се познава най-малко още две лица от състава на ОПГ. Това е Решение № 581/20.12.2011 г. по н.д. № 2626/2011 г. на ВКС.

По отношение конкретно на В.Д., такива доказателства няма. Напротив, както изтъкна и колегата К., той се споменава, предполагам сугестивно, от анонимните свидетели като някаква митична фигура, която, виждате ли, финансира наречения „П.“, който обичал да спекулира.

Приема се също така безрезервно, че е налице ОПГ, но с оглед на тежкия доказателствен дефицит по делото, включително другите състави на АСНС и СНС свеждат необоснованото предположение, а необоснованото подозрение (бих го нарекъл) по делото за наличието на вторична престъпна дейност единствено по отношение на престъпление по чл. 252 от НК, а именно „лихварство“, което за съжаление на прокуратурата рязко противоречи с дефиницията на ОПГ, дефинирано от законодателя в чл. 93, т. 20 и тълкувано от ВКС в негово Решение № 408/05.12.2011 г. по н.д. № 1990/2011 г. с докладчик Ф. П., според което граматическото тълкуване на използвания от законодателя термин, задължителен елемент на престъплението по чл. 321 от НК, в каквото обвинение се намираме, е групата да бъде създадена за извършване на две или повече престъпления. Очевидната безпомощност и дефицит на доказателствата, събрани от прокуратурата, се свежда, както казах, до престъплението „лихварство“. С оглед на събраните от нас доказателства, ще разгледам и тази хипотеза, надълго дискутирана от адв. Л. на първата инстанция. Надълго и нашироко бе обсъдено наличието на тълкувателно решение на ВКС и противоречивата практика, като СНС възпре, че „лихварство“ би могло да бъде налице и при даване на заеми със собствени средства, а не с привлечен ресурс по аналогия с банковата дейност, какъвто термин е използвал законодателят. ОК, практиката е противоречива и за това е налице необходимост от тълкувателно решение, но нека погледнем единната практика по отношение на съставомерността на деянието „лихварство“, дали и то е налице, когато тази практика, тази дейност се извършва по занятие и реализираните от тази дейност приходи са

основни за съответния деец. Както посочи адв. К., г-н Д. е уважаван бизнесмен, с участие в над 20 дружества – управител, съдружник, със стотици служители и платени милиони данъци. Тези дружества работят „на светло“, като само по отношение на „С. **“ и „М. к. г.“ в така наречения инкриминиран период 2018 г. – 2020 г. (незнайно защо е избран този период) законно обложеният негов доход за тези две дружества е около 3,500 000 лева. Те е по никакъв начин не бихме могли да говорим, че тази мнима дейност, за която някой чул, друг пък знаел, но незнайно от къде, е негова дейност по занятие и основен негов доход. Това се разколебава включително и от цитираните от прокурор С. обяснения на свидетели, дадени в ранната фаза на ДП, тъй като към настоящия момент разследването е замръзнало. Същите пояснения са вътрешно противоречиви и взаимно изключващи се. Част от цитираните неанонимни свидетели говорят веднъж за финансиране през дружество, собственост на подзащитен ми, което е законно действащо и регистрирано като финансова институция в регистъра на кредитните институции на БНБ. Други казват, че са чули, че В.Д. бил давал някакви си митични средства – не знаем какви, пряко на системата от заложи къщи. Трети, очевидно сугестирано пак казвам, бил ги давал на „П.“, който спекулирал.

Но се пропускат такива обстоятелства, като например свид. А., цитирана от съда, че същата твърди, че е имала нормално сключен договор, предложила е недвижим имот за обезпечение със законно действащо дружество, погасявала си е кредита, била е рефинансирана от трето лице, след което ипотеката ѝ била заличена и отношенията са ѝ приключили.

По подобен начин вътрешно противоречиви, взаимно изключващи са показанията и на така наречените цифрови тайните свидетели, които очевидно сугестивно пак са чували незнайно от къде и нямат преки впечатления за давани средства, но така в най смелите си конкретни обяснения, същите казват, стигат максимално до това, че виждате ли, връзката, отношенията между П.и Д. били единствено до препращането на клиенти. Извинявайте, но препращането на клиенти не е инкриминирано в наказателния кодекс.

Незнайно защо се пренебрегват свидетелски показания на свидетелите И. Б. и Д. В. Д., които в своите обяснения на 02 септември пред разследващ полицаи от ГДБОП очевидно казват за наличие на разрез в отношенията между Д. и така наречения „П.“ и то именно в периода след 2018 г. Прокуратурата услужливо или упражнявайки правото по задание, опасявам се, ги пренебрегва тези обяснения, така както първата инстанция фриволно интерпретира обосноващото предположение за евентуално престъпление с доказателства, които са абсолютно е неотносими. Завършвайки ще посоча само, че става въпрос в протоколното определение, което се намира в кориците на делото, за запис на заповед от 2009 г., издадена в полза на лице, различно от Д.. Флашки с музика; часовници, подарък от сватбата му, с гравирани негово им; което по

никакъв начин не могат да обосноват някакво предположение с оглед на повдигнато обвинение.

За това наистина Ви моля да прилагаме правото съгласно доказателствата по делото и вътрешно убеждение, като уважите молбата, дадена от колегата К. и измените мярката за неотклонение на подзащитния ни В. Д. в по лека - „подписка“ или при условията на евентуалност, заявеното от колегата.

ОБВ. Д. (в лична защита): Уважаеми съдии, бих могъл да говоря и да кажа много, но не мисля, че на този етап е необходимо. Ще бъда кратък и конкретен. На 30.08. разбрах, че както се изрази моят адвокат К., съм „пришит“ към група. Тогава не чух него, а чух адв. Л. и тя се посъветва да си дойда. Преустанових почивката си и с жената, с която живея на семейни начала и която е тук в залата – И. Б., тръгнах да се прибирам. Знаех, че ще бъда задържан. Това се случи на пункт Калотина. Бях задържан и от тогава, да бъда откровен с Вас, се чувствам отвлечен.

Моля прокуратурата да бъде ясна и конкретна по отношение на всичко към мен. Аз съм налице наличен за каквито и да е въпроси и всичко останало. Това е молба към прокуратурата. А към Вас молбата ми е да бъдете обективни.

СЪДЪТ ДАВА ПРАВО НА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИТЕ.

ОБВ. М.: Моля за по-лека мярка.

ОБВ К.: Моля за по-лека мярка.

ОБВ. Д.: Моля за по-лека мярка.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание.

Производството е по реда на чл. 65 от НПК. Образувано е по повод депозираните частни въззивни жалби от адв. С. К. в качеството на защитник обв. В. Д., от адв. С. Н. в качеството на защитник на обв. М. К., от адв. Е. Г. като защитник на обв. Б. М. срещу определение от 16.11.2020 г. по НЧД № 3352/2020 г. на СНС - 16 състав, с което е оставено без уважение искането на обвиняемите за изменение на мерките им за неотклонение от „задържане под стража“ в по-леки, депозирано е и допълнение от адв. И. Л. към въззивната жалба, касаеща обв. В.Д..

Въззивният съд следва да направи уточнение, че настоящото произнасяне е изцяло с процесуален характер, насочено към производството по чл. 65 от НПК и в същото не взема отношение за вината на обвиняемите.

АСНС, след изслушване доводите на страните и запознаване с материалите по делото, като провери изцяло първоинстанционният акт констатира следното:

На обвиняемите Б. М., М. К. и В. Д. са повдигнати обвинения по чл. 321, ал. 3 т. 2, вр. ал. 2 от НК, а именно но за това че от месец януари 2018 г. до 28.08.2020 г. /за обв. К. до месец май/ в гр. София, Република България са участвали в ОПГ заедно с още седем лица, като групата е ръководена от И. С.Г. и е целяла извършване на престъпления по чл.129, чл.143, чл.252, чл.213а, и чл.214 от НК.

За това престъпление в особената част на НК е предвидено наказание от 3 до 10 г. „лишаване от свобода“, което изпълнява първата формално законова предпоставка за определяне на мярка за неотклонение на обвиняемите лица, свързана с ограничаване на свободното им предвижване.

АСНС споделя принципно извода на първоинстанционния съд за наличие на обосновано предположение за евентуална съпричастност и на трите обвиняеми лица към престъпната деятелност по чл. 321 от НК, за която са привлечени в това им качество. Доколкото анализът извършен от първоинстанционния съд е непълен и в определени свои части неточен, АСНС следва да извърши собствен такъв, съобразен и с направените от защитниците възражения. Според въззивния съд в материалите по делото на първо място се съдържат гласни доказателства, в които са налични твърдения за съществуване на ОПГ, целяща извършване на престъпления по чл. 143, чл. 252, чл. 213а и чл. 214 от НК. Като конкретно за обвиняемите, за които се разглежда настоящото производство фактически твърдения за евентуалната им съпричастност към участие в тази престъпна група се съдържат за обв. Б. М. в обясненията на обв. М.К., показанията на свид. С. Н., П. С., С.Б., М. К. - син, В. П. /за последния с уточнение, че показанията му са от значение за твърдените обстоятелства, лично установени от него и тези, в които се възпроизвеждат резултати от експлоатирани СРС, доколкото първичните доказателства към настоящия момент не са на разположение на съда/, протоколите от извършените ПСД и иззетите писмени и веществени доказателства по делото.

Относно обвиняемия М.К., данни за вероятната му съпричастност към инкриминираната ОПГ се съдържат в показанията на свидетелите с тайна самоличност № 56*,56*, показанията на свид. С. Н., П. С., Р. А., С. П., М.К. - син, в части от показанията на Д. Д. и в показанията на свид. В. П. с посочената по-горе забележка, както и в обясненията на самия обвиняем, протоколите от извършените ПСД и от писмените и веществени доказателства.

Относно обв. В. Д. изводът за евентуална съпричастност към инкриминираното престъпно сдружение, за което му е повдигнато обвинение се съдържат в обясненията на обв. М. К., показанията на свидетели с тайна самоличност № 56*,56* /извършените от тях разпознавания/ № 56*, 56*, показанията на свид. Г. С., С. Н., М. К., Р. А., М.К. - син, в части от показанията на Д. Д. и в показанията на свид. В. П. от извършените ПСД и от писмените и веществени доказателства по делото.

Доколкото бяха направени възражения от защитата в няколко насоки, свързани с обосноваването на предположението за вероятна съпричастност на всяко от лицата към повдигнатото му обвинение, съдът следва да даде отговор по тях. Общо възражение на всички защитници беше, че не е налице обосноваването на предположението за вероятно участие в ОПГ на тримата обвиняеми, като основно се навеждаха доводи, че обосноваването на предположението се извежда основно от показанията на свидетелите с тайна самоличност, а на база само такива показания не може да бъдат повдигнати обвинения. Въззивният съд не приема защитното възражение, доколкото по-горе бяха посочени изобилен обем от гласни доказателствени източници, съдържащи твърдения от незащитени свидетели, в които се излагат твърдения за конкретна дейност на всяко едно от обвиняемите лица, насочено към реализиране на определени елементи от дейността на твърдяната престъпна група.

На следващо място, адв. Г. оспори съдържанието на показанията на свидетели, като твърдеше, че лицето посочено от тях като Б. „К.“ не е ясно дали е идентично с обв. Б. М.. В тази връзка, съдът следва да посочи, че освен извършеното разпознаване по отношение на обвиняемия и свидетелите М. К. - син и С. Б., сочат обвиняемия Б. М. по име и по прякор. Съдът приема, че може да изгради обосноваването на предположението, че вероятно се касае за едно и също лице.

Както от адв. Г., така и от останалите защитници беше наведен довод, свързан с това, че дейността на заложените къщи предмет на разследването е била законна и се е осъществявала според установените за това правила. Въззивният съд не възприема и това възражение, доколкото в показанията на свидетелите С. Н., П. С., Р. А., М. К. - син, Д. С., Е. К. и С. Б., изрично се твърди, че е била практика предоставяне на заеми от въпросните заложни къщи без насрещен залог от страна на заемополучателя, като фиктивно се изготвя единствено договор и разписка за предоставена вещ, а в някои случаи дори и такива не били изготвени и всичко било осъществявано на база устни уговорки. Тези твърдения обуславят наличието на данни, от които разумно може да се предположи за наличие на практика при дейността на заложените къщи, контролирани от обв. И. Г., че неправомерно са предоставяни финансови средства без наличие на съответен залог. Свидетелят Р. А. твърди, че е вземала неколкократно суми с уговорена лихва от 60%, Д. С. сочи, че двукратно е получавала пари срещу лихва за срок около месец, Е.К. твърди, че четири пъти получавал пари срещу лихва без залог, а свид. С. Б. сочи, че веднъж е получавал пари срещу лихва без залог. Показанията на тези свидетели и съдържащите се в тях твърдения за получените от тях парични суми без залог, с уговорена лихва в значителен процент и обстоятелството, че същите са взимали такива суми обикновено неколкократно в кратки периоди, в принципен план сочат и за наличието на изискуемия съставомерен признак - банковата дейност да се извършва по занятие, което прави несъстоятелно възражението на защитата в тази насока.

Тук следва да се обсъди и възражението на адв. Ч., свързано с произхода на средствата, с които съставомерно може да се осъществи такава дейност. Отново в чисто принципен план въззивният съд следва да посочи, че за дефинирането на дейността като банково кредитиране не е задължително деецът да е осъществил и дейност по влогонабиране и от набраните средства да е предоставил кредити, респективно за съставомерността на деянието по чл. 252 от НК, е без значение дали деецът ползва собствени средства, като извършва сделки, отговарящи по характеристиките си на банково кредитиране /Решение № 141/2012 г. на ВКС по н.д. № 197/2012 г. на I Наказателно отделение; Решение № 471/2014 г. на ВКС по н.д. № 1441/2014 г. на III наказателно отделение и множество други. Във всички случаи на предоставяне на парични средства на широк кръг лица срещу насрещна материална облага или лихва за ползване на заетата сума с основна цел заемателят да реализира доходи по занятие от реално предоставени средства на други лица се покриват признаците по дейност по банково кредитиране, поставена под лицензионен режим, съгласно Закона за кредитната институция. В тази връзка, не се възприемат защитните възражения в тази насока.

Относно възраженията на адв. Н., свързани с хипотетичната възможност свидетелите С.Н. и М. К. да се възползват от правото си да не дават показания в хода на съдебното следствие, въззивният съд следва да отбележи, че не дължи произнасяне по хипотетични възможности, а доколкото към настоящия момент са налице депозирани по надлежния процесуален ред показания на свид. С.Н. и М. К., същите следва да бъдат обсъдени и взети предвид от съдебния състав. Още повече че преди депозирането им изрично на свидетелите е разяснено правото им да откажат да свидетелстват, като същите не са се възползвали от него.

Относно възражението на адв. К., свързано с това, че обв. В.Д. не е бил в контакт с никой от обвиняемите с изключение на И. Г., въззивният съд следва да посочи, че в показанията на свид. М. П. се твърди за познанство и за лично възприети от него срещи, свързани с дейността на заложените къщи между обв. В. Д. и обв. М. К., предвид, на което това възражение също не се приема от съда. В чисто теоретичен план, съдебната практика трайно е възприела тезата, че участниците в ОПГ не е необходимо да се познават всички и да контактуват помежду си, а е достатъчно да съзнават, че принадлежат към съответното престъпно сдружение.

На следващо място, адв. К. прави възражение, че голяма част от свидетелите свидетелствали по слухове за предоставяне на парични средства от обв. В. Д. на обв. И. Г., поради което съдът не може да гради изводи на база на техните показания. АСНС не възприема и това възражение, доколкото са налице значителен брой свидетели, които излагат свои лични възприятия, свързани с изложените от тях твърдения. Такива са свидетелите с идентификационен № 56*; който твърди, че „има едно лице на име В. по прякор „В. В.“, който финансира „П.“ с парични

средства за лихварска дейност“; свидетелката С. Н. твърди: “В. по прякор „В.“ даваше пари на И., за да може последният да работи с тези пари за дължима лихва. Всички зложни къщи реално работеха с пари на В., които последствие му връщахме с лихва. Връщахме ги по следния начин: едно момче М. минаваше през всички зложни къщи да събере дължимите суми и после ги носеше на В.“ в показанията ѝ пред съдия се сочи: „Капиталът го вземахме от В. „В.“, вземахме пари на заем срещу лихва. В момента плащаме по 2,5 % месечна лихва. И. взема парите и после ни ги разпределя кой колко пари иска..... Ние не контактуваме директно с В.. Знам, че парите идват от там, от И. и от мъжа ми и всеки месец минава някой да събира лихви и главница и ги носят в офиса на В.“; в показанията на свид. М. К. се сочи, че „П. казват: „че взимат парите от В. „В.“ и тях раздават на лихва. Като обясняват на клиентите, че той е доста влиятелен човек и каквото и да стане на другия ден ще е на свобода“; показанията на свид. М. К. – син се твърди: „Финансирането на всички тези зложни къщи е от големия „П.“ и от В. „В.“. П. си е шеф на зложните къщи, но взема пари на лихва от В. „В.“ и ги вкарва в неговите зложни къщи. Парите, които В. „В.“ дава на „П.“ са с много ниска лихва, под 10 % месечно“, като и в показанията си пред съдия сочи: „Апартаментът беше прехвърлен. Ние се изнесохме от него преди едни два месеца. След апартамента всеки месец звънят на баща ми да плаща по 200 лева лихва на В. „В.“; в показанията на свидетел с идентификационен № 56* се твърди: “Лицето, което финансира „П.“ е човек с имена В.Д. по прякор „Б.“ или „В.“; в показанията на свид. Г. С. се сочи: „Финансирането на „П.“, което знам лично от него, идва от В. - „В.“... Ядосваше се „П.“, че не може да вземе парите на В., че всичко е оформено предварително документално и за колите и за недвижимото имущество, всичко отива във В.... В. прибира актива, а „П.“ взема някакъв процент от комисионната”. Всички тези гласни доказателства съдържат твърдения или за лични възприятия, или за възприети изказвания от конкретно посочени лица, възприети от свидетелите и не могат да бъдат определени като свидетелстване по слухове. В тази връзка АСНС приема, че може да ползва тези показания, за да изгради извод за евентуалната връзка между обвиняемите лица и действителното съдържание на техните взаимоотношения.

Относно защитното възражение на адв. К., че не е била налице субективната страна на престъплението по отношение на обв. В. Д., тъй като същия не е знаел, че предоставените от него суми ще служат за престъпна дейност, въззивният съд, съобразявайки гореизложените гласни доказателства приема, че същите съдържат достатъчно фактически твърдения, от които може да се направи извод за вероятното съществуване и на субективната страна на деянието по отношение на обв. В. Д.. В обсъдените гласни доказателства се излагат твърдения за трайно изградени отношения между обв. В. Д. и И. Г., свързани с финансиране на незаконната дейност по кредитиране на лица и изградените между двамата финансови взаимоотношения, свързани с нея, които предполагат и

вероятното съзнаване от страна на обв. В. Д. на целите, за които се предоставят средствата.

Настоящият съдебен състав приема, че са налице и твърдения в показанията на свидетелите, от които може да се направи извод за целени престъпления от ОПГ освен по чл. 252 от НК и по чл. 143, чл. 213а и чл. 214 от НК, като този извод се базира на показанията на свид. М. К. - син, С. Н., П. С., С. Б. и свидетели с идентификационни номера 56.* и 56*. В тези свидетелски показания се твърди, че са възприети от свидетелите случаи на упражнено насилие или закани, свързани с не издължаване на дължими суми от лица, незаконно кредитирани участници в ОПГ.

АСНС споделя извода на първоинстанционния съд, че от материалите по делото не се установява реална опасност за укриване по отношение на всяко от трите обвиняеми лица. От данните по делото е видно, че същите са трайно свързани с тяхното местожителство и липсват такива, сочещи за укриване.

Въззивният съд споделя също така и извода на СНС, че е налице реална опасност всяко едно от обвиняемите лица да извърши престъпление, но не споделя аргументите, поради които първоинстанционният съд е извел този извод. Според въззивната инстанция реалната опасност за обв. Б. М., М. К. и В. Д. се извежда от няколко обстоятелства, а именно характера на повдигнатите обвинения и спецификата на същото - продължителният срок на съществуването на ОПГ, разширеният му персонален състав, наличието на няколко квалифициращи признака - според параметрите на обвинението. На следващо място, според АСНС е налице реална опасност за въздействие върху свидетели и възпрепятстване хода на наказателното производство. Относно обвиняемият Б. М. тази реална опасност се извежда от твърденията на свидетелите С. Б. за упражнено насилие спрямо него от обвиняемия и други лица, за които са повдигнати обвинения за участие в инкриминираното ОПГ, както и от показанията на свид. М. К. - син, сочещи за участие на този обвиняем при извършване на силови действия спрямо длъжници, забавили плащанията.

По отношение на обв. М. М. К. този извод на съда се базира на упражненото насилие спрямо свид. С. Н., като съдът в тази връзка следва да отбележи, че не приема възражението на адв. Н., че с оглед оттегляне на иска за защита от домашно насилие, то по своята същност не е било осъществено. Оттеглянето на иска е право на пострадалото лице, но то само по себе си не променя факта за съществуването на молбата за защита, за което са изложени и твърдения в показанията на свидетелката.

Относно обв. В. П. Д., изводът на съда за наличие на реална опасност от въздействие върху свидетели се базира на обстоятелствата, че част от свидетелите по наказателното производство са във финансова зависимост от него и работят в дружества, собственост на този обвиняем. В подкрепа на горните аргументи за наличие на реална опасност от противоположно

поведение е и обстоятелството, че обв. Б. М. е с обремененото съдебно минало.

АСНС счита, че възражението на защитата за забавяне ритмичността на разследването по делото е частично основателно, доколкото по делото последно е извършен разпит на свидетел с тайна самоличност на 23.09.2020 г. и на 28.09.2020 г. е предявен този разпит на защитник. Предходните действия по разследването са свързани с назначаване на няколко експертизи, които към настоящия момент все още не са приложени към материалите по делото. Тези обстоятелства сочат, че е налице известно забавяне по разследването по делото и с оглед наличието на лица с мерки за неотклонение „задържане под стража“, но към настоящия момент все още това забавяне не може да се приеме, че е довело до нарушаване на разумния срок за прилагане на мерките за неотклонение, свързани с ограничаване свободното предвижване на лицата. Същевременно въззивният съд счита, че следва да обърне внимание на разследващите органи, че при продължаващо бездействие по разследването, това би се явило единствено основание, което да доведе до ревизиране на мерките за неотклонение на обвиняемите, при последващото им разглеждане.

Въззивният съд съобрази и представените доказателства, свързани със семейни обстоятелства за част от обвиняемите лица, като ги обсъди според разпоредбата на чл. 56, ал. 3 от НПК, но приема, че същите не са от естеството да променят извода на въззивната инстанция за адекватните процесуални ограничения на лицата.

Във връзка с всичко изложено, АСНС приема, че адекватната мярка за процесуална принуда, чрез която биха се постигнали мерките за неотклонение се явява именно „задържане под стража, тъй като при евентуално облекчаване на мерките за неотклонение дори и в следващата по степен мярка за неотклонение „домашен арест“, не биха се преодолели рисковете, свързани с въздействие върху свидетели и противоправно поведение на обвиняемите лица.

Предвид изложеното, Апелативният специализиран наказателен съд - първи състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 16.11.2020 г., постановено по НЧД № 3352/2020 г. по описа на СНС - 16 състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи 11:15 ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

СЕКРЕТАР:



ПРОТОКОЛ

гр. София, 17.12.2020 г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, трети въззивен състав, в публично съдебно заседание на седемнадесети декември през две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА ИЛИЕВА
ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

Секретар: А. М.
Прокурор: А. А.

сложи за разглеждане ВНЧД № 596 по описа за 2020 г., на доклад на съдия Врачева.

На поименното повикване в 10:10 часа се явяват:

За АПЕЛАТИВНА СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПРОКУРАТУРА се явява прокурор А..

ОБВИНЯЕМИЯТ В. П. Д., редовно призван, се явява лично, доведен от ареста на ул. "М. Г.В." № * и със защитниците си адв. И. Л. и адв. С. К., редовно упълномощени.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ.Л.: Да се даде ход на делото.

АДВ.К.: Да се даде ход на делото.

ОБВ.Д.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че са налице процесуалните предпоставки за даване ход на делото и

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

РАЗЯСНИХА се правата на страните по чл. 274 и чл. 275 от НКК.



ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи.

АДВ. АДВ.Л.: Нямам искания за отводи.

АДВ. К.: Нямам искания за отводи.

ОБВ. Д.: Присъединявам се към становищата на защитниците ми.

ДОКЛАДВА се въззивната частна жалба на адв К. –защитник на обв. В. П. Д., против определението на първоинстанционния съд, постановено по ЧНД № 3411/2020 г. на СНС, 10 състав, с което определение искането на обв. Д. и неговата защита за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека от „задържане под стража“, е било оставено без уважение. В жалбата се съдържат оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на съдебния акт, иска се неговата отмяна и постановяване на определение, с което искането да се уважи и да се определи по-лека мярка за неотклонение.

АДВ. К.: Поддържам жалбата.

АДВ.Л.: Поддържам жалбата.

Представям и моля да приемете като доказателство по делото заверено копие от удостоверение за раждане на майката на подзащитния ни ведно с удостоверение за здравословното ѝ състояние. Тя е на 90 години и удостоверяваме, че това е неговата майка.

ПРОКУРОРЪТ: Не възразявам да се приемат представените от защитата документи.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

СЪДЪТ намира, че представените писмени доказателства са относими към предмета на делото и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ПРОЧЕТОХА СЕ И СЕ ПРИЕХА удостоверение за раждане на лицето З. В. И. и амбулаторен лист за същото лице З. В. Д. (по мъж).

ПРОКУРОРЪТ: Моля да бъдат приобщени към материалите по делото представените на 16.12.2020 г. допълнителни материали като част от ДП.

АДВ. Л.: Запознати сме с допълнително внесените материали.

АДВ.К.: Също съм запознат с материалите, които допълнително бяха внесени в съда.

СЪДЪТ намира, че искането на прокурора е основателно и следва към материалите от ДП да бъдат приобщени и допълнително представените такива с писмо вх.№ 270259 от 16.12.2020 г.

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИБОЩАВА към материалите от ДП 6 тома от ДП № 285/2020 г. на ГДБОП-МВР, представени с писмо от СП с вх.№ 270259/16.12.2020 г.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да сочим други доказателства.

АДВ.Л.: Няма да соча други доказателства.

АДВ. К.: Няма да соча други доказателства.

ОБВ.Д.: Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪДЕБНИ ПРЕНИЯ.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, настоящото производство е по реда на чл. 65, ал. 7 от НПК, инициирано по жалба от обв. В. Д. чрез негов процесуален представител срещу определение на СНС, 10 състав, от 07.12.2020 г., с което е оставена в сила мярката за неотклонение „задържане под стража“. Настоящата жалба е допустима, подадена е в срок от процесуално легитимирано лице, но разгледана по същество я считам за неоснователна, поради следните съображения:

СНС в определението си правилно е отчетел, че обв. Д.е бил привлечен към наказателна отговорност за престъпление по чл. 321, ал. 3, т.2, вр. ал. 2 от НК за участие в ОПГ с цел извършване на престъпление по чл. 252, чл. 213а, 214 и чл. 143 от НК. В този смисъл е закономерна преценката, че е налице първата кумулативно предвидена предпоставка, визирана в чл. 63, ал. 1 от НПК

На следващо място намирам за правилна и оценката на СНС, дадена на доказателствената съвкупност по делото, която действително насочва към извод за неразколебаност на обосноващото предположение и

съпричастност на обвиняемия и то към инкриминираното деяние по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК. Както вярно е посочил СНС, по делото са събрани редица доказателствени източници като показанията на свидетелите със запазена тайна самоличност с идент.№№ 56*, 56*, 56*, 56*, както и свидетелите Г., С., Н., Й., К., К., С., А., К., С., Д., К., Н., П., П., Б., С. и П.. Анализът на тези гласни доказателствени средства, както и СНС е приел, навежда на извод за наличие на функционираща във времеви период от м.януари 2018 г. до 28.08.2020 г. на ОПГ, която е имала за цел да извършва престъпления по чл.252, чл. 213а и чл.214 от НК, в която съответната роля на участник има и обв. Д.. Следователно невярно е твърдението в жалбата, че СНС не е обсъдил наличието или отсъствието на елементи на престъпление по чл.321 от НК. Освен този подробен доказателствен анализ в определението на съда на съществуване наличието на елементите на престъплението по чл.321 от НК са посветени общо две страници – стр.16 и стр.17 от съдебния акт.

На следващо място считам за правилен и извода на съда относно продължаване на наличието на съществуване на третата кумулативно предвидена в чл. 63, ал. 1 от НПК предпоставка - опасност обвиняемият да извърши престъпление. Тази опасност продължава да съществува и то с необходимия интензитет и се извежда от продължителния период на действие на престъпното сдружение, на високата степен на обществена опасност на деянието с оглед големия брой участници в престъпната група, механизма на извършване на престъплението, което се отличава с използване на силови методи за изпълнение на поети от длъжниците задължения.

Изтеклият до момента срок за задържане се равнява на около 4 месеца и е в рамките на чл. 63, ал. 4 от НПК, което се явява разумно и с оглед фактическата и правна сложност на разследването.

По делото, независимо от съществуващата в страната усложнена епидемиологична обстановка, се извършват регулярни и ритмични ПСД, съобразени с характера на делото, което е видно и от представените днес допълнителни материали.

Също така правилно в определението е оценено здравословното състояние на обвиняемия, както и към настоящия момент липсват доказателства за наличие на съществуващи заболявания, които са несъвместими с условията на арест.

Предвид изложеното, аз намирам отсъствието на нови доказателства, както от правен, така и от медицински характер, които да налагат ревизия на наложената най-тежка мярка за неотклонение, поради което моля да потвърдите определението на СНС като правилно и законосъобразно и да отхвърлите жалбата като неоснователна.

АДВ.Л.: Уважаеми апелативни съдии, аз Ви моля да уважите жалбата като извън изложеното от колегата К. Ви моля да имате предвид следното:

На първо място във връзка с представените 6 тома: Те не установяват никаква регулярна дейност. Моля да имате предвид, че по делото има данни за работещи по него 4-ма разследващи полицаи и 3-ма наблюдаващи прокурори. Т.е. тези 7 души са извършвали действия до края на м.септември/началото на м.октомври, след което в тези 6 тома са приложени експертните.

На първо място това са том 1 и том 2. Има експертизи, които са назначени през м.септември, но вещите лица са ги представили по-късно и сега са пристигнали.

На следващо място има 2 тома с отговори от банки, като запитванията Ви моля да обърнете внимание, че не са направени от разследващите полицаи или от прокурорите, а са направени от зам. главния прокурор К. Ф.. Т.е. те не са били затруднени и не са работили по това дело. След това има разпити, приложени на свидетели двама, които нямат абсолютно нищо общо с предмета на това дело и за които в особеното си мнение един от съдиите в предходен състав на съда по мярка на друг обвиняем е написал, че не може да се ползват, защото касаят проблематика, която не е предмет на делото. Това са двата разпита, които са приложени.

Единственото нещо, което касае нашия подзащитен в тези 6 тома са експертните, които са изготвени и назначени през м.септември, но по-късно изготвени експертизи. Едната е на иззети флашки, в които е установено, че се съдържа музика – тази, която е иззета от колата му. Другата флашка съдържа данни, които също нямат отношение към предмета на разследването - очевидно данни за кореспонденция, кодове, които експертната е снела съдържанието на флашката, но тя няма нищо общо с предмета на доказване.

Т.е на първо място от тези 6 тома не се събира нито една нова данна, относима към обвинението.

Второ, с оглед броя на ангажираните по делото разследващи 7 души и времето, което е изтекло, аз считам, че категорично се установява, че не се извършват регулярни действия. Не може да се твърди регулярно извършване на действие, когато няма дори по едно действие на разследващ в период от 2 месеца и повече.

На следващо място във връзка с определението на СНС, аз моля да имате предвид, че по същество липсва наново произнасяне на този съдебен състав с обсъждане на доказателства. Ако отворите

определението на съдия М. в производството по чл. 64 от НПК, ще видите, че определението от последното произнасяне е Copy/Paste на първата мярка. Това води до два извода според защитата. На първо място, че съдът изобщо не се е занимал с доказателствата по делото, не е извършил наново надлежната преценка, поради което актът е явно необоснован, защото има и множество актове на ВКС, който казва, че при Copy/Paste нямаме акт по същество и надлежно мотивирани. На следващо място означава, че извън първоначалните доказателства на базата, на които се е приело обосновано подозрение и които са били налични към 03 септември, други по делото относими няма. Тук се поставя следващият въпрос: Може ли едно обосновано подозрение, което се приема, че в началото може и да не е с много голям интензитет, за да се позволи задържане, при същия неголям интензитет да продължава задържането вече близо 4 месеца? Ние считаме, че отговорът на такъв въпрос трябва да бъде „Не.“ Такава е практиката на съдилищата, такава е практиката на съда в Страсбург. И Върховният съд, когато е гледал мерки и съдът в Страсбург по множество дела казва, че никога съдът не може с едни и същи мотиви, свързани с обоснованото предположение, без да отчита времето, да продължава задържането на лицето и че всякога трябва да се преценява възможността мярката да бъде заменена с по-лека, защото интензитетът намалява с течение на времето. Това е във връзка общите възражения срещу съдържанието на това определение.

По същество считаме, че независимо, че то е Copy/Paste, в него има и няколко сериозни порока. На първо място съдът е приел, че има данни за обосновано подозрение за ОПГ без да изложи никакви конкретни факти, изброявайки имена на свидетели, но нито един от тези свидетели не говори за участие на Д. в ОПГ. Те говорят за това, че той бил давал пари на един друг от обвиняемите. Това многократно сме посочвали, че може да установи единствено евентуално извършване на престъпление по чл. 252 от НК, но в никакъв случай не е участие в ОПГ, защото няма нито една данна, че той е знаел, че след И. Г. има други лица, които са ангажирани с дейността, какво правят те и прочие. Не твърдим, че участниците в една група трябва на всяка цена да се познават, но трябва да има съзнание за включването и на други лица, за да може да е твърди такава конструкция. Нито едно доказателство за тази дейност няма.

Съдът е посочил, че приема, че има обоснованото подозрение за извършено престъпление като е цитирал показанията, като казва, че то е достатъчно да е на „първ поглед“, както казвал съдът в Страсбург без да се третира въпросът за виновността и не е необходимо да е с такава степен на доказаност, както е при първоинстанционното разглеждане.

Тук, според защитата, съдът е проявил едно крайно неразбиране на действителното съдържание на критериите за „пръв поглед“, според практиката на съда в Страсбург и произнасяне, което да не бъде свързано с последващи опасения за предубеденост. Съдът е казал, че съобразявайки чл. 16 (презумпцията за невинност) и чл. 6, т. 2, ще се произнесе дали е налице на „пръв поглед“. Тук ние намираме, че е проявено неразбиране на чл. 6, т.2 и на чл. 16, тъй като тук не става дума за произнасяне по вината или не по вината. Презумпцията за невинност не изисква просто да кажеш дали е виновен или не. Презумпцията за невинност изисква да не твърдиш, че някой е извършил престъпление, въобще без субективната страна да се обсъжда. Това е първо. Второ е, когато съдът в Страсбург казва „на пръв поглед“, има предвид явно, несъмнено, без да се обсъждат доказателства, които биха могли да опровергават подозрението, но то да е очевидно за всеки предубеден, дори наблюдател. Т.е. трябва да има такива доказателства, които да правят несъмнено на „пръв поглед“ ясно обвинението и да не се обсъжда дали има нещо, което го опровергава. В случая това не е така. Няма нито едно доказателство, което несъмнено и явно на пръв поглед, без да се отчитат фактите, които го опровергават – например това, което ние сме възразявали, че показанията са по слух - да е ясно, че В. Д. участва в тази група. Нито едно доказателство няма. Така, че дори и на „пръв поглед“ според нас, не може да се твърди наличието на обосновано предположение. За това твърдим, че не е вярно това, което е казал съда, че се извежда това на пръв поглед обосновано предположение от показанията на цитираните свидетели.

На следващо място съдът е приел, че е установено и това се обсъжда и при опасността от извършване на престъпление, период за действие на групата от м.януари 2018 г. до 28.08.2020 г. По делото няма нито един факт, от който да се установява как е изведен този период. Няма данни. Няма нито един факт и към кой момент В. Д. според СП се бил включил в тази група.

На следващо място съдът е приел, че макар и законно придобити от Д., голяма част от средствата били предоставени на ръководителя на ОПГ – И. Г., с оглед извършването на престъпление по смисъла на чл. 252 от НК. Според нас това изречение в мотивите установява категорично, че самият съд е приел, че нашият подзащитен е имал отношения само с И. Г. и само за подпомагане на дейността по чл. 252 от НК. Това опровергава извода за наличие на обосновано предположение за участие в ОПГ. Съдът е посочил, че посочил, че налице била трайност на отношенията между участниците, стабилност на връзките, извършването на дейност през дълъг период, разпределение на ролите, йерархична структура. Няма нито

един факт изложен в определението за наличието на тези обстоятелства. Преписано е определението на ОПГ, но не са посочени факти, които да установяват отношението на нашия подзащитен към тази дейност.

На следващо място съдът е посочил, че на този етап по отношение на нашия подзащитен имало обвинение за престъпление по чл. 321 от НК, което било престъпление на формално извършване и за това не било задължително да има вторична престъпна дейност. Това е така, но това, че престъплението е на формално извършване, не освобождава съда от това да посочи конкретните обстоятелства, които установяват участието на обвиняемия в него. От една страна определението е Copy/Paste на първото, от друга страна то отново не съдържа (което е вече един особено сериозен порок на четвъртия месец) конкретни факти извън първоначално приетото от съда и конкретни факти за участието на нашия подзащитен в групата

По отношение на реалната опасност от укриване, няма спор, че няма такава. Подзащитният ми се е върнал доброволно в страната след като е разбрал, че има такова обвинение срещу него. Спорът е във връзка с реалната опасност от укриване. Отново в определението не се съдържат факти, които да обосноват наличието на реална опасност, а не на хипотетична опасност. Съдът е посочил в определението, че реалната опасност се преценява след разглеждане на редица фактори, обществена опасност на деянието, характеристика на личността, неговия морал - това с морала много не го разбирам с оглед опасността от извършване на престъпление, как се установява точно - начина му на живот, включително обстоятелства по делото, здравословно състояние и прочие. И след като ги е посочил тези обстоятелства, той въобще не ги е отчетел, защото характеристиката и личността на обвиняемия са отлични; участието му в самото престъпление, дори според съда, се свежда до това, че той е давал пари на И.Г.; моралът му е висок; начинът му на живот не е укорим – няма никакви такива данни; здравословното му състояние не е изследвано; семейното му положение е сериозно с оглед майка му, която е на 90 години и той е единствен син и тя е с множество сериозни заболявания. Тези обстоятелства макар, че съдът е посочил, че ще се съобрази с тях, те не са отчетени.

За сметка на това съдът е казал, че има реална опасност от извършване на престъпление, с оглед продължителния период на действие на групата – твърдение, за което няма факти; големият брой на участници – това обстоятелство зависи от лицата, които прокуратурата привлича, но по отношение на нашия подзащитен това няма никакво значение, защото всички твърдят, че той е имал отношения само с И. Г.. Методите на действие в тази ОПГ - били използвани силови методи и

прочие – такова обвинение, факти за нашия подзащитен няма. Всички твърдят (и свидетелите по слух), че той има отношение единствено към това да са предоставяни пари. Първо, че никой няма обвинение за използване на силови методи, т.е. за извършване на вторичното престъпление. Това е малко израз на една предубеденост на съда. Освен това за него няма никакви данни да има отношение към В. Д.. Никога не се е твърдяло, че той знае за такива действия, че има нещо общо с тях или прочие и прочие. Друг е въпросът, че твърдението на съда, че от методите, които са прилагали, т.е. извършване на вторично престъпление, за каквото няма обвинение, е в противоречие с извода на съда и с твърдението, че ОПГ е само на формално извършване и имат значение само тези факти.

След това има един довод, който има своята уникалност и той задава разбира се предубеденост, но съдът е казал „необремененото съдебно минало на лицето само по себе си е позитивен факт, но не е индиция за липса на възможност за проява на актуална криминална активност“. Моля да кажете кое е индиция за липса на възможност което и да е лице, извън смъртта, да осъществи бъдеща криминална активност? Какво друго да искаме от хората, когато те са неосъждани, живеят нормално, каква друга характеристика те трябва да имат, за да каже този съд, че има липса на реална опасност от извършване на престъпление? Този довод е уникален в практиката и аз не мога да си го обясня с друго, освен с предубеденост на състава на съда, защото той няма връзка нито с логиката, нито с правото, нито с нищо. Друг е въпросът, че като влезнем отново в рамките на правото, защото този довод излезе извън рамките на правото, законът изисква опасността да е реална, а не да е индиция за липса на възможност за бъдеща криминална активност. Никой за нас не може да каже дали няма да ни се наложи някаква криминална активност да осъществим.

На следващо място съдът е посочил, че подзащитният ми следва да продължи да бъде задържан, тъй като все още се събирали доказателства по преценка на прокуратурата с оглед установяване на обективната истина, която е предмет на разследването. Моля да отчетете, че задържането не е за осъществяване и гарантиране на комфорт и за това някой да бъде задържан докато прокуратурата - даже съдът е написал, че тактиката на прокурора може би била такава, те имали право да си определят тактика, каквато искат и за това ние не можем да се бъркаме дали те разследват регулярно или не. Едно лице не може да бъде заложник на действието или бездействието още повече, че липсват данни, че той ще извърши престъпление. Прокуратурата нека разследва както

иска, но той не може да бъде задържан на това основание. Още повече, че иззетите от него предмети са анализирани и в тях няма нищо.

Във връзка с действията по разследване моля да имате предвид, че в том 1 са приложени протоколи за оглед на ВД, иззети в края на м.август – м.септември, които са извършени на 08.12.2020 г. Питам Ви каква е пречката да се извършат в началото на м.септември огледи на иззетите ВД и защо трябва да се извършат на 8 декември? Това говори за бездействие.

Никакви действия във връзка с Д. не се извършват. Нито едно от действията, които се извършват, нямат общо с него, поради което считаме, че по никакъв начин не може да се оправдае по-нататъшното задържане.

Съдът е посочил, както и днес прокурорът каза, че няма основания да се счита, че задържането е прекомерно, защото било в рамките на 8-месечния срок. Мисля, че е крайно време и мисля, че това е ясно - срокът на мярката е 8 месеца. Той е абсолютният срок, в който законът търпи, някой да е задържан, без делото да е внесено в съда. Но според европейските и българските стандарти мярката за неотклонение „задържане под стража“ е изключение, а не правило и трябва да се налага в изключителни случаи и трябва да се налага само, когато е абсолютно необходимо. Няма никаква връзка между това дали е близко до 8-те месеца. Това стана порочен довод. Когато изтекат 8-те месеца, лицето просто се пуска и никой не обсъжда какво става. Но тези 8 месеца нямат връзка с това дали се налага и дали са налице обективните предпоставки за задържане.

Във връзка с доводите, които ние сме направили пред съда, съдът е посочил, че действията във връзка с регулярността били напълно регулярни още повече, че делото се намирало често в съда. Вие знаете, че прокуратурата има задължение да разследва и когато делото е в съда. Още повече те работят с копия. Тази прокуратура няма проблем с това и днес материалите Ви се представят в копие така, че това по никакъв начин не може да оправдае един такъв довод.

След това съдът е казал също, че това, че не се налага задържането му по чл.321 от НК, което е формално престъпление. Все пак групата не е създадена да върши убийства, а една група, която е ликвидирана, приемаме, че са събрани доказателства, разпитани са хора, защото никой друг вече не се разпитва толкова месеца, но съдът казва: „това обвинение е работно и те вероятно ще му повдигнат за в бъдеще и други обвинения.“ Аз питам какво, освен навлизане в обвинителната функция, е това произнасяне на съда и задържане на обвиняемия под стража, защото

съдът е изразил убеждение, че трябва да има и други обвинения? Този довод е недопустим в един съдебен акт.

Пред първата инстанция защитата изложи доводи, които са свързани както със семейното му положение, така и със ситуацията в държавата. Съдът е посочил, че относно задължението за проява на хуманност към Д. и към 90-годишната му майка, съдът отбелязва, че това обстоятелство не е включено в кръга от фактори по чл. 56, ал. 3 от НПК, касаещи семейното положение, тъй като по смисъла на семейния кодекс семейството се състои от родители и ненавършили пълнолетие деца. Аз не мога да обсъждам този пасаж, защото считам, че когато един човек е лишен от хуманност, не може да има сериозни и разумни аргументи. Считам, че всеки нормален човек, когато се казва, че в тази ситуация, в която сме в държавата, когато едно лице, който не е убиец, не е осъждан и прочие, е единствен син на жена на 90 години с множество заболявания и на която това безспорно влияе и може да ускори не многото ѝ оставащи дни, защото дори да са 10 години, те не са много, да се подходи, че те не били включени в състава на семейството по семейния кодекс, е проява на бюрокрация, на формализъм и на липса на елементарна човешчина и съпричастност. Съд, който прилага закона формално без да мисли и без да има отношение към проблематиката, която се поставя пред него, без да има отношение към човечността, не може да бъде съд. Съдът по-нататък казва, че законът се прилага еднакво към всички – да, но законът казва, че се прилага еднакво към всички при индивидуализация във всеки един момент. Т.е. отчитайки обстоятелствата, касаещи всеки един човек, а не една матрица. Защото ако беше матрица, нямаше да имаме нужда от съд. Щяхме да имаме компютър. Моля да не допуснете да има влязъл в сила съдебен акт, който да казва, че няма да отчитаме, че един човек има родител на 90 години, който е болен и на когото е единствен син и който няма кой да се грижи друг за него и че това няма значение, защото това не е съставът на семейството по семейния кодекс. Аз не бих се чувствала като юрист добре, ако това го пише в съдебен акт на български съд.

На следващо място, това е последният довод, който съдът остави също без обсъждане въобще. Безспорно е, че ние живее в една ненормална ситуация в момента. Една ситуация, която поставя на изпитание, както всеки един от нас индивидуално, семейно, колегиално, обществено, икономически и всякак. При тази ситуация не може да не отчитаме факторите, които слушаме и се говори всеки ден и не е включено в обстоятелствата относно мерките за неотклонение, но аз не считам, че това може да се пренебрегва. Г-н Д. има доказателства, че е управител на множество фирми, които се занимават с ресторантьорска дейност. Там има ангажирани над 300 човека. За това също има

доказателства. То е проверим факт. Тези хора в момента са без работа и поради липса на управителя не могат да се извършат никакви действия, които да гарантират дори ползването на мерките, които държавата предоставя. По делото има данни, че прокуратурата отказва всякаква възможност той да упражнява някакви права, като включително е отказано допускане на нотариус, за да му завери пълномощно за представяне на документи пред данъчната администрация във връзка с назначени проверки. Очевидно е, че освен съсипване на човека не се интересува никой от едно по-пълно съсипване на бизнеса и на живота на още много други хора. Ако законът действително се прилага еднакво за всички, тука това трябва да се отчете, отчитайки обаче и ноторните обстоятелства в момента. Всеки един от нас е длъжен в момента да направи максималното за защита на максимум брой хора, на които може или поне да не им пречи и да не им създава ненужни затруднения, които и не се налагат в случая от нуждите на процеса.

В тази връзка Ви моля да приемете, че жалбата е основателна, да измените мярката, която да бъде по-лека и да му дадете възможност да се грижи и за бизнеса и за близките си, по Ваша преценка.

АДВ.К.: Присъединявам се към казаното от адв.Л.. Що се касае до обосноваването на подозрение, считам и се присъединявам към казаното от колегата, че такова към дадения момент не може да бъде направено.

Доказателственият материал не е мръднал нито на йота от първоначалните мерки по чл. 64 от НПК и ако тогава действително към дата 3-4 септември и двата състава - първоинстанционният и апелативният са приели, че тъй като делото е току-що образувано и е в начална фаза, може да бъде направено обосновано предположение, към дадения момент почти изминали 4 месеца без нито едно ново доказателство, а представените днес 6 тома не само, че не подкрепят, а вътре няма нито едно (повечето експертизи представени) доказателство за съществуването на група или за вторични престъпления, които групата е вършила според повдигнатите обвинения. Не е редно на четвъртия месец от повдигането на обвинението и респективно от изтърпяване на най-тежката мярка за неотклонение от подзащитния ми, да съществува обвинение като член на ОПГ, който е финансирал едни от участниците в тази група, без грам да е ясно на никой - дори на свидетели, които посочват евентуално, че той е финансирал - кога, къде, какви размери на финансиране, нищо. Четири месеца няма нито едно доказателство, а то не може да има, защото по всяка вероятност това не е било така.

Адв.Л. засегна темата с развитието и неразвитието и бездействието на органите на ДП - колко хора бе трябвало да работят, назначени са и им

е разпределено това дело и какво е свършено сами виждате това. Последните действия са на 18.09.2020 г. с назначаване на 10 експертизи и на 08.12.2020 г. с един оглед на ВД. Това е частичен оглед, защото има още много ВД, които не са огледани.

С оглед гореизложеното моля да приемете, че чувствително е разколебано обоснованото подозрение за извършване на престъпление и не може да се направи към дадения момент такова подозрение спрямо подзащитния ни Д..

Що се касае до другите две предпоставки съдебните състави са приели, че опасност от укриване не съществува.

Опасността от извършване на ново престъпление тука вече сигурно се повтаряме в тези зали хиляди пъти, че трябва да бъде реална, че тази реалност трябва да се основава на факти или доказателства, каквито по делото няма. На първо място става дума за човек с добри характеристични данни - неосъждан, известен бизнесмен, съдържател на няколко заведения с около 300 работници. По никакъв начин това не може, напротив - то обуславя невъзможност да извърши друго престъпление, а не както е написано в атакуваното от нас протоколно определение, че начина на живот, че морала, но не пише нищо нито за морала, нито за начина на живот, че има ли нещо укоримо в това. Споменати нахвърляни фрази. Защо? Как? Не знаем.

Нещо повече. Макар и косвено дори и да е вярно това обвинение, че действията на г-н Д. в тази ОПГ са да финансира един от членовете ѝ, дори това да е вярно, това показва, че той не познава никой друг от участниците в тази група. Това обуславя и по всякакъв начин изключва възможността от извършване на престъпление – например срещу правосъдието, или прикриване на обективната истина, или въобще по развитието на това дело. Да не говорим, че тези свидетели са разпитани пред съдия още преди повдигане на обвинението. То тогава е спряло и разследването на делото – към 4 септември.

Колежката Л. разгледа всичко, което можеше да се каже по делото.

С оглед гореизложеното Ви моля да се произнесе с определение, с което отмените изцяло атакуваното от нас определение на СНС и произнесете ново, с което промените мярката на подзащитния ни В. Д. в различна от сегашната най-тежка „задържане под стража“.

ДАДЕ се право на лична защита на обв.В. П. Д..

ОБВ. Д.: Няма какво повече да добавя от това, което казаха адвокатите ми. Те бяха достатъчно изчерпателни.

ДАДЕ се право на последна дума на обв. В. П. Д..

ОБВ. Д.: Моля да бъдете обективни и да бъдете честни и за по-лека мярка за неотклонение.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

След проведено тайно съвещание, Апелативният специализиран наказателен съд пристъпи към обявяване на съдебния акт, който ще бъде обявен от съдията-докладчик по делото.

Производството пред въззивната инстанция е образувано по повод депозирана жалбата от защитата на обвиняемия В. Д. - адв. К., в която жалба се излагат твърдения, че ней-тежката мярка за процесуална принуда, каквато е мярката „задържане под стража“, се явява несъразмерно тежка по отношение на обв. В.Д. с оглед, както на събраните на този етап от разследването действия и доказателства, така също и от не провеждането на ПСД в период от 3 месеца, т.е. бездействие на органите на ДП. Защитата прави искане за изменение на мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека такава.

Въззивният съдебен състав, след като се запозна с жалбата, изслуша доводите и съжденията на страните в днешното съдебно заседание, както и с материалите по ДП и атакуваното съдебно определение счита за установено следното:

Предмет на настоящото въззивно производство е правилността и законосъобразността на първоинстанционното определение, като наред с това въззивната инстанция следва както и СНС, да провери наличието или липсата на всички законови предпоставки относно продължаване на най-тежката мярка за процесуална принуда, именно мярката „задържане под стража“, а дали също така са налице и нови обстоятелства, от които следва основание за нейното изменение.

В отговор на възражението на защитата относно анализа на доказателствата на пръв поглед, въззивният състав държи да подчертае, че с оглед разпоредбата на ЗИД на НПК в сила от 05.11.2017 г., съдилищата следва в контекста на дължимата от съда преценка за обосновааност на предположението по смисъла на чл. 63, ал. 1 от НПК и съгласно константната европейска съдебна практика и практиката на Върховния съд, събраните по делото доказателства трябва да се преценяват и анализират в обобщен вид.

Преценката за наличие на обосновано подозрение не е окончателна и не се ползва със сила на присъдено нещо. Респективно във всеки момент същата може да бъде променена и това намира своята

логика в динамиката на процеса. Наличието на подозрение не се приравнява с произнасяне по вината на обвиняемия, по отношение, на който се разпространява и принципа за не виновеност, прокламирано законодателно в чл.16 от НПК.

Видно от материалите по делото на обв. В. Д. е повдигнато и предявено едно обвинение, а именно за участие в ОПГ, действала за период от м.януари 2018 г. до 28.08.2020 г. в гр.София, която група е била създадена да извършва престъпления по чл. 129, чл. 143, чл. 252, чл. 213а и чл. 214 от НК и изнудвания като групата е ръководена от обв. И. С. Г., а участници са С. Г., Б. М., М. А., М. К., А. А., В. П., Г. Б. и обв. В. Д.. Същата е била създадена и с користна цел.

Първоинстанционният съд изчерпателно и конкретно е посочил доказателствените източници, които изграждат обосноващото предположение и на този етап обслужват обвинителната теза. Обосноващото предположение се базира на показанията на свидетелите Г. Г., С. С., С. Н., А. Й., Р. К., М. К., П. С., Р. А., Д. Са., Л. Д., Е. К., Н. Н., С. П., В. П., С. Б., Г. С., М. П., както и разпитите на свидетелите с тайна самоличност, протоколите за извършване на ПСД – разпознавания, претърсвания, изземвания, обиск, протокол за доброволно предаване. От събраните на този етап на разследването доказателства може да се направи извод за наличие на сдружение, което основната му дейност е била банкова дейност без съответно разрешение, паралелно с регламентирана такава дейност. От свидетелските показания на свидетелите: П., работещ до лятото на 2020 г. като комисионер във фирма „*****“; С. Б., работещ като автомонтьор и клиент на И. С. Г.; С. П. - майка на свид. Р. А., която също е била клиент свид. С., свид.С. Н. и други се установява, че на този етап от делото обвиняемите лица са действали синхронизирано като организацията на дейността е осъществявал именно обв. И. С. Г. и неговия син обв. С. Г., а другите обвиняеми са извършвали дейност, която е подпомагала сдружението за реализиране на целите си, за които е съставено.

Неоснователно е възражението на защитата, че показанията срещу обв. Д. не са конкретизирани. За това, че свидетелите са дали показания, които показания могат да се квалифицират като слух. Това е така, тъй като показанията на горепосочените свидетели съдържат конкретни факти, които могат да се проверят относно това например - работели ли са във фирмата, в кои от нейните клонове, чия е собствеността във времето на недвижимите имоти, за които свидетелите излагат твърдения. Голяма част от свидетелите твърдят, че именно обв. Д. е финансирал при липса на парични средства дейността на ОПГ. Според настоящия въззивен състав дейността по финансиране на противозаконна дейност, е

дейност, която може да бъде окачествена като основоположна за реализиране на целите, за които ОПГ е създадена.

Несъстоятелно е възражението на защитата относно това, че произволно органите на ДП са посочили в предявеното обвинение началната дата на функциониране на разследваната ОПГ. Голяма част от посочените свидетели споменават конкретни факти и събития именно в периода от 2018 г. до лятото на 2020 г. От приложението по делото доказателства на този етап е видно, че тази група е съществувала като се изпълнени както обективните, така и субективните предпоставки на чл. 93, т. 20 от НК. Налице е трайност в отношенията между участниците, стабилност на техните връзки за извършване на такава дейност, разпределение на ролите и йерархична структура на отношения, обща воля за постигане на предварително набелязаната цел в групата.

Въззивният състав счита, че част от показанията на свид. В. П. – полицейски служител, следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност, изграждаща обосноващото предположение. Показанията на свидетеля, в която излага твърдения за ползване от обвиняемите лица телефонни връзки и контакти се подкрепят от останалите гласни доказателства. Но показанията на свидетеля съдържащи твърдения за осъществени деяния от обвиняемите, следва да се изключат, тъй като представляват по същността си излагане на предварителни полицейски хипотези за случилото се, съставяни преди събиране на други доказателствени източници, които хипотези имат само вероятен характер и не могат да претендират за обективна истина. Всяко едно доказателство се проверява и събира в хода на съдебното следствие. Компетентен да анализира доказателствата това е единствено и само съда.

Правилен и законосъобразен е изводът на СНС относно втората предпоставка, относима към мярката за неотклонение „задържане под стража“, а именно липсата на опасност от укриване по отношение на обв. В. Д.. Това е така, тъй като същият е с установена самоличност и адрес на пребиваване, с изградени продължителни в години социални, професионални и семейни контакти.

По отношение на законната предпоставка опасност от извършване на престъпление, въззивният състав счита, че няма спор, че обв. В. Д. е неосъждан. Основателни са възраженията на защитата, че в производство по чл. 65 от НПК опасността от извършване на престъпление не може да се базира на базата на предявеното обвинение, както е при първоначалното задържане и в кратък период след това. Правилна е позицията на защитата, че опасността от извършване на престъпление трябва да е конкретизирана, а да не е хипотетична. Действително обв. В. Д. е неосъждан, но на този факт не следва да се

отдава приоритетно значение, тъй като в материалите по досъдебното производство се съдържат данни, че спрямо същия има висящо друго ДП, по което също е обвинен за тежко умишлено престъпление. Наличието на този факт, по делото, наред с предявеното обвинение за продължена престъпна дейност, каквото е обвинението по настоящото дело, а именно за участие в ОПГ, съществуваща за период от една година и осем месеца, води до извода и мотивира настоящият въззивен състав да прецени, че в период на задържане от около 3 месеца и половина, какъвто е настоящият случай, опасността от извършване на престъпление не е с намален интензитет. Наличието на всички законови предпоставки, относими към най-тежката държавна принуда, наред с липсата на нововъзникнали обстоятелства, правилно са отчетени от СНС като липса на основание за изменение на мярката за неотклонение.

Основателни са и възраженията на защитата, че органите на ДП не са положили усилия да проверят фактите, изнесени от свидетелските показания. Действително не може да се приемат по делото като обобщен извод, че е налице бездействие, тъй като органите на ДП полагат усилия за изследване на ВД, но не може да се отрече и фактът, че не са изследвали и проверили фактите, изнесени от свидетелските показания, които свидетелски показания са били налични още и при първоначалното задържане.

С оглед на горното настоящият въззивен състав счита определението за правилно и законосъобразно като краен извод, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА определението на СНС по ЧНД № 3411/2020 г.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което се закрито в 11:30ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

СЕКРЕТАР:



О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр.София, 04.03.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, V състав, в закрито съдебно заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА РАЙЧЕВА
МАГДАЛЕНА ЛАЗАРОВА

след като разгледа докладваното от съдия Костова ВНЧД № 79 по описа на АСНС за 2021 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.345 вр. с чл.270 от НПК.

С протоколно определение от 09.02.2021 г. по НОХД № 153/2021 г., постановено преди провеждане на разпоредителното заседание по делото, Специализираният наказателен съд, IX състав, се е произнесъл по направени искания от част от подсъдимите и техните защитници, за промяна на определените мерки за неотклонение, като е:

изменил мярката за неотклонение на подс.Г.Б.Б. „Домашен арест“ в „Гаранция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева;

изменил мярката за неотклонение на подс.В.П.Д. „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, с контрол чрез средство за електронно наблюдение;

оставил без уважение искането на подсъдимите И.С.Г., С.И.Г., Б.Б.М. и техните защитници, за изменение на изпълняваната спрямо всеки от тримата подсъдими мярка за неотклонение „Задържане под стража“;

оставил без уважение искането на подс.А.Г.А. и неговия защитник, за изменение на изпълняваната спрямо този подсъдим мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Против определението, в частта му за подсъдимите Г.Б. и В.Д. е постъпил **протест** от прокурор при Специализираната прокуратура, с оплаквания за неправилност. В протеста се твърди, че и за двамата подсъдими продължават да съществуват предпоставките за прилагането на мярка, свързана с ограничаване правото им на свободно придвижване, вкл. опасност от укриване и от извършване на престъпление. Изразява се становище, че не са настъпили нови обстоятелства, които да предизвикват облекчаване процесуалното положение на лицата и че неоснователно е бил

ВЯРНО С ЕЛЕКТРОННО
ПОДПИСАНИЕ СЪДИЙСКА
КОЛЕГИЯ
Деловодител:



отдаден приоритет на личния им интерес. В тази връзка се иска, определението в протестираната му част да бъде отменено, за да се запази действието на досегашните мерки за неотклонение.

Срещу протеста са постъпили **възражения** от адв.С.К. и адв.И.Л., защитници на подс.В.Д., както и от адв.Ю. Д., защитник на подс.Г.Б., с доводи за неоснователност на същия. Във възраженията се развива тезата, че изпълняваните до сега мерки почиват единствено на тежестта на обвинението, а не на реални рискове, че опасност от укриване не е била констатирана до момента от никой от съдебните състави, в производствата по чл.64 и чл.65 от НПК, нито са налице доказателства, такава да е възникнала впоследствие. Оспорва се претендираната от прокурора възможност за повлияване на доказателствения материал, като се изтъква провеждането на разпит на определени свидетели и пред съдия, както и извършеното вече инкорпориране на ползващите обвинението доказателствени източници. Отделно се лансират добри характеристични данни (вкл. безспорен професионален авторитет за Д. и безупречно процесуално поведение за Б.) и чисто съдебно минало, като аргументи за ниска степен на обществена опасност на личността на подсъдимите. В този смисъл се иска протестът да бъде оставен без уважение. Конкретно във възражението на защитниците на подс.Д., се моли да се промени местоизтърпяването на определената от СНС мярка „Домашен арест“ на адрес – посочена вила в кв.П. на гр.София.

Възражението на адв.Д. е имплементирано, в подадена **частна жалба**, срещу частта на първоинстанционния акт, с която процесуалната принуда за подс.Б. е променена в „Гаранция“ в размер на 2 000 лева. Според защитата отсъствало обосновано предположение за извършване на вмененото на подсъдимия престъпление, което изисквало за последния да не се прилага дори най-леката мярка за неотклонение. В жалбата се твърди, че на обстоятелството, че за Б. това било трето по ред обвинение по чл.321 от НК се придавало спекулативно значение от прокуратурата, тъй като подсъдимият се ползвал от презумпцията за невинност и обстоятелството, че по силата на „нечия безконтролна преценка“ продължавали да се водят неприключили наказателни производства срещу жалбоподателя, в нарушение на изискванията за разумен срок, не можело да се третира в негов ущърб, още повече, че същият с поведението си ясно показвал уважително и отговорно отношение както към компетентните органи, така и към правилата за разглеждане на делата. Предвид отсъствието и на опасностите по чл.63, ал.1 от НПК, с жалбата се желае отмяна на определението в посочената му част, като необосновано и незаконосъобразно и постановяване на ново, с което мярката за неотклонение на подсъдимия да бъде отменена или да бъде изменена в най-леката „Подписка“.

Против определението, в частта му за подсъдимия А.А. е депозирана жалба от адв.И.А., защитник на този подсъдим. В жалбата се изтъква, че искането за преразглеждане процесуалното положение на подс.А. се поставя за пръв път от изначалното определяне на мярката и то се основава на междувременно настъпили нови обстоятелства, а именно продължителна невъзможност на жалбоподателя да работи, липса на имущество или доходи, от които да се издържа и обедняване на семейството му. Излагат се доводи, че преценката на СНС за продължаваща опасност от извършване на престъпление почива единствено на тежестта на обвинението, в т.ч. за вторична деятелност, без да е съобразена с индивидуалните особености на подсъдимия. Сочи се, че срокът на изпълнение на домашния арест, макар и в рамките на общоприетото схващане за разумен, е изиграл достатъчно превъзпитателно въздействие. Отбелязва се безупречното поведение на подсъдимия при изпълнението на досегашната мярка, липсата на предходна съдимост и дори на криминални регистрации и се заявява, че ако се премине към следваща по тежест мярка, лицето ще се заеме с трудова дейност, за която цел по делото е представено удостоверение от работодател, готов да го приеме на работа. Ето защо се моли, определението да бъде ревизирано в този смисъл.

Постъпила е жалба от адв.П.Г., защитник на подс.Б.М. срещу частта на определението, отказваща уважаване на претенцията за отпадане на задържането за този подсъдим. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на акта, поради неправилно възприетата от първоинстанционния съд опасност от извършване на престъпление, изведена от наличието на две повдигнати на М. обвинения, което според защитата влизало в колизия с презумпцията за невиновност. Твърди се, че продължителността на задържането – около шест месеца, пропорционално е намалила сметения за реален риск, който се явява отпаднал или занижен до такава степен, непредполагаща задържане. В тази връзка се иска, определението за подс.М. да бъде отменено, а мярката му за неотклонение съответно изменена в по-лека, вкл. „Домашен арест“.

Недоволни от определението са останали и адв.Л.Т. и адв.Х.Д., общи защитници на подсъдимите И.Г. и С.Г., които са го обжалвали с аргументи за необоснованост и незаконосъобразност. В жалбата, засягаща претенциите на подс.И.Г. се изразява несъгласие с отчетената за налична опасност от извършване на престъпление, заради повдигнатото обвинение за две отделни престъпни деяния, за едното, от които се настоява, че било изначално негодно да предизвика осъждане, понеже било квалифицирано като извършено в изпълнение на решение на ОПГ, а съобразно обвинителната постановка въпросната ОПГ престанала да съществува по-рано от неговото реализиране. Оспорва се като порочен и конкретният начин на извеждане на опасността от извършване на престъпление (въз

основа на броя на обвиненията) и на същата се противопоставят твърдения за отлични характеристични данни и дарителски начинания. В жалбата, свързана с претенцията на подс.С.Г. също се атакува констатираният риск от криминогенно поведение, който се интерпретира за хипотетичен и се заявява оплакване спрямо игнорирането на факторите от семейно естество – необходимост от полагане на грижи за две малолетни деца (на * г. и на * г.) и бременна съпруга. Защитата на тези двама подсъдими също застъпва мнението, че И. и С. Г. не биха могли да въздействат на гласните доказателства и че липсват данни да са правили опити към подобно въздействие. Защитата обръща внимание на продължителността на задържането и моли за определяне на по-леки мерки, с оглед недопускане задържането да се превърща в предварително изтърпяване на наказание.

АСНС като се запозна с протеста и с жалбите, счита същите за процесуално допустими.

Разгледани по същество, протестът е основателен, а жалбите на подсъдимите Б., М., А., И.Г. и С.Г. са неоснователни.

Правилна е преценката на първостепенния съд за наличието на първото и второто условие за действието на каквато и да е мярка за неотклонение, досежно шестимата подсъдими, явяващи се страни в настоящата процедура, тъй като същите са подведени под наказателна отговорност за престъпна деятелност, наказуема с лишаване от свобода (коректно отразена в атакуваното определение, съобразно внесения за разглеждане обвинителен акт) и от доказателствата по делото може с основание да се предполага авторството им в инкриминираните прояви. Доказателствената съвкупност, формираща изискуемото подозрение, е била разглеждана пунктуално в производствата по чл.64 и чл.65 от НПК за гореупоменатите подсъдими, в нея съществена промяна не е настъпила, поради което е безпредметно да бъде повтаряна. За нейната достоверност и достатъчност се дължи произнасяне само в крайния съдебен акт, поради което не могат да бъдат споделени доводите на адв.Д., за липса на обосновано предположение за неговия клиент – подс.Б.. Дори и по-малко на брой, относимите към този подсъдим доказателствени източници позволяват разумно да се подозира съпричастност към инкриминираното престъпно сдружение.

Въззивната инстанция се солидаризира с изводите на първата за съществуването на реална, а не хипотетична опасност от извършване на престъпление за подсъдимите М., А., И.Г. и С.Г., налагаща отклоняване на техните искания за облекчаване на процесуалното им положение.

Доводите на защитниците, че тази опасност се основавала на тежестта на повдигнатите им обвинения, са несъстоятелни, доколкото тежестта се измерва с наказуемостта, а органът, занимаващ се с процесуалната принуда има правомощието и възможността да подложи на преценка спецификата на обосновано подозираната престъпна дейност,

нейните количествени и качествени измерения, в т.ч. вид и брой на деянията, начин на реализирането им, предполагаемия каузален принос, степента на засягане на обществените отношения и пр., в което няма нищо порочно, защото такива обстоятелства очертават имплицитно личността на дееца и вероятната му склонност към криминална активност. Формирането на преценка в такъв аспект не е в разрез с презумпцията за невиновност.

По отношение на подс.А., комуто изначално е била определена втората по тежест мярка „Домашен арест“, съдържащото се в жалбата искане е обусловено предимно от социални съображения. Действително, подс.А. не е осъждан, няма данни срещу него да се водят други наказателни производства, заемал е изпълнителска позиция в предполагаемото сдружение, създадено и насочено основно към задружно и съгласувано трайно осъществяване на лихварска дейност, но следва да се има предвид, че след процедурата по чл.64 от НПК, по делото са били събрани нови доказателства за предполагаемо негово участие в рекет по чл.214 от НК, като принудата (елемент от деянието), според показанията на пострадалия се е изразявала в нанасяне на побой от няколко лица, сред които и подсъдимите А., М. и С.Г.. Упражняването на физическо насилие всякога се счита за фактор, повишаващ личностовата опасност на дееца, поради което прилаганата мярка, с оглед и нейната продължителност, все още се явява пропорционална и адекватно обезпечаваща обсъждания риск, поради което на този етап следва да остане без промяна, независимо от ограничаването с нея на правото на труд на жалбоподателя.

По отношение на подс.М., времетраенето на мярката „Задържане под стража“ не е такова, че на самостоятелно основание да предизвика облекчаване на положението му, противно на застъпените в жалбата доводи. Изцяло законосъобразно, искането на този подсъдим и неговата защита е било отхвърлено от СНС, защото М., освен че е обвинен за две тежки умишлени престъпления, едното, от които съпроводено и с нанасяне на побой, е осъждан през 2018 г. за държане на три вида високорискови наркотични вещества, и дейността му, предмет на разследване по това дело, попада в определения му изпитателен срок по въпросното осъждане. Ето защо, рискът от криминогенно поведение при конкретния подсъдим, правилно е счетен за реален, високо интензивен и изискващ най-сериозната процесуална рестрикция.

Такъв е рискът и при подсъдимите И. и С. Г., като той съвсем не се извежда само от броя на повдигнатите им обвинения, както се заявява в жалбите, но още от много високия им каузален принос в обосновано подозираното престъпно сдружение, от данните, съдържащи се в свидетелските показания за реализирана, от тях лично, вторична лихварска дейност (и то при много високи проценти на определяните лихви), която не им е вменена отделно, от предполагаемо упражнено физическо насилие от подс.С.Г. спрямо свид.Б. (съгласно показанията на същия свидетел),

както и от обстоятелството, че деянието – предмет на второто обвинение на подс.И.Г., предполагаемо е било извършено по време на задържането на последния. В този контекст, твърденията в жалбите за добри характеристични данни, звучат съвсем необедително.

Въззивната инстанция категорично не се съгласява със защитното виждане, че обвинението срещу подс.И.Г. за престъпление по чл.213а от НК било изначално негодно да предизвика осъждане, заради квалификацията, че деянието е извършено в изпълнение на решение на ОПГ, а според съдържанието на обвинителния акт, последната прекратила съществуването си преди неговото осъществяване. Първо, чисто хипотетично, такава обвинителна конструкция е възможна, ако от фактите по делото се установи, че групата е взела решение за реализиране на даденото престъпление или на неограничен брой престъпления от този вид, но междуременно се е разпаднала или съществуването ѝ е било преустановено по независещи от участниците причини, ала деянието, плод именно на посоченото решение (а не на отделно взето самостоятелно такова), въпреки това е било извършено от някой или някои от нейните членове. Второ, касае се само за допълнителен квалифициращ елемент, чието значение е силно преувеличено в жалбата. Неговото наличие или отсъствие подлежи на доказване и дори той да отпадне, това не влече априори несъставомерност на деянието по основния престъпен състав.

Що се отнася до семейното положение на подс.С.Г., същото не е ново обстоятелство, а е било разисквано още в производствата по чл.65 от НПК. Въззивният съд единодушно намира, че на семейния статус на дееца не може да бъде отдаден приоритет, с оглед повдигане на обвинение и за вторично престъпление, включващо упражнено насилие, като подчертава, че изразеното особено мнение по ВНЧД № 447/2020 г. и по ВНЧД № 511/2020 г., е било формулирано в контекста на единственото обвинение тогава по чл.321 от НК.

Настоящият съдебен състав се разграничава от предприетото с атакуваното определение изменение на мерките за неотклонение на подсъдимите Д. и Б., както и не се съгласява, че наличието на други висящи наказателни производства имало основание да се отчита само в процедура по чл.64 от НПК, както излиза от съдържанието на проверявания съдебен акт.

Събраните по делото доказателства позволяват разумно да се подозира дългогодишно финансиране на предполагаемия разследван лихварски бизнес именно от подс.Д., далеч преди поставеното в обвинителния акт начало на инкриминираната престъпна структура, както и ключовата и немаловажна роля на жалбоподателя. Спрямо подс.Д. се води друго наказателно преследване, което видно от изисканата от СНС деловодна справка е в съдебна фаза (НОХД № 3017/2020 г.), с внесен обвинителен акт, а съгласно съдържанието на последния, на Д. е вменено

отново тежко умишлено престъпление – изнудване в осеммесечен период през 2011 г., в съучастие с друго лице и причиняване на значителен вредоносен резултат от над 860 000 лева. Поставянето в домашна изолация, дори и при електронно наблюдение не препятства опасността да се реализира аналогична по вид на разследваната индивидуална дейност на Д., изразяваща се във финансиране на лихварство (прикрито чрез легални търговски занятия). Още при началното произнасяне по процесуалната принуда за подс.Б. и определянето на следващата по тежест мярка за него, е била съобразена по-ниската му позиция в подозираната престъпна структура, като не може да се смята, че опасността от извършване на престъпление е сериозно занижена и би била неутрализирана с „Гаранция“ в размер на 2 000 лева, след като срещу този подсъдим се водят още две наказателни производства, отново с обвинения по чл.321 от НК (според служебно изисканите от СНС справки за движението на делата и обвинителни актове), едното от които за участие в периода 2014 – 2015 г. в ОПГ, създадена с цел изготвяне на неистински официални документи, а другото за участие в ОПГ със същия престъпен предмет на дейност, но в периода 2013 – 2014 г., както и отделно за престъпление по чл.308, ал.7 вр. с ал.2 от НК. Искането за защитата на подс.Б., тези наказателни производства да не бъдат зачитани при преценка на правнорелевантните рискове, отново под предлог за ненарушаване на презумпцията на невинност, са несъстоятелни, защото дори и лицето да се е отзовавало при повикванията на компетентните органи по тях и да не се е отклонявало, с основание може да се подозира, че е започнало да се занимава с нова организирана престъпна дейност – разглежданата по настоящото дело. Продължителността на търпене на мерките, ограничаващи правото на свободно придвижване на подсъдимите Д. и Б. не се е превърнала в неразумна и не налага на собствено основание исканото изменение.

Предвид горното, въззивният състав намира, че определението в частта му за подсъдимите Д. и Б. следва да бъде отменено, като се оставят без уважение исканията на същите подсъдими и тяхната защита за промяна на изпълняваната спрямо всеки един от тях мярка за неотклонение, а в останалата му част – да бъде потвърдено.

Ето защо, АСНС

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 09.02.2021 г. по НОХД № 153/2021 г. на Специализирания наказателен съд, IX състав, с което мярката за неотклонение на подсъдимия Г.Б.Б. „Домашен арест“ е била изменена в „Гаранция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева, а мярката за неотклонение на подсъдимия В.П.Д. „Задържане под стража“ е била

изменена в „Домашен арест“, с контрол чрез средство за електронно наблюдение, като вместо това:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на подсъдимите Г.Б.Б. и В.П.Д., както и на тяхната защита, за изменение на изпълняваните спрямо тези подсъдими мерки за неотклонение.

Потвърждава определението в останалата му обжалвана част.
Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 18

гр. гр. София , 23.03.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, I-ВИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на двадесет и трети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги В. Ушев
Членове: Стоян Л. Тонев
Николай Д. Димитров

като разгледа докладваното от Стоян Л. Тонев Въззивно частно наказателно дело № 20211010600108 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.341, ал.2, вр.чл.249, ал.3 от НПК.

С определение от разпоредително заседание на 23.02.2021 година по НОХД №153/2021 г. по описа на СНС, 9- ти състав, съдът е прекратил съдебното производство по делото и е върнал същото на СП за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в досъдебната фаза.

Първоинстанционният съд е приел, че следва да прекрати съдебното производство по цитираното НОХД, защото според него обвинителният акт не отговаря на изискванията на чл.246 от НПК, тъй като в същия не били описани ясно и непротиворечиво твърдените престъпления; време, място и начин на извършване, поради което е нарушено е правото на всеки от подсъдимите да разбере в какво точно е обвинен, както било нарушено и правото на подс. В.П. да участва лично в процеса.

Конкретно допуснатите, според първоинстанционния съд, съществени процесуални нарушения се изразявали в следното:

1. Относно обвиненията по чл.321, ал.3 от НК имало „само наченки на описание“ в какво точно се е изразила целената от претендираната ОПГ вторична престъпна дейност по чл.252 от НК, по чл.213а и по чл.214 от НК.



По отношение на твърдяната цел на групата по чл.252 от НК, не ставало ясно дали някой от подсъдимите е имал разрешение за извършване на банкови, застрахователни или други финансови сделки, не били изброени лицата, по отношение на които следвало да се отпускат въпросните заеми, нито кога е трябвало да се случи това, а била налице обща формулировка за сговор, което е оценено като недостатъчно. Лаконично било и описанието за твърдяната цел на групата по извършване на вторични престъпления чл.213а и чл.214 от НК.

2. За обвинението на подсъдимия И. С. Г. по чл.213а, ал.2 от НК, в обстоятелствената част на обвинителния акт било записано, че една от претендираните заплахи, а именно „че ще го заколи и изкорми, ако не му върне парите!“ е употребена по отношение на А. С.. В същото време в диспозитива на обвинителния акт, като пострадад се сочел единствено А.С. и че именно той е бил заплашеният с насилие с тези конкретни думи.

Според СНС съществено процесуално нарушение е, че в обвинителния акт било описано, че деянието е било придружено със заплаха за убийство и тежка телесна повреда, цифровата квалификация на обвинението, била по чл.213а, ал.2, т.5, вр.ал.1 от НК, без да има отразяване на т.1 на чл.213а, ал.2 от НК.

Според съда липсвало описание къде и кога е било взето решението от твърдяната група, относно това подс. И.Г. да заплаши с насилие постр. А.С., но е повдигнато обвинение за това, че деянието е в изпълнение на решение на ОПГ. Деянието според прокурора било извършено на 11.12.2020 г., което е след приключването на съществуването на ОПГ на 28.08.2020г., което според СНС е съществено процесуално нарушение.

3. По отношение на повдигнатото обвинение срещу С.Г., Б.М., В.П. и А.А. за престъпление по чл.214, ал.2, т.1 и т.2, вр.чл.213а, ал.3, т.3, вр.ал.2, т.4 и т.5, вр.чл.214, ал.1 от НК, в обстоятелствената част на обвинителния акт било описано, че групата е действала в гр. София, но самото изнудване се твърди да е извършено в изпълнение на решение на ОПГ, което е започнало в с. Требич, област София и е завършило в гр. София, което според СНС водело до колизия с обвинението по чл.321 от НК на подсъдимите.

Друго нарушение според първоинстанционния съд било, че четиримата

извършители са действали като такива, но връзка с чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК в диспозитива на обвинението липсва. Като Т.а е констатирано и описаното в ОА е общо изплащане на 18 вноски, чиято равностойност не била 15 130 лева, както е посочено в диспозитива.

В проверяваното определение се изразява още несъгласие с възприетата от прокурора правна квалификация по чл.214, ал.2, т.1 и т.2 от НК, както и със становището му, че изложените фактически твърдения относно поведението на С.Б., представляват пропускане на нещо противно на волята му. Употребените глаголи от прокурора всъщност говорели, според СНС, за активно поведение, а не за пасивно Т.а, каквото изисквало претърпяването на нещо.

В обстоятелствената част на обвинителния акт нямало описание за това кога, как и от кого е било взето решение за извършване на въпросното изнудване от четиримата подсъдими като членове на твърдяната ОПГ.

4. Според СНС е било допуснато съществено процесуално нарушение и във връзка с правото на лично участие в процеса на обвиняемия В.П., за когото досъдебната фаза е протекла задочно, при условията на чл.269, ал.3, т.1 и т.2 от НПК. Нямало никакъв индикатор как органите на ДП са издирвали обвиняемото лице, за да можел съдът да направи извод, че както местоживеенето му в страната не е известно, така и че издирването е щателно.

Срещу това определение за прекратяване на съдебното производство, в законоустановения срок е постъпил частен протест от СП с искане за отмяната на първоинстанционния акт като незаконосъобразен и неправилен. В протеста се изразява несъгласие с констатираните от съда пороци, произтичащи от съдържанието на обвинителния акт. Изтъкнати са аргументи от протестиращият прокурор, че в обстоятелствената част на обвинителния акт са изложени пълно и по разбираем начин фактите, които обуславят съставомерността на претендираните деяния и участието на подсъдимите в осъществяването им, в който смисъл е бил спазен процесуалният стандарт на чл.246 от НПК. Представителят на държавното обвинение излага становището, че в преобладаващата си част, констатациите на СНС, под предлог за съществени процесуални нарушения, всъщност касаят въпроси по същество на внесеното за разглеждане наказателно обвинение. Липсва

противоречие относно мястото на извършване на претендираното престъпление по чл.214 ал.2 НК, а какъв е бил действителният общ размер на имотната вреда е обстоятелство, касаещо доказателствата по делото, неподлежащо на разглеждане в разпоредителното заседание, тъй като е въпрос по съществуващото на внесеното наказателно обвинение. За същото обвинение по чл.214, ал.2 НК, е направена препратка към квалифициращото обстоятелство за изнудване по чл. 213, ал.2 , т. 4 от НК - “извършено от две или повече лица“, поради което се оценява като неправилно разбирането на първоинстанционния съд, че в цифровата правна квалификация следва да присъства и посочване на разпоредбите, касаещи съизвършителството по чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК. По отношение на обвинението по чл.213а, ал.2 от НК се признава от прокурора, че цифрово е пропусната препратката към „т.1“ на ал.2 на чл.213а, но се подчертава, че както в диспозитива, така и в обстоятелствената част ясно е посочено, че претендираното изнудване е било придружено със заплахата за убийство и тежка телесна повреда, като са изложени и надлежни фактически твърдения в тази насока. Според прокурора, се касае за технически пропуск - да се изпише в цифровата квалификация и връзката с „т.1“, което не се оценява за съществено процесуално нарушение по чл.249, ал.4, т.1 от НПК, рефлектиращо върху правото на подс. И.Г. да разбере в извършване на какво престъпление се обвинява. Представителят на обвинителната власт не намира, че са допуснати и нарушения във връзка с провеждане на задочно производство спрямо подсъдимия В.П. в досъдебното производство, протекло за него при условията на чл.269, ал.3, т.1 и т.2 от НПК, тъй като същият е бил обявен за общодържавно издирване /ОДИ/ и за международно такова /във връзка с ЕЗА/.

Против така подадения частен протест на специализираната прокуратура не са постъпили възражения от страна на подсъдимите по делото лица.

С определението си от разпоредителното заседание на 23.02.2021г. СНС е оставил без уважение молбата на пострадалия А. А. С., ЕГН:, за конституирането му в съдебното производство като частен обвинител. Мотивите на първоинстанционния съд са, че в депозираната устна молба от страна на пострадалия, съобразно обвинителния акт – А. А. С., не се

съдържат нито данни за лицето, което я подава; нито данни за лицето, срещу което се подава; нито обстоятелствата, на които се основава. В този смисъл молбата на А. А. С. не отговаряла на изискванията по чл.77, ал.2 от НПК.

Срещу определението, с което е отказано конституирането в съдебното производство като частен обвинител на А. А. С., е постъпила частна жалба от същия, в преклузивния срок, с искане за отмяна на първоинстанционния акт като незаконосъобразен и необоснован. Частният жалбоподател А.С. сочи, че в съдебното заседание изрично е заявил, че желае да се конституира като частен обвинител срещу подсъдимия И.Г., като от списъка на привлечените като подсъдими по делото било видно, че нямало друго лице със същите или с подобни имена. Частният жалбоподател е посочил и правната квалификация по чл.213а НК, на претендираното престъпление и фактическите обстоятелства на инкриминираното деяние по отправените заплахи. Счита, че е бил изключително изчерпателен, като е посочил всичко необходимо, съгласно изискванията на чл.77 от НПК, макар и да е бил силно притеснен, тъй като бил конфрнтиран в съдебната зала срещу група подсъдими лица. Също така твърди, че не са му разяснени от съда правата му на пострадал и възможността по чл.249, ал.3 от НПК, да обжалва отказа на СНС по чл.248, ал.2 от НПК да го допусне до участие в процеса като частен обвинител.

Против така подадената частна жалба не е постъпило възражение от подсъдимия.

Въззивният съд намира, че частният протест и частната жалба са подадени от процесуално легитимирани страни, в срока по чл.342, ал.1, вр.чл.249, ал.3 от НПК, срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт и са процесуално допустими.

Разгледан по същество, частният протест на СП е ОСНОВАТЕЛЕН, тъй като обективният прочит на обвинителния акт убеждава, че по съдържание и реквизити, като фактическа и правна рамка на обвинението, отговаря на изискванията на чл.246 НПК и на принципните разяснения в ТР № 2/2002 г. на ОСНК, и е годен процесуален инструмент, за провеждане на съдебното производство.

Въззивният съд не може да сподели аргументите на предходната инстанция за ненадлежно описание на предварително дефинираната цел на

претендираната организирана престъпна група по извършване на „вторична“ престъпна дейност по чл.252, по чл.213а и по чл.214 от НК. В това отношение е невярна констатацията на СНС, че за претендираната цел на престъпното сдружение за извършване на престъпления по чл.252 от НК, от обстоятелствената част на обвинителния акт не ставало ясно дали подсъдимите са имали разрешение за осъществяване на банкова дейност или не. Констатацията на СНС е невярна, понеже в обвинителния акт /в началото на страница 4, като и в последния абзац на стр.5/ са изложени фактически твърдения в насока, че членовете на ОПГ не са имали разрешение за извършване на банкова дейност по предоставяне на заеми срещу високи лихви на широк кръг лица. В принципен план, съобразно нормативната уредба, на физическо лице е и невъзможно да бъде предоставено разрешение за извършване на банкова дейност.

В сериозно отклонение от правната теория и съдебната практика е направеното от първоинстанционния съд изискване, при описание на целта на групата за извършване на престъпления по чл.252 от НК, да бъдат изброени лицата, по отношение на които „е следвало да се отпускат заемите“ и точно кога е трябвало да се случи това. Това изискване на съда от първата инстанция не отчита принципните характеристики на претендираното престъпление по чл.321 от НК. В доктрината и практиката отдавна е изяснено, че престъплението по чл.321 от НК не е резултатно, а съставомерното обстоятелство е постигането на съгласие между участниците в групата да бъде осъществявана в бъдеще „вторична“ престъпна дейност, в каквато насока са изложени и то в нужния обем, достатъчно фактически твърдения в обвинителния акт. В теорията и практиката е ясно също така, че извършването в бъдеще на престъпления е единствено цел на престъпното сдружение по чл.93, т.20 от НК. В този аспект не е нужно в обстоятелствената част на обвинителния акт да бъде конкретизирана в пълни детайли престъпна дейност по чл.252 от НК, за която са изложени надлежни фактически твърдения, че е планирана да бъде осъществявана от членовете на претендираната организирана престъпна група в изпълнение на целите ѝ. В този смисъл е примерно Решение № 178 от 20.04.2012 г. на ВКС по н. д. № 448/2012 г, II н. о., НК, което макар и визиращо група за престъпления по чл.354а, ал.1 и 2 от НК, застъпва принципно правилната и

относима към настоящия казус позиция, че не е нужно целените от ОПГ престъпни посегателства да бъдат изцяло индивидуализирани. В тази връзка в цитираното решение на ВКС се сочи : "...елементите на престъпния състав по чл.321 от НК са ясно очертани в обвинителния акт ... Престъпният състав не изисква по – детайлно описание на дейностите, осъществени ... при преследване на целта, за която то е било създадено. И тъй като престъплението не е резултатно - не следва да се посочват конкретните прояви на разпространение на наркотични вещества, извършвани като дейност на организираната престъпна група..."

Според АСНС, също така ясно са описани и целите на претендираното престъпно сдружение по извършване в бъдеще на изнудвания, като тук са налични и повдигнати обвинения на подсъдими по делото лица за отделни твърдени от прокурора „вторични“ престъпни посегателства по чл.213а, ал.2 и по чл.214, ал.2 от НК, за които са изложени подробни фактически твърдения в раздела на обвинителния акт – „вторични престъпления, извършени от участниците в ОПГ“.

Относно обвинението на подсъдимия И.Г. по чл.213а, ал.2 от НК, в обстоятелствената част на обвинителния акт /на страница .., предпоследен абзац/, СНС е констатирал и действително е записано, че една от претендираните заплахи, а именно „че ще го заколи и изкорми, ако не му върне парите!“, е употребена по отношение на свидетеля А. С., вместо към пострадалия А.С.. Съдът от първата инстанция обаче е пропуснал да спомене, че още в следващия абзац, на страница .. от обвинителния акт, са изложени фактическите твърдения, че всички заплахи, включително цитираната /„че ще го заколи и изкорми, ако не му върне парите!“/, са отправени от подс. И.Г. именно към пострадалия А.С.. От цялостното фактическо описание на твърдяното изнудване в обстоятелствената част, се изяснява, че е допусната грешка, поради сходството между имената на визираните две лица. В случая се касае до очевидна фактическа грешка, отстранима поначало по друг начин, който не налага връщане на делото, а именно по реда на чл.248а НПК.

И в обстоятелствената, и в диспозитивна част на обвинителния акт е ясно описано, че претендираното изнудване от страна на подс. И.Г. е придружено със заплаха за убийство и тежка телесна повреда. Пропуснатата е цифрово квалификацията по т.1 на чл.213а, ал.2 от НК, съответстваща на

словесното описание, както е констатирал и съдът от първата инстанция, което се признава от протестиращият прокурор. Неправилно е становището на първоинстанционния съд, че този пропуск представлява съществено процесуално нарушение по чл.249, ал.4, т.1 от НПК, понеже, според въззивната инстанция, същият по никакъв начин не препятства възможността на подсъдимия И.Г. да разбере обвинението, което словесно е описано в нужната степен пълно, точно и ясно. Въззивната инстанция намира, че в настоящия случай се касае до елементарен пропуск от страна на прокуратурата, който е типичен пример за очевидната фактическа грешка, и може да бъде отстранен по реда на чл.248а НПК.

Според въззивния съд, в обстоятелствената част на обвинителния акт са изложени в нужния обем фактически твърдения за предварително дефинираните според прокурора цели на ОПГ по извършване на изнудвания по чл.213а и чл.214 НК. Изложени са твърдения за осъществени изнудвания по чл.213а, ал.2, т.5 от НК и по чл.214, ал.2, във вр.чл.213а, ал.2, т.5 от НК, в изпълнение на тези твърдени цели на организираната престъпна група. Поради това, не могат да бъдат определени като верни констатациите на първоинстанционния съд, че липсва фактическо обвинение относно квалифициращия признак по чл.213а, ал.2, т.5 от НК – че претендираните изнудвания са реализирани в изпълнение решение на ОПГ.

Относно обвинението на подс. И.Г. по чл.213а, ал.2 НК, първоинстанционният съд е отчел като съществено процесуално нарушение записаното във фактическото обвинение, че изнудването е било извършено според прокурора на 11.12.2020г., което е след приключването на съществуването на ОПГ на 28.08.2020г. В това отношение въззивната инстанция намира, че въпросът дали описаната в обстоятелствената част на обвинителния акт претендирана дейност на И.Г. следва да се квалифицира по начина, посочен в диспозитива му /че е в изпълнение на решение на ОПГ/, е въпрос по съществуването на делото и не може да бъде решаван на този процесуален етап от развитието му. При всички положения, така съзреният от СНС „проблем“ в обвинителната теза, не съставлява съществено процесуално нарушение, препятстващо възможността на привлечения да разбере в какво престъпление е обвинен и да организира адекватно и в пълен обем защитата си.

Въззивният съд не намира за съществуваща и твърдяната от предходната инстанция „колизия“ между обвиненията по чл.214, ал.2 от НК и чл.321, ал.3, вр.ал.2 от НК на подсъдимите С.Г., Б.М., В.П. и А.А., относно населеното място на реализиране на претендираните от прокуратурата престъпни посегателства. В принципен план, престъплението по чл.214 НК е от категорията на резултатните и се явява довършено /извършено/, когато и където настъпи имотна вреда. В случая прокурорът твърди това да се е случило в гр. София, във връзка с осъществено пак там имуществено разпореждане от изнудвания. В същото населено място се претендира от прокуратурата, да е действала и организирана престъпна група, за членуването в която са обвинени подсъдимите по делото лица.

Незаконосъобразно е още становището на СНС, че е допуснато съществено процесуално нарушение, понеже в обвиненията по чл.214, ал.2 от НК и чл.321, ал.3, вр.ал.2 от НК, на подсъдимите С.Г., Б.М., В.П. и А.А. е било пропуснато да се отбележи цифрово правната квалификация по чл.20 ал.2, вр.ал.1 от НК. От вниманието на съда от първата инстанция е убягнало обстоятелството, че обвинението по чл.214, ал.2 НК е и във връзка с чл.213а, ал.2, т.4 от НК - „деянието е извършено от две или повече лица“. В това отношение също е изяснено в правната теорията и съдебната практика, че тук обикновеното съизвършителство по чл.20, ал.2 от НК, е въздигнато от законодателя в квалифициращо обстоятелство в състава на престъплението по чл.213а, ал.2, т.4 НК, респективно в чл.214, ал.2, т.1, чл.213, ал.2, т.4 НК. В този аспект не се констатира претендираното от СНС нарушение, изразяващо се в непълно изписване на цифровата правна квалификация на инкриминираната с обвинителния акт деятелност.

Както в обстоятелствената, така и в диспозитивната част на обвинителния акт се твърди, че на свид. С.Б. за периода март 2019г. - 21.08.2020г. е причинена имотна вреда, възлизаща общо на 15 130 лева, на който фон не се констатира претендираното с проверяваното първоинстанционно определение противоречие. Отново въпроси по същество, неподлежащи на разглеждане в разпоредителното заседание, са тези във връзка с обстоятелствата дали е била причинена имотна вреда и при положителен отговор – какъв е действителният ѝ размер и кога точно е настъпила.

Вече се посочи, че в проверяваното определение се изразява несъгласие с възприетата от прокурора правна квалификация на претендираното изнудване по чл.214, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК, както и със становището на държавното обвинение, че изложените фактически твърдения, досежно предприетото поведение на свид. С.Б., представляват пропускане на нещо противно на волята му. С Тълкувателно решение № 2/07....2002 год. на ОСНК на ВКС по тълкувателно дело № 2/2002 год., са дадени задължителни указания на съдилищата, касателно това кои нарушения на процесуалните правила, допуснати на досъдебното производство, са съществени и налагат връщане на делото на прокурора. В този контекст, въззивният съд се счита задължен да отбележи, че в случая несъгласието на първоинстанционния съд с правната оценка, която прокурорът е дал на фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, не дава основание за прекратяване на съдебното производство и за връщане на делото на прокурора. В този смисъл тезата на съда от първата инстанция за допуснати съществени процесуални нарушения по чл.249, ал.4, т.1 от НПК е процесуално неиздържана, в очевидно отклонение със задължителните указания по цитираното тълкувателно решение на ВКС.

Липсва и служебно констатираното от СНС нарушение във връзка с провеждането на задочно производство по чл.269, ал.3, т.2 от НПК в досъдебната фаза спрямо подсъдимия В.П.. В това отношение релевантната процесуална хронология сочи, че първото /работно/ обвинение на П. е повдигнато с постановление от 28.08.2020г. /л.83 и сл., т.7 ДП/ за прест. по чл.321 НК, а окончателното /прецизирано/ обвинение е от 23.12.2020г. за прест. по чл.321 НК и чл.214 ал.2 НК /л.26 и сл., том 30 от ДП/. Предвид неверните твърдения в определението на СНС, АСНС се счита задължен да маркира конкретните действия, насочени към издирване на П., преди обвинението от 23.12.2020г., повдигнато при условията на чл.269 ал.3 т.2 от НПК.

В том 16 на л.44 от досъдебното производство е приложена докладна записка от 31.08. 2020г. от инсп. Н. Г., в която е отразено, че той и още трима полицейски служители са извършили оперативно – издирвателни мероприятия /ОИМ/ по постоянен и настоящ адрес/, съобразно данните в „БДС“, посочен от В.П. – в с. М., общ. С., ул.“.....№... Полицейските

служители установили, че посоченият адрес не се обитавал от В.П., а имотът, ведно с прилежащата към него жилищна постройка, се ползвал от около 4 години от Л.И.Н

Съгласно докладната записка, на база получена оперативна информация, че било възможно В.П. да се укрива на съседен адрес в с. М., а именно на ул. „.....“ № ..., същият бил посетен, като търсеният не бил открит. Била проведена беседа с лицето, живущо там, а именно с Д Г. Г. /дядо на търсеното лице/. Д Г. заявил, че В.П. не живеел на адреса и не го е виждал от 6 месеца.

Посетен бил и адрес в с. Д., общ. П., ул. „.....“ №..., където била установена О. А.. – майка на Ф А., ЕГН: /понастоящем съпруга на П./. В.П. не бил установен. С О. А.. била проведена беседа с цел установяване местонахождението на В.П..

Посетен бил и адрес в гр. С., ж.к. „.....“, бл. ..., вх. „...“, ет..., ап.-, където била установена Ф А... Последната заявила, че живеела на този адрес с търсеното лице – В.П., но последният е излязъл около 07,30 часа и е отишъл на работа. Посетен бил адресът по месторабота на П. – заложна къща „А.“, но се констатирало, че същата не работела. П. не е бил открит.

На 31.08.2020г. В.П. бил обявен за общодържавно издирване /ОДИ/ с категория „ принудително довеждане“ с телеграма № 20192 от 31.08.2020г. /т.21 ДП/.

В.П. е бил обявен и за международно издирване в ШИС /съгласно справка от 11.09. 2020г. на МВР –Дирекция МОС– л.5,т.9 ДП/ и по канала на Интерпол. След обявяването на В.П. за издирване, с цел установяване местонахождението му, са изискани и приложени по делото справки от НСлС и ГДИН, от които се установило, че същият не е в арестите и местата за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Изискана е и справка от НОИ, но местонахождението на В.П. не е установено.

От вниманието на СНС, независимо от причината за това, е убягнало обстоятелството, че на листи 126 –127 в том 21 от досъдебното производство е приложена и докладна записка от 22.12.2020г. за конкретни проведени, описани по време, вид и място ОИМ и ОИД по установяване

местонахождението на В.П., обявен за общодържавно издирване с телеграма № 20192 от 31.08.2020г. При това СНС се е пре доверил на твърденията на В.П. в съдебното заседание от 09.02.2021г., че през цялото време е бил на адреса в ж.к. „.....“, бл. ..., вх. „....“, ет. ..., ап..- на Ф А.. при налични по делото данни за обратното. В тази връзка, в докладната записка от 22.12.2020г. е отразено не само, че В.П. е с регистриран постоянен и настоящ адрес в с. М., общ. С., където не бил открит, но е и многократно търсен именно на адреса в ж.к. „.....“ на Ф. А. В докладната записка е отразено, че адресът в ж.к. „.....“, бл....., вх.....“, ет....., ап..- е посещаван многократно на различни дати - през месеците септември, октомври, ноември и декември 2020г., като В.П. не е бил откриван /които данни опровергават голословните твърдения на търсеното лице, че все се е намирало на същия адрес/.

Предвид гореизложеното, според въззивния съд, липсва нарушение във връзка със задочно развитото се производство по чл.269, ал.3, т.2 от НПК по ДП, понеже местоживеенето на тогава обвиняемия П. в страната не е било известно и след щателно издирване не е установено. Според константната практика на ВКС „щателно издирване“ е налице само когато подсъдимият е бил обявен за издирване от МВР чрез Централния бюлетин. Още с Решение № 561 от 19.XII.1988 г. по н. д. № 645/88 г., I н. о. на бившия ВС е пояснено, че щателно е издирването от органите на МВР, чрез централния бюлетин и при конкретни данни за начините и местата на издирване. Съобразно горните данни, тези изисквания са спазени и е видно, че след обявяването за общодържавно издирване на В.П., са извършвани възможните ОИМ и ОИД, описани в ДЗ от 22.12. 2020г. за установяване местонахождението му. Все с тази цел са изискани и горепосочените справки от ГДИН, НСлС, НОИ.

В заключение, описаните фактически положения в обвинителния акт са ясни и конкретни и дават възможност на подсъдимите да организират адекватно защитата си. Липсват съществени нарушения на процесуалните правила на досъдебната фаза, които да налагат прекратяването на съдебното производство и връщането на делото на прокурора за тяхното отстраняване. Констатира се единствено описаните незначителни технически неточности в обвинителния акт, които не са с характер на съществени процесуални нарушения, засягащи правото на защита на подсъдимите. Те подлежат на изправяне по реда на чл.248а ал.1 НПК – отстраняване на очевидни

фактически грешки в обвинителния акт.

ОСНОВАТЕЛНА е частната жалба на А. А. С. срещу отказа на СНС по чл.248, ал.2 от НПК да го допусне до участие в процеса като частен обвинител.

Съгласно процесуалната уредба в НПК, правото на пострадалия да се конституира като частен обвинител може да бъде реализирано в съдебната фаза на процеса, с надлежно обективизирано искане до решаващия съд, като последният възможен момент за това е до започване на разпоредителното заседание пред първоинстанционния съд при първото разглеждане на делото. При произнасянето си по направените искания за конституиране на страни в производството – чл. 248, ал.2 от НПК, първоинстанционният съд следва да извърши преценка за допустимостта на направеното искане – дали то е отправено от лице, имащо качеството на пострадал по смисъла на чл.74 НПК и дали искането е депозирано своевременно.

В случая са били налице всички законови предпоставки за конституирането на А.С. като частен обвинител – устната молба е отправена своевременно и от лице, легитимиращо се като пострадал, по смисъла на чл.74 НПК, от престъплението по чл.213а, ал.2 от НК, съобразно твърденията в обвинителния акт. Буди сериозно недоумение констатацията на първостепенния съд, че устно предявената от постр. А.С. молба не съдържа данни за лицето от което изхожда. В списъка за призоваване на обвинителния акт, са посочени пълни данни за самоличността на пострадалия, вкл. три имена, ЕГН, адрес, от които той е и призован за участие в разпоредителното заседание. При проверката на явилите се лица е отразен пострадалият А. А. С. и в протокола от разпоредителното заседание е вписано неговото искане той да бъде конституиран като частен обвинител в съдебното производство. В това отношение звучи странно записаното в определението на СНС, че: „Така депозираната устна молба от страна на пострадалия, съобразно обвинителния акт – А. А. С., не съдържа нито данни за лицето което я подава...“. СНС също така неправилно е преценил молбата на А.С. за конституирането му в качеството на частен обвинител за неотговаряща на изискванията по чл.77, ал.2 от НПК по отношение на обстоятелствата, на които се основава искането му. Видно от съдебния протокол, постр. А.С. се е позовал на изложените обстоятелства в обстоятелствената част на обвинителния акт, свързани с

твърдяното от прокуратурата за извършено от подс. И.Г. престъпление по чл.213а, ал.2 от НК. Следва да се посочи, че в случай, че съдът е преценил, че молбата на А.С. не отговаря на изискванията на НПК, е следвало да укаже на пострадалия какви са пропуските му и в какъв срок следва те да бъдат изправени. Точно в тази връзка е императива на чл.15, ал.2 от НПК, който задължава съда да предостави на лицата, които имат право да участват в наказателното производство всички процесуални средства, необходими за защита на техните права и законни интереси, като ал.3 изрично го задължава да разясни на тези лица процесуалните им права и да им осигури възможност да ги упражнят ефективно. Видно от протокола от разпоредителното заседание, е вярно и твърдението на А.С., че СНС не му е разяснил правото да обжалва отказа по чл.248, ал.2 от НПК за допускането му като частен обвинител.

Ето защо и на основание чл.345 ал.2, вр.чл.341, ал.2, вр.чл.249, ал.3 от НПК, Апелативният специализиран наказателен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 23.02.2021 година, постановено в разпоредително заседание по НОХД № 153/2021 г. по описа на СНС, 9 - ти състав, с което е прекратено съдебното производство и делото върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснати процесуални нарушения.

ОТМЕНЯ определение от 23.02.2021 година, постановено в разпоредително заседание по НОХД № 153/2021 г. по описа на СНС, 9 -ти състав, с което е оставена без уважение молбата на А. А. С., ЕГН: за конституирането му в съдебното производство като частен обвинител И **ВМЕСТО ТОВА:**

КОНСТИТУИРА А. А. С., ЕГН: в качеството му на частен обвинител по НОХД № 153/2021 г. по описа на СНС срещу подсъдимия И.Г..

КОНСТАТИРА ОЧЕВИДНИ ФАКТИЧЕСКИ ГРЕШКИ, описани в обстоятелствената част на настоящото определение.

ОПРЕДЕЛЯ седмодневен срок, в който прокурорът следва да отстрани очевидните фактически грешки, който срок започва да тече от връчване на

препис от настоящото определение, от съдията-докладчик при СНС на прокурора.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 180

гр. гр. София, 20.07.2022 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, IV-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесети юли през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Венелин Б. Иванов
Членове: Аделина Иванова
Виктор Б. Чаушев

като разгледа докладваното от Венелин Б. Иванов Въззивно частно
наказателно дело № 20221010600163 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:Производството е по реда на чл.341 ал.2
вр. чл.270 ал.4 НПК. Образувано е по въззивен частен протест на прокурори при СП
срещу протоколно определение на Специализирания наказателен съд от 21.06.2022г. по
НОХД №153/2021г., по описа на XXI-ви състав СНС, с което съдът е уважил молбата
на подсъдимия Б. Б. М., чрез защитника му – адв.ПЛ. Г. – САК, и срещу определение
от 05.07.2022г., с което съдът е уважил молбите на подсъдимите В.Д., чрез защитника
му С. К., на подсъдимия И. С. Г., чрез адв.Х. Д., на подсъдимия С.И.в Г., чрез адв. Л. Т.
и на подсъдимия А. Г. А., чрез адв.И. А. за изменение на прилаганата мярка за
процесуална принуда от „Гаранция в пари“ в по – лека, респективно в по-малък
паричен размер или в „Подписка“.

Спазен е срока от седем дни, предвиден чл.342 ал.1 НПК за подаване на протест,
което съдът установява от датата на постановения в открито заседание акт на съда,
съответно от 21.06.2022г. и от 05.07.2022г., и датата на подадения въззивен протест.
Същите са депозираны от съответен орган на държавното обвинение, срещу
подлежащи на обжалване съдебни актове.

С частният протест е оспорена законосъобразността на съдебния акт, с
твърдения за неправилност на изводите на съда, довели до смекчаване мярките за
процесуална принуда прилагана спрямо подсъдимите. Твърди се, че прилаганите до
момента мерки за процесуална принуда, са адекватни и с необходима и премерена
тежест за успешно обезпечаване на предвидените от закона цели по чл.57 НПК. В
подкрепа на тези твърдения, представителите на държавното обвинение не са
ангажирали други доводи, освен тежестта на повдигнатото обвинение, като
декларативно са изразили опасения, че при смекчаване размера на „Гаранцията в пари“
или съответно при нейното изменение в „Подписка“ подсъдимите биха могат да
повлияят неправомерно върху обективния характер на събираните в съдебна фаза
доказателства, т.е че е налице риск от извършване на престъпление.

Въззивният съд, като се запозна с исканията изложени във въззивния протест, с
аргументите на решаващия съд отразени в атакуваното определение и доводите на



другите страни пред първостепенния съд, прецени, че протеста на СП следва да бъде оставен без уважение като неоснователен, а атакуваните протоколни определения на СНС от 21.06.2022г. и от 05.07.2022г. следва да бъдат потвърдени. От материалите по делото се установява, че:

Подсъдимия Б. Б. М. е бил привлечен към наказателна отговорност за две престъпления, както следва:

- чл.321 ал.3 алт.2 т.2 вр. ал.2 НК

- чл.214 ал.2 т.1 и т.2 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.4 и т.5 вр. чл. 214 ал.1 НК. За периода от 28.08.2020г. (фактическо задържане) до 01.11.2021г., спрямо подсъдимия М. са били прилагани мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ (след 28.06.2021г.), след което мярката му за неотклонение е била изменена в „Гаранция в пари“ в размер на 10 000лв.

С атакуваното протоколно определение от 21.06.2022г., СНС е изменил мярката му за неотклонение от „Гаранция в пари“ в размер на 10 000лв. в такава в размер на 5000 лв.

Подсъдимия И. С. Г. е бил привлечен към наказателна отговорност за две престъпления, както следва:

- чл.321 ал.3 алт.2 т.1 вр. ал.1 НК

- чл.213а ал.2 т.2 и т.5 вр. ал.1 НК.

За периода от 28.08.2020г. (фактическо задържане) до 11.01.2022г., спрямо подсъдимия Г. са били прилагани мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ (след 28.06.2021г.), след което мярката му за неотклонение е била изменена в „Гаранция в пари“ в размер на 8 000лв.

С атакуваното протоколно определение от 05.07.2022г., СНС е изменил мярката му за неотклонение от „Гаранция в пари“ в размер на 8 000лв. в такава в размер на 4000 лв.

Подсъдимия С.И.в Г. е бил привлечен към наказателна отговорност за две престъпления, както следва:

- чл.321 ал.3 алт.2 т.2 вр. ал.2 НК

- чл.214 ал.2 т.1 и т.2 вр. чл.213а ал.3 т.3 вр. ал.2 т.4 и т.5 вр. чл. 214 ал.1 НК.

За периода от 28.08.2020г. (фактическо задържане) до 21.12.2021г. е бил с наложени мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“, след което мярката за неотклонение е била изменена в „Гаранция в пари“ в размер на 8 000лв.

С атакуваното протоколно определение от 05.07.2022г., СНС е изменил мярката му за неотклонение от „Гаранция в пари“ в размер на 8 000лв. в такава в размер на 4000 лв.

Подсъдимия В. П. Д. е бил привлечен към наказателна отговорност за престъпление по чл.321 ал.3 алт.2 т.2 вр. ал.2 НК

За периода от 31.08.2020г. до 21.12.2021г. е бил с наложени мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ (след 03.06.2021г.), след което мярката за неотклонение е била изменена в „Гаранция в пари“ в размер на 40 000лв.

С атакуваното протоколно определение от 05.07.2022г., СНС е изменил мярката му за неотклонение от „Гаранция в пари“ в размер на 40 000лв. в такава в размер на 20

000 лв.

Подсъдимия А. Г. А. е бил привлечен към наказателна отговорност за две престъпления, както следва:

- чл.321 ал.3 алт.2 т.2 вр. ал.2 НК

- чл.214 ал.2 т.1 и т.2 вр. чл.213а ал.3 т.3 вр. ал.2 т.4 и т.5 вр. чл. 214 ал.1 НК.

За периода от 28.08.2020г. (фактическо задържане) до 17.06.2021г. е бил с наложени мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“, след което мярката за неотклонение е била изменена в „Гаранция в пари“ в размер на 20 000лв.

С атакуваното протоколно определение от 05.07.2022г., СНС е изменил мярката му за неотклонение от „Гаранция в пари“ в размер на 20 000лв. в „Подписка“

В мотивите си решаващият съд, правилно е съобразил обстоятелството, че по отношение наличието на обосновано подозрение за евентуална съпричастност на подсъдимите, следва да не обсъжда в детайли конкретни доказателства, в обем и по въпроси относими към чл.301 НПК. В тази връзка, съдът основателно е посочил единствено, че преценява за налични доказателствени данни, относими към положителен извод, за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на подсъдимите към деянията, за които е била ангажирана наказателната им отговорност, с което е изпълнена в допустимата и изискуема степен оценката за наличие на първата изискуема предпоставка по см. на чл.63 НПК.

Същевременно с оглед изискването на закона в чл. 270, ал. 1 изр.2 НПК, XXI-ви състав СНС обосновано е съпоставил целите на чл.57 НПК с вече изтеклия продължителен период на изпълнение на мерките за неотклонение спрямо всички подсъдими и въззивни жалбоподатели, в размера и вида, в който продължават да се прилагат към настоящия момент. Правилно и обосновано е съобразил и доводите на страни, с които са били оспорени като необосновани и незаконосъобразни към настоящият процесуален момент.

За да постанови съдебния акт, съдът правилно е отчетел, че продължителният предходен период на прилагане на мерките за неотклонение, които в продължителен период са ограничили подсъдимите от правото им на свободно придвижване, както и изтеклия период, в който са били прилагани и настоящите мерки за неотклонение „Гаранция в пари“. Процесуалната тежест на ограниченията от тях, основателно е била съпоставена със степента на процесуално развитие на наказателното производство, в контекста на констатираното коректно процесуално поведение на страните. Като е преценил в съвкупност посоченото, правилно първостепенният състав е съобразил, че са налице обстоятелства водещи до промяна в обстоятелствата, налагащи съответно намаляване на процесуалната тежест, без да се поставя в опасност в изпълнение целите на мерките по чл.57 НПК.

В допълнение по отношение на подсъдимия А., съдът е съобразил и изтъкнатите социални предпоставки от подсъдимия и неговия защитник, изразяващи се в затруднено материално положение, поради което, спрямо него и на това допълнително основание е постановил изменение на вида на прилаганата мярка за неотклонение, като правилно е постановил прилагането на най – леката предвидена в закона „Подписка“. За всички жалбоподатели, първостепенният съд правилно е отчетел, че намаляването на процесуалната тежест на мерките за неотклонение, няма да попречи изпълнение на заложените в закона цели по чл.57 НПК, което се споделя напълно и от настоящият въззивен състав.

Предвид горното и доколкото намери, че атакувания съдебен акт СНС е правилен и

законосъобразен, на основание чл.341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 и чл.345 от НПК, IV въззивен състав на АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколни определения на Специализирания наказателен съд от 21.06.2022г. и от 05.07.2022г., по НОХД №153/2021г., по описа на XXI-ви състав СНС, постановени по реда на чл.271 НПК, като оставя без уважение протеста на СП.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 46

гр. гр. София , 20.04.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, I-ВИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на двадесети април, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги В. Ушев
Членове: Стоян Л. Тонев
Николай Д. Димитров

като разгледа докладваното от Николай Д. Димитров Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600171 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава 22, чл.341 ал.2 и сл. НПК.

Иницирано е по частни жалби от адвокат С. К. – защитник на
подсъдимия В. П. Д. и от адвокат К. М. – защитник на подсъдимия И. С. Г.
срещу протоколно определение от 09.04. 2021г. по НОХД 153/2021г. на СНС,
с което е оставено без уважение искането за изменение на мярката за
неотклонение на подсъдимите от „задържане под стража“ в по- лека.

В жалбата си адвокат С. К. навежда доводи за незаконосъобразност на
атакуваното определение. Според защитника, първоинстанционният съд е
нарушил презумпцията за невиновност на подсъдимия Д., като е обърнал
тежестта на доказване в процеса, приемайки, че липсват нови обстоятелства,
които да релевират промяната на мярката за неотклонение. Също така се
оспорва наличието на обосновано предположение за извършено престъпление
от страна на подсъдимия, сочи се, че вмененото деяние не е доказано от
субективна страна, а и се твърди, че наличните доказателства за обективните
признаци на деянието са недостатъчни. Според защитника- липсвал риск от
извършване на престъпление, а приетата от съда опасност е изцяло
абстрактна и хипотетична.

В жалбата си адвокат К. М. оспорва наличието на опасностите от



укриване и извършване на престъпление от страна на подсъдимия И. С. Г. Сочи, че лицето е с постоянен адрес, установена самоличност, че е семейно и трудово ангажиран, които обстоятелства изключват опасността от укриване. Относно липсата на риск от противоправно поведение се навеждат доводи, че подсъдимият е с чисто съдебно минало и липсват други висящи наказателни производства срещу него, а и се сочи, че са разпитани всички свидетели по делото. Според защитника срокът на задържането, продължило осем месеца, е новото обстоятелство, което следва да бъде отчетено, като се твърди, че към настоящия момент периодът от време, през което се търпи мярката за неотклонение „задържане под стража“ е надвишил разумния.

Апелативният специализиран наказателен съд, след като съобрази изложените в частните жалби доводи и материалите по делото, намира жалбите за допустими, подадени в срок, а по същество за неоснователни.

С обвинителния акт на подсъдимия В. П. Д. е предявено обвинение по чл. 321 ал.3,т.2, вр. ал.2 от НК -за това, че от месец януари 2018г. до 28.08.2020г. в гр.С. е участвал с други осем лица в ръководена от И. С. Г. организирана престъпна група, създадена с користна цел и за извършване на престъпления по чл. 252, чл.213а и чл.214 от НК.

С обвинителния акт на подсъдимия И. С. Г. са предявени обвинения по: чл. 321 ал.3,т.1, вр. ал.1 от НК -за това, че от месец януари 2018г. до 28.08.2020г. в гр.С. е ръководил организирана престъпна група, с девет участници, създадена с користна цел и за извършване на престъпления по чл. 252, чл.213а и чл.214 от НК и по чл.213а, ал.2, т.1 и т.5, вр.ал.1 от НК- за това, че на 11.12.2020г., в гр.С., в коридор на следствен арест на ул. „М. В.“ № ..., с цел да принуди А. А. С., да се разпорежи в негова полза с вещ- парична сума в размер на 10000 лева, го е заплашил с насилие, като деянието е придружено със заплаха за убийство и тежка телесна повреда, и деянието е извършено в изпълнение на решение на ОПГ.

Всички горепосочени престъпления са умишлени и тежки по смисъла на чл. 93 т.7 НК, с което е изпълнена първата предпоставка за законност на продължаващото задържане.

Настоящият въззивен състав се въздържа от подробна оценка и анализ на достоверността и достатъчността на доказателствените материали, правна

квалификация, авторство и вина, доколкото това са въпроси по същество и са извън предмета на настоящото произнасяне. Единствено следва да се посочи, че към настоящия процесуален етап е налице нужната доказателствена обосновааност на предположението за евентуална съпричастност на подсъдимите В. П. Д. и И. С. Г. към повдигнатите им обвинения. Тази преценка е с чисто процесуално значение, извършена единствено за целите на настоящото производство, като по никакъв начин не се накърнява презумпцията за невинност. АСНС приема за неоснователни, възраженията на защитника на подсъдимия В. П. Д., съдържащи твърдения за липса на обосновааното предположение за съпричастност към повдигнатото му обвинение. В принципен план следва да се отбележи, че за съществуването на обосновааното подозрение е достатъчно да са налице доказателства в подкрепа на обвинителната теза, като не е нужно същите да са безспорни, да сочат само на един възможен извод, или да установяват абсолютно всички факти и обстоятелства, относими към предмета на доказване по делото, т.е. достатъчно е да е налице индиция за евентуална съпричастност към конкретното инкриминирано деяние. Според въззивния съд, от доказателствата по делото може да се изведе, наличието на разумно предположение за евентуална съпричастност на подсъдимия В. П. Д. към повдигнатото му обвинение,

АСНС споделя извода на първоинстанционния съд, че не се установява риск от укриване за подсъдимите, доколкото същите са с постоянни адреси на територията на страната, установена самоличност и трайни връзки от семейно и трудово естество.

Относно риска от извършване на престъпление- обсъжданата опасност е налице, поради характера и спецификите на престъпната дейтелност, за която е повдигнато обвинение на лицата. Твърди се в обвинителният титул, че престъпното сдружение е функционирало при разширен персонален състав и за продължителен времеви период, претендира се описаната престъпна дейтелност да е реализирана при множество на брой квалифициращи обстоятелства. Не е за пренебрегване и опасността от противоправно въздействие върху свидетелите от страна на подсъдимите, с оглед конкретика на случая и твърдените насилствени методи при дейността на групата, за които е налично и повдигнато вторично обвинение на подсъдимия И. С. Г.. По

отношение на В. П. Д., следва да се отчете и опасността от възможно противоправно въздействие върху част от свидетели по делото, обусловена от трудовата им ангажираност в дружества собственост на подсъдимия.

Времетраенето на наказателния процес срещу подсъдимите и задържането им до момента /в период от около осем месеца/, отговарят на критериите за разумност предвид фактическата и правна сложността на казуса, свързан със значителен брой подсъдими лица, големия брой обвинения срещу тях, включително и за ОПГ. В този смисъл към настоящия процесуален момент не може да се приеме, че не се полага изискуемата "особена грижа" с оглед срочното разглеждане на делото.

При продължаващото наличие на висок риск от възможно противоправно поведение на подсъдимите В. П. Д. и И. С. Г., въпреки изтеклия период на задържане и при липса на реални други основания по смисъла на чл. 56, ал. 3 НПК за изменение на мярката им за неотклонение, атакуваното определение се явява правилно и законосъобразно.

Водим от горното АСНС,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 09.04.2021г. по НОХД 153/2021г. на СНС, с което е оставено без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимите В. П. Д. и И. С. Г. от „задържане под стража“ в по- лека.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 86

гр. гр. София , 02.06.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, Ш-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на втори юни, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галя И. Георгиева
Членове: Румяна Г. Илиева
Даниела Б. Врачева

като разгледа докладваното от Галя И. Георгиева Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600211 по описа за 2021 година

Производството е по чл.270 ал.4 от НПК.

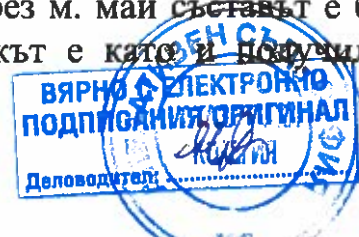
Постъпила е молба от защитника на подсъдимия С. И. Г. и негова
съпруга А. А. Г.а ,с която се иска отвод на докладчика по делото –
председателя на състава .Прилага се сигнал до ИВСС подписан от
същата.Като основание за отвод се сочи неспазване на инструктивния срок за
произнасяне по протеста и жалбите на подсъдимите в това число и по
отношение на съпруга и.Защитникът на подс.И. Г. твърди,че с факта на
забавяне на произнасянето докладчикът е показал предубеденост и това е
основание за отвод- наличие на други обстоятелства по смисъла на чл.29 ал.2
от НПК.Ето защо и прилагайки копие от първата страница на сигнала до
ИВСС против председателя същият да се отведе.

АСНС в настоящия състав след като се запозна с направеното искане
за отвод и прецени наведеното основание за това приема следното:

Искането за отвод на председателя на състава е неосноватлно.

Не произнасянето в срок и забавата за изписване на даден съдебен
акт не може да бъде възприето като основание по смисъла на чл.29 ал.2 от
НПК.

Делото е било образувано на в АСНС на 18 май 2021г. Същото е с
обем над 40 тома и представлява фактическа правна сложност с оглед и броя
на подсъдимите.При служебната проверка АСНС констатира ,че докладчикът
е участвал през м. май/след 7 май 2021г. вразглеждането на 14 заседания по
14 ВНОХД заедно с останалите членове на настоящия съдебен състав и в 1 бр.
ВНОХД с друг въззивен състав. Отделно от това през м. май съставът е бил
дежурен в продължение на 2 седмици. Докладчикът е като и получил и



разпределение на ВЧНД-та. В работата на председателя се включва и проверката на протоколите от съдебните заседания, за да бъдат подписани.

Всяко дело, за да бъде решено обективно и правилно изисква ресурс от време за проучване и анализ на доказателствата и запознаване с оплакванията в жалбите.

Съдебният състав намира, че закъснението на изписването на съдебния акт по настоящото производство с няколко дни след инструктивния срок не попада в категорията „други обстоятелства“ по смисъла на чл.29 ал.2 от НПК, мотивиращо съдията докладчик да се отведе от участие в разглеждането му.

Така основано искането на този факт не го прави основателно. Същото следва да бъде оставено без уважение, поради което АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ уважение искането за отвод на председателя на състава съдия Г. Г.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 91

гр. гр. София , 03.06.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, Ш-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на трети юни, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галя Ив. Георгиева
Членове: Румяна Г. Илиева
Даниела Б. Врачева

като разгледа докладваното от Галя Ив. Георгиева Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600211 по описа за 2021 година

Производството е по чл.270 ал.4 от НПК.

Настоящото съдебно производство е образувано въз основа на частен протест за подсъдимите **С. ИВ. Г.** и **Б.Б. М.** и частни жалби от подсъдимите **Г.Б.** чрез защитника му адв. Ю. Д. ,подсъдимия **В.Д.** чрез адв. **СТ. К.** ,**М.К.** чрез защитника си адв.**С.Н.**,**Б.М.** чрез защитника му адв. **ПЛ. Г.** и **В.Д.** чрез защитника му адв.**Г.** против определение от 23 април 2021г.по НОХД 153/2021г.по описа на СНС.

В протеста се поддържа оплакване за незаконосъобразност на съдебния акт в частта,в която СНС е изменил мярката за неотклонение на подс.**С.Г.** от „Задържане под стража „ в „Домашен арест“ а на подс.**БЛ. Б. М.** от „Домашен арест „ в парична гаранция в размер на 10 000 лева.Твърди се ,че съдът не е съобразил в опасностите за извършване на престъпление от всеки от подсъдимите и е пренебрегнал нормата на чл. 57 НПК.Иска се отмяна на определението в тази му част ,като АСНС остави без уважение исканията на двамата подсъдими и техните защитници ,предявени по реда на чл.270 ал.1 от НПК.

В жалбата на адв.**Д.** - защитник на подсъдимия **Г. БР. БР.** излага съображения за това ,че СНС е постановил неправилен съдебен акт в частта ,в която е отказал да измени мярката за процесуална принуда на подсъдимия **Б.** от „Домашен арест „ в по-лека такава.Излагат се доводи за неразумен срок на продължителност на мярката“Домашен арест“.Моли съдът да уважи жалбата ,като отмени определението и постанови в тази част ново,с което да уважи искането по чл.270 ал.1 от НПК за този подсъдим.



Подсъдимият В.Д. чрез защитника си адв.К. обжалва определението в частта, в която искането му за изменение на мярката за неотклонение е било оставено без уважение. Твърди в жалбата, че съдебният акт е неправилен и незаконосъобразен. Моли да отмяна в обжалваната от него част и изменение на мярката в по-лека от „Задържане под стража“. Подсъдимият и неговата защита акцентират върху липсата на обосновано предположение и факта на чисто съдебно минало, а от там и на липса на реална опасност от извършване. Адв.С.Н. в качеството на защитник на подсъдимия М.К. е недоволен от размера на определената му парична гаранция и моли в тази част определението на СНС да бъде изменено като размерът и бъде намален и съобразен с имотното състояние на този подсъдим.

Постъпила е частна жалба и от адв.Г. – също защитник на подс.В.Д., идентични оплаквания на жалбата депозирани от адв.К. Добавя се единствено задължението на този подсъдим да полага грижи за майка си, която е възрастна и болна. В този смисъл се твърдят наличие на нови обстоятелства.

Подсъдимият М.К. адвокат С.Н. обжалва размера определената му от СНС процесуална принуда от 10 000 лева „Гаранция в пари“. Твърди, че не била съобразена с имущественото му състояние и иска изменение на определението в тази част определяне на по-нисък размер на паричната гаранция.

Подсъдимият Б.М. чрез защитника си адв.Г. е обжалвал определението, с което му е отказано изменение на мярката за неотклонение. Съображенията изложени във тази въззивна частна жалба могат да се определят като оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на съдебния акт, чиято отмяна се иска.

По делото е постъпила молба, която има характер на становище и възражение против протеста на СП, от съпругата на подсъдимия С.Г. - А.Г.а. Смисльът на изложеното е, че същата моли да бъде потвърдено определението на СНС като законосъобразно и обосновано, постановено при правилна преценка на обстоятелствата относими към процесуалната принуда на съпруга и акцентира на семейното положение – три малолетни деца, да които има данни, че едното боледува, най-голямото е с психотравма в следствие на отсъствието на бащата подс.С.Г. и най-малкото е току-що родено. Счита, че основно поради наличие на сериозни причини от семеен характер, правилно СНС е преценил, че следва на подзащитния и С.Г. да бъде облекчена процесуалната принуда. При внимателния прочит на молбата АСНС констатира цели абзаци в молбата и не относими към защитата на нейния съпруг, а относими към подс.К., на когото лицето А. Г.а не би могла да бъде защитник в този наказателен процес, но приема, че това е техническа грешка допусната от адвокатите на К. и С.Г. Тази техническа грешка не от значение за развитието на въззивната проверка на определението предмет на частни я протест и частните жалби.

АСНС след като се занима с оплакваният в протеста и жалбите и при направената служебна проверка приема следното:

С определение ,постановено на 23 април 2021г. по НОХД 153/2021г.СНС 21състав е **ОСТАВИЛ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането за изменение на мярката за неотклонение от „Задържане под стража“ в по - лека такава, по отношение на поде. И. С. Г., поде. БЛ. Б. М., поде. В. П. Д. , поде. А. Г. А.

ОСТАВИЛ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за изменение на мярката за неотклонение от „Домашен арест“ в по - лека такава, по отношение на поде. Г. БР. БР..

ИЗМЕНИЛ Е мярката за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, по отношение на поде. С. ИВ. Г. **КАТО Е ПОСТАНОВИЛ СЪЩАТА ДА БЪДЕ** изпълнявана на адрес : гр. София, ж.к. „О. к.“, ул. „Д.“ № * **КАТО НЕ Е ПОСОЧИЛ НА КОГО ВЪЗЛАГА КОНТРОЛА ВЪРХУ ТАЗИ ПРОЦЕСУАЛНА ПРИНУДА**

ИЗМЕНИЛ мярката за неотклонение от „Домашен арест“ в „Гаранция в пари в размер на 10 000 лева „ на подсъдимия М. М. К..

Производството е по чл.270 от НПК и основателността на исканията респективно на протеста и жалбите следва да бъде преценявана през посоченото в процесуалния закон основание- наличие на **НОВИ ОБСТОЯТЕЛСТВА**.АСНС споделя обобщения извод на първата инстанция относно наличието на обосновано предположение относно обвиненията на подсъдимите С. ИВ. Г. и Б.М.- по отношение на които СП е депозирала протест, както и за подсъдимите –жалбоподатели Г.Б.,М.К. и Б.М.- частни жалбоподатели.

В настоящото съдебно производство по контрол върху процесуалната принуда в централната фаза на процеса- съдебната,съдът не може да се ангажира с такъв анализ на доказателствата,какъвто се очаква да бъде направен с крайния съдебен акт.Ето защо приемайки за обоснован и законосъобразен основния извод на първата инстанция за наличие на обосновано предположение АСНС акцентира върху показания на следните свидетели: С. Н.а, П. С., Р. А., М.К. - син на подс. К., Д. С., М. П., Г. К. С., Ал. С., свидетелите с тайна самоличност номера:563,564,565,566 в първоначалния и допълнителния разпит по въпроси на защитници,разпознаването от св.№564,фактите от показанията на св. М. К.,от части показанията на св.Б., установяващи връзки и контакти на подс.В.Д. с подс.И. Г. и С.Г. и други лица.

Анализът на съвкупния доказателствен материал в това число иззетите при претърсванията и изземванията веществени доказателства от офисите на фирмите упражняващи законна дейност ,свързана със заложни къщи и залагания на вещи и

изготвените поредица от експертизи на вещественни доказателства/т.23,24 и 25 от ДП/ са в подкрепа на извода за наличие на обосновано предположение по отношение обвиненията на подсъдимите,за които има внесен обвинителен акт ,което налага извода за липса на нови обстоятелства касаещи това необходимо условие за наличие на каквато и да е процесуална принуда.

Няма спор относно константното обстоятелство от момента на повдигане на обвиненията на подсъдимите за тежестта на обвиненията,които се вменят в легалното определение на чл.93 т.7 НК за „Тежко престъпление“.

Предвид изложените оплаквания в протеста и жалбите,с които АСНС е сезиран настоящият състав следва да направи преценка до колко изводите на СНС за наличие на нови обстоятелства, касателно опасностите от извършване на престъпление или укриване на подсъдимите, са претърпели промяна до степен да са налице нови обстоятелства по смисъла на чл.270 от НПК,а от там и да направи преценка за основателността на протеста и жалбите на подсъдимите без да излиза от рамките на конкретната процедура и да навлиза в сферата на други предстоящи процедури по НПК,които също подлежат на въззивен контрол.

По основателността на протеста на СП:

Същият касае промяната на мярката за неотклонение на подс.С. ИВ. Г. и подсъдимия БЛ. Б. М..СНС е приел,че по отношение на тези двама подсъдими първият от които е с мярка „задържане под стража,а вторият с „домашен арест“ е налице промяна на обстоятелствата ,поради което е счел исканията за основателни и е изменили смекчил мерките за процесуална принуда на двамата както следва

По съображения ,че подс.С.Г. не е осъждан ,има новородено трето дете,най-голямото ,което също е малолетно ,е с емоционални проблеми породени от неговото отсъствие от дома по повод ареста първоинстанционният съд е счел ,че следва мярката за неотклонение да бъде смекчена на „Домашен арест“ –следваща по степен.Приел е също ,че има постоянен адрес и грижата за семейството са достатъчно силно основание да елиминира опасностите от укриване,които към момента според СНС са хипотетични. Приел е че ,въпреки наличие на две обвинения - по чл.321 ал.3 и по чл.214 ал.2 т.1 и 2 във вр. с чл.213а ал.3 т.3 от НК не съществуват опасности от извършване на престъпление .

Защитникът на подс.И. Г.-неговата съпруга А. Г.а с възражението против протеста на СП пред настоящата инстанция е представила допълнителни писмени доказателства за здравословното състояние на детето М. страдащо от „Остър бронхит“.

Въззивната инстанция не споделя становището на СНС в частта ,касаеща подс.С.Г..Макар и неосъждан същият е подсъдим по две тежки обвинения-за участие в

ОПГ- престъпление по чл.321 ал.3т.2 във вр. с ал.2 във НК и по чл.214 ал.2 т.1 и 2 във вр. с ал.1 , във вр. с чл.213а ал.3 във вр. с ал.2 НК.От доказателствата по делото може да се извлече извода за проявена изключителна активност на този подсъдими както по отношение на участие в престъпното сдружение ,така и по отношение на извършените действия по принуда спрямо свидетеля Б..

Съдът в настоящия състав е на становище ,че не са налични основания за уважаване искането по чл.270 ал.1 от НПК и няма основание за смекчаване на процесуалната принуда,която следва да остане „задържане под стража“.Касае се за продължителен период на действие на престъпното сдружение,в което подсъдимият е имал инициативата за активни действия и по двете престъпления за които е предаден на съд. Част от подсъдимите и голяма част от свидетелите по делото са хора ,които са работили в заложените къщи на баща му ЖК „Л.“-подс.И. Г.,което създава условие за въздействие върху тях в случай ,че мярката за процесуална принуда бъде променена в по-лека такава.Делото се намира в съдебна фаза пред разпоредително заседание и свидетелите не са разпитани.

По тези съображения АСНС приема ,че в частта ,в която СНС е изменил мярката за неотклонение на подс.С.Г. следва да бъде отменено и вместо това бъде постановено искането да бъде оставено без уважение.В този смисъл протестът се явява основателен по отношение на подс.С.Г..

Протестът следва да бъде оставен без разглеждане и въззивното производство прекратено по отношение на подсъдимия Б.Л. Б. М. поради това ,че същият е несъответен и няма предмет. Така в протеста се твърди ,че съдът с атакуваното определение от 23 април 2021г. е изменил мярката за неотклонение на този подсъдим от“Задържане под стража „ в „Гаранция в пари“ в размер на 10 000 лева.Видно от мотивите и диспозитива на съдебния акт – НОХД 153/2021г. /л.719-736/ искането на този подсъдим и защитата му е било оставено без уважение.Подсъдимият Б.М. е депозирал частна жалба в настоящото производство недоволен от отказа да му бъде изменена мярката от“Задържане под стража“ в по-лека,която ,за която съдът ще изложи мотиви.

ПО ЧАСТНИТЕ ЖАЛБИ:

Въззивният състав на АСНС намира изводите на първата инстанция за липса на нови обстоятелства по отношение на подсъдимите Б.М. .Същият е подсъдим с две

обвинения- по чл.321 ал.2 НК и по чл.214 ал.2 т.1 и 2 във вр. с чл.213а ал.3 т.3 НК.Правилно е отчетено и съдебното му минало.Следва да се отчете и приноса според събраните на ДП доказателства на този подсъдим в общата престъпна дейност и по двете престъпления.Не е налично изменение на обстоятелствата по отношение на конкретно този жалбоподател ,което да предпоставки основание по чл.270 ал.1 от НПК.Поради това ,че частната жалба е неоснователна следва определението в тази част да се потвърди.

Неоснователна е жалбата на подс.Г.Б.,който има обвинение само по чл.321 ал.3 т.2 във вр. с ал.2 от НК.По отношение на този подсъдим също липсват доказателства за изменение на обстоятелствата съществували към момента на вземане мярка“Домашен арест“.Доказателствената обезпеченост ,обулавяща обоснованото предположение е налична и няма промяна в насока към такива,които да не следват обвинителната теза.Показанията на разпитаните множество свидетели са основание да се приеме участие на този подсъдим в престъпното сдружение създадено със специфичните цели.По отношение на този подсъдим процесуалната принуда е смекчена в достатъчна степен.Наказателното производство е в съдебната фаза.Ограничение в предвиждането този подсъдим търпи около 8 месеца,който срок е разумен предвид липсата на ограничение за съдебната фаза.

Мнозинството на състава намира за основателна жалбата на подсъдимия В.Д. и е на становище ,че следва да бъде смекчена в следващата по степен мярка за неотклонение- „Домашен арест“ тъй като същият е неосъждан и повдигнатото му обвинение е само по чл.321 ал.3 от НК /участие в ОПГ/ и търпи най-тежката процесуална принуда за продължителен период-повече от 9 месеца.Наред с това мнозинството съобрази данните от извършената служебна проверка и за висящо съдебно производство в СНС с обвинение по чл.214 ал.2 т.1 и 2 във вр.с ал.1 ,във вр. с чл.213а ал.3 т.2 във вр. с чл.20 ал.2 НК.,поради което намира ,че следва да продължи по отношение на него действието на мярка за неотклонение ,ограничаваща свободата на предвиждане,която се явява пропорционална на преследваните от закона цели.По тези съображения мнозинството на състава намира,че частната жалба е основателна и определението в тази част следва да бъде отменено и вместо това мярката за неотклонение на подс.Д. да бъде изменена в „Домашен арест“,която да бъде изпълнявана на постоянния му адрес: гр. София, бул.“Д., ** ет.* ап.* ,като контролът върху мярката бъде възложен на ПЕТО РУП МВР София, както и да му бъде поставено средство за електронно наблюдение/електронна гривна/

АСНС намира жалбата на подс.К. за неоснователна.Неговата процесуална принуда е смекчена на „Гаранция в пари“ в размер на 10000 лева.СНС се е съобразил с декларацията на този подсъдим, приложена на л.7 т.7 от ДП и правилно е определил размера на гаранцията.В тази част определението на СНС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА определение постановено на 23 април 2021г. по НОХД 153/2021г.СНС 21 състав в ЧАСТТА ,В КОЯТО Е ИЗМЕНИЛ мярката за неотклонение от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, по отношение на поде. С. ИВ. Г. КАТО Е ПОСТАНОВИЛ СЪЩАТА ДА БЪДЕ изпълнявана на адрес : гр. София, ж.к. „О.к.“, ул. „Д.“ № * И В ЧАСТТА В КОЯТО Е ОСТАВИЛ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс. В. П. Д. за изменение на мярката му за неотклонение от „Задържане под стража „ в по-лека такава,като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс.С. ИВ. Г. за изменение на мярката му за неотклонение от „Задържане под стража“ в по-лека такава.

ИЗМЕНЯВА мярката за неотклонение на подс.В. П. Д. от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“,която да бъде изпълнявана постоянния му адрес:гр.София ,бул.“Д., * ет.* ап.* ,като контролът върху мярката бъде възложен на ПЕТО РУП МВР София,както и да му бъде поставено средство за електронно наблюдение/електронна гривна/

ПОТВЪРЖДАВА определението в ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.

Оставя без разглеждане протеста на СП по отношение на подсъдимия БЛ. Б. М. и **ПРЕКРАТЯВА** въззивното производство по делото в тази част.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОСОБЕНО МНЕНИЕ

към Определение 91/03.06.2021
на Галя Иванова Георгиева, Съдия-докладчик

Особено мнение на председателя на съдебния състав съдия Галя Георгиева:

Изразявам несъгласие с мнозинството на състава в частта на определението, в която е прието, че са налице основания за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия В П Д. Считаю, че СНС правилно е преценил липса на нови обстоятелства по отношение на този подсъдим с оглед основателността на искането му за смекчаване на процесуалната принуда.

Макар и неосъждан и обвинен само в едно престъпление - такова за участие в ОПГ по чл.321 ал.3 алт.2 т.2 във вр. с ал.2 от НК считам, че от гласните доказателства, резултатите от претърсванията и изземванията и изготвените на ДП експертизи, огледа на веществените доказателства ясно е очертана ролята на този подсъдим в престъпното сдружение - финансиране на групата в дейността и насочена към престъпления преди всичко по чл.252 НК под прикритието на законно упражнявана дейност осъществявана в заложни къщи на други членове на групата.

Служебната проверка установи нови обстоятелства - висящо НОХД в СНС насрочено за 9 юни т.г. с обвинение по чл.214 ал.2 т.1 и 2 във вр. с чл.213а ал.3 т.2 във вр. ал.2 т.4 във вр. с чл.20 ал.2 НК с И М по отношение на лице, за което е обществено известно, че в следствие е било убито. Наистина делото е висящо и няма постановена присъда, но приемам, че това ново обстоятелство установено пред АСНС прави опасността от извършване на престъпление реална, а не хипотетична.

Считаю, че налице е и опасност от укриване. Този подсъдим е с финансово състояние, което му позволява да напусне страната дори и да има ограничителна мярка по чл. 68 от НПК. В случая подс. Д няма такова ограничение. От показанията на св. Б неговата фактическа съпруга е видно, че тя работи и в Дубай - ОАЕ. Налични са данни от показанията на свидетелите, че този подсъдим има контакт с друго лице, което се укрива от правосъдието и се намира в ОАЕ - В.

Считаю, че с оглед изложеното реални са опасностите от

ВЯРНО Е ЕЛЕКТРОННО
ПОДПИСАНО И ОРИГИНАЛ
Деловодител:

извършване на престъпление и укриване от подсъдимия Д .Новите обстоятелства,които не са били известни до момент по моя преценка обосновават извода за неоснователност на частната жалба.Приемам ,че в тази част определението на СНС е законосъобразно и обосновано и следва да бъде потвърдено.



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 94

гр. гр. София , 04.06.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, Ш-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на четвърти юни, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галя Ив. Георгиева
Членове: Румяна Г. Илиева
Даниела Б. Врачева

като разгледа докладваното от Галя Ив. Георгиева Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600211 по описа за 2021 година

Съдът констатира ,че неправилно в определението,с което е изменена мярката на подсъдимия В. П. Д. е посочен адреса ,на който следва да бъде изпълнявана мярката за неотклонение „Домашен арест“.

Следва да бъде изменен адреса като вместо на адрес гр.София бул.“Д.“*
вх.* ет.* ап.* същата бъде изпълнявана на установения настоящ адрес на В.Д.
според установеното в делото – гр.София КВ.П., П.П., В. „М.“

С оглед на горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

**ИЗМЕНЯ АДРЕСА НА ИЗПЪЛНЕНИЕ НА МЯРКАТА ЗА
НЕОТКЛОНЕНИЕ ДОМАШЕН АРДЕС ОТНОШЕНИЕ НА
ПОДСЪДИМИЯ В.Д. ,като вместо на адрес гр.София бул.“Д.“ * вх.* ет.*
ап.* същата бъде изпълнявана на установения настоящ адрес на В.Д. според
установеното в делото/ПРОТОКОЛ ЗА ПРЕТЪРСВАНЕ И
ИЗЗЕМВАНЕ/гр.София КВ.П., П. П., В. „М.“.**

**ВЪЗЛАГА КОНТРОЛА ВЪРХУ МЯРКАТА ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ НА
VIII РУП СДВР.**



Да се изпрати заверено копие от определението на АСНС на ЗАТВОРА СОФИЯ,НА ОСИН „ПРОБАЦИЯ“,НА VIII РУП и на СП,за да промени адреса за призоваване/ в обвинителния акт са написани два адреса,различни от този на който фактически живее лицето/.

Да се уведоми и прокурор Радев за това ,че лицето е променило адреса и същият е различен от този посочен в ОА по ДП 66/2020г. пр.преписка 289/2012г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 132

гр. гр. София , 02.07.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, Ш-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на втори юли, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галя Ив. Георгиева
Членове: Румяна Г. Илиева
Даниела Б. Врачева

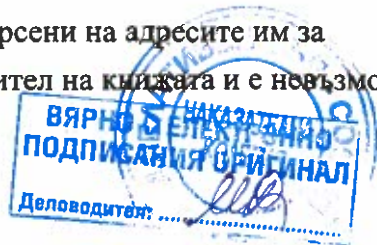
като разгледа докладваното от Румяна Г. Илиева Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600274 по описа за 2021 година

АСНС, като се запозна с доказателствата по делото намира, че производството пред
настоящата съдебна инстанция е образувано при нередовно проведена от
първоинстанционния съд процедура по съобщаване на подсъдимите Ив. С. Г., С. Ив. Г. Бл.
Б. М., М. М. К., В. П. Д., М. Ал. А., Ал. Г. А., Вл. П. П., Г. Б. Бр., така както и на частния
обвинител Ал. А. С. за постъпилата въззивна частна жалба на адв. С. М., като защитник на
подс. Г. Л. Б. и за въззивната частна жалба на адв. СТ. К., като защитник на подс. В. П. Д.
/последната съобщена лично единствено на подс. Ив. С. Г. и подс. Бл. Б. М./.

От доказателствата по делото /л. 26, л. 42, л. 13, л. 9, л. 17, л. 27, л. 22, л. 28, л. 75, л.
76, л. 64, л. 77, л. 63, л. 74, л. 62, л. 72, л. 83, л. 86/ се установява, че всички съобщения за
постъпилите въззивни частни жалби срещу протоколно определение от 16.06.2021 г. по
нохд № 153/21 г. СНС, в частта по чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК, в която е оставено без уважение
искането на защитата за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на СП
за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуални правила, довели до
ограничаване на процесуалните права на подсъдимите, са връчени на служебен адрес на
защитниците, респ. на повереника на частния обвинител Ал. А. С..

Наред с това, по делото са установени адресите за призоваване и връчване на книжа за
всеки един от подсъдимите и на пострадалия Ал. А. С., вписани коректно в приложените
към обвинителния акт по чл. 246, ал. 4 НПК.

По делото не са налице доказателства, че подсъдимите лица, както и частният
обвинител, за които са предназначени съобщенията, са търсени на адресите им за
призоваване, не са намерени от длъжностното лице, връчител на книжата и е невъзможно



тяхното призоваване по реда на чл. 180, ал. 2 от НПК – чрез пълнолетен член на семейството, домоуправителя, портиера, съквартирант или съсед, когато поеме задължение да ги предаде.

Въззивният съд преценява, че в настоящия случай е невъзможно да се пристъпи към очертания в разпоредбата на чл. 180, ал. 3 от НПК ред за връчване /връчване на защитник/, както неправилно е процедурал първостепенният съд.

Това е така, защото връчване на съобщението на защитник, ако той се съгласи да го приеме, е в условията на евентуалност – при хипотеза на отсъствие на подсъдимия и на невъзможност за връчване на съобщението на лицата по ал. 2 на чл. 180 НПК, за каквато валидно проведена процедура доказателства липсват. По делото са налице данни за адресите на подсъдимите и на частния обвинител, поради което съобщенията е следвало да се изпратят на тези адреси. Едва след невъзможност за изпълнение на регламента на чл. 180, ал. 1 и ал. 2 НПК СНС е следвало да пристъпи към връчване на защитниците/повереник, ако те се съгласят да приемат съобщенията.

Следва да се изложат и съображения, че за насроченото на 16.06.2021 г. разпоредително съдебно заседание СНС законосъобразно, в съответствие с процесуалната норма на разпоредбата на чл. 180, ал. 1 НПК, е адресирал призовките на подсъдимите на домашните им адреси, на които те са намерени и лично са подписали връчените им съобщения.

С оглед изложеното, осъщественото адресиране на съобщенията за постъпилите частни жалби на адв. С. М., като защитник на подс. Г. Л. Б. и на адв. СТ. К., като защитник на подс. В. П. Д. /последната съобщена лично единствено на подс. Ив. С. Г. и подс. Бл. Б. М./, до служебните адреси на защитниците на подсъдимите и на повереника на частния обвинител, при липсата на доказателства за невъзможност за връчване при условията на чл. 180, ал. 1 и 2 НПК, е довело до накърняване на процесуалното право на подсъдимите и на частния обвинител, като задължителна и самостоятелна страна в наказателния процес /чл. 253, т. 2 и т. 3 НПК/, да упражнят самостоятелно и отделно от защитниците си, правото на писмено възражение срещу подадените жалби в седмодневен срок от съобщаването.

Констатираното нарушение следва да бъде отстранено чрез ново валидно извършване и надлежно документиране на процесуалното действие по връчване на съобщения за постъпили частни жалби, съобразно процесуалния ред на чл. 180, ал. 1-7 НПК.

Така мотивиран, АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по вчд № 274/21 г. по описа на АСНС.

ВРЪЩА делото на СНС за ново изпълнение на процедурата по съобщаване за постъпилите въззивни частни жалби съобразно процесуалния ред на чл. 180, ал. 1-7 НПК.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 159

гр. гр. София , 02.08.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, V-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на втори август, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

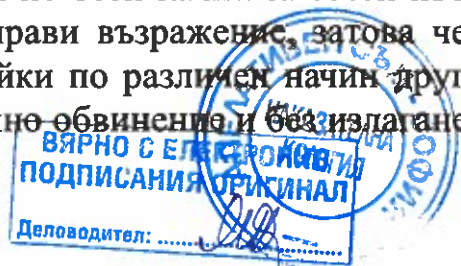
Председател: Веселина П. Вълева
Членове: Галя Ив. Георгиева
Магдалена Ат. Лазарова

като разгледа докладваното от Магдалена Ат. Лазарова Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600309 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.345 вр. чл.270 НПК.

Въззивното производство е образувано по повод подадена частна жалба от адв. И. Л. - защитник на подс.В. П. Д. против протоколно определение от 13.07.2021 г. по НОХД № 153/2021 г., по описа на СНС, 21 състав, с което е оставено без уважение искането за изменение на прилаганата спрямо подзащитния й мярка за неотклонение „Домашен арест“. Развиват се съображения за необоснованост и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Акцентира се на факта, че Д. е задържан повече от десет месеца, като досъдебното производство е приключило и следователно според прокурора са извършени всички необходими за разкриването на обективната истина следствени действия, а същевременно във връзка с обосноваването предположение по чл.63 ал.1 НПК не са събрани никакви доказателства, извън първоначално наличните, базирани на свидетелствания по слух. Твърди се, че изложените от СНС мотиви относно приетата за съществуваща опасност от извършване на престъпление са общи, неконкретизирани, доказателствено неподкрепени и недаващи отговор на изложените от защитата доводи и възражения. Цитират се части от обжалваното определение, въз основа на които се извежда заключение, „че единственото основание за продължаващото задържане е твърдяното деяние, което очевидно съдът приема за доказано, проявявайки по този начин за сетен път своята пристрастност“. На следващо място се прави възражение, затова че СНС е изложил противоречиви мотиви, третирайки по различен начин друг подсъдим по делото (К.), при повдигнато идентично обвинение и без излагане



на доводи, установяващи различни факти, е изменил прилаганата спрямо него мярка за неотклонение в „Подписка“, докато Д. продължава да бъде лишен от свобода. Така приложеният „драстично различен подход“ според защитата установява явната предубеденост на съда. В заключение се настоява за отмяна на атакувания съдебен акт и за изменение на мярката за неотклонение на подс. Д. в „Подписка“ или в „Парична гаранция“ в размер, съответстващ на другите, определяни по делото и на закона.

В законоустановения срок не е постъпило възражение от СП срещу подадената частна жалба.

След като се запозна с депозираната частна жалба, въззивната инстанция я намира за процесуално допустима, като подадена в законоустановения 7-дневен срок от активно легитимирана страна срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол.

Разгледана по същество същата се преценява от мнозинството на съдебния състав като основателна по следните съображения.

За да направи крайния си извод за липса на основания за смекчаване на изпълняваната мярка за процесуална принуда, СНС е приел, че продължават да са валидни всички предвидени от закона условия по чл.63 ал.1 НПК.

АСНС се съгласява, че за нуждите на настоящото контролно производство доказателствено обезпечено се явява подозрението за съпричастност на В.Д. към тежкото умишлено престъпление по чл.321 ал.3 ал.2 т.2 вр. ал.2 НК - участие в организирана престъпна група, състояща се от десет лица, създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.252, чл.213а и чл.214 НК, съгласно повдигнатото обвинение с внесения в СНС обвинителен акт, по повод на който е било образувано и горепосоченото наказателно дело. За процесното престъпление законодателят е предвидил санкциониране с лишаване от свобода от три до десет години. Съдържащата се по делото доказателствена съвкупност многократно е била обсъждана в предходни съдебни произнасяния в рамките на производства по чл.64, чл.65 и чл.270 НПК, включително и въззивни определения на АСНС, като при все още незапочнало съдебно следствие, изводите на настоящия съдебен състав се основават на същите доказателствени материали.

Вземайки предвид естеството на възраженията в депозираната жалба, касаещи основателността на подозрението и спазвайки валидната презумпция за невиновност, въззивната инстанция намира че не следва да коментира въпросите за достатъчността и достоверността на доказателствата, авторството и вината, непопадащи в предмета на настоящата съдебна процедура, в която доказателствената маса се преценява след общ прочит на пръв поглед. Настоящото заключение има характера на разумно предположение, а не на категоричен извод за доказаност на обвинението по несъмнен начин.

Правилно е становището на СНС и относно отсъствието на опасност от укриване при конкретния подсъдим. Такава до момента не е била приета за съществуваща в нито едно съдебно произнасяне по делото.

Втората алтернативно предвидена форма на риска по чл.63 ал.1 НПК - от извършване на престъпление, е била най-общо и лаконично аргументирана в контролирания съдебен акт с „механизма, по който е било възведено деянието по повдигнатото обвинение“, въз основа на което е направен извод за все още „завишен интензитет на обществената опасност, водещ до единствено възможен извод“ в тази насока, независимо от чистото съдебно минало на лицето и продължаващата 10 месеца социална изолация, първоначално под формата на „задържане под стража“, а от 03.06.2021г. - на „домашен арест“. СНС не е изпълнил задължението си да се позове на конкретни обстоятелства в подкрепа на крайния си извод, поради което направените възражения в частната жалба са резонни. Без съмнение спецификите на конкретното деяние, предмет на обвинението са от значение при преценката на легитимността на наложените ограничения, произтичащи от прилаганата мярка за неотклонение, но същите могат да оправдаят първоначалното задържане, което на по-късен етап от развитието на наказателното производство се нуждае от допълнително мотивиране. Рискът от неправомерно въздействие върху свидетели логично е намалял след провеждането на техните разпити в хода на досъдебното производство, поради което вероятността от неправомерно повлияване на техните показания следва да се прецени като по-скоро хипотетична, а не реална такава. Още повече, че по делото не съществува каквато и да индиция за подобни действия респ. опити за такива от страна на В.Д. или на свързани с него лица.

Срокът на задържане под стража на лицето и последващият арест при домашни условия, приравняван като последици от закона на най-тежката мярка за процесуална принуда, според мнозинството на съдебния състав в значителна степен са занижили риска от криминогенно поведение и само и единствено особеностите на случая и тежестта на конкретната предполагаема престъпна проява не са достатъчни да аргументират продължаване на прилаганата социална изолация. Макар и с предполагаеми значими функции в инкриминираното престъпно сдружение според възведеното обвинение (по финансиране на разследваната лихварска дейност, попадаща сред целите, за реализирането на които е била създадена ОПГ), на Д. е отредена ролята на участник в нея, и то с отношение само към една от преследваните общи цели - по чл.252 НК. Сериозността на обвинението сама по себе си не може да оправдае продължаване на срока на домашния арест на този етап от развитието на процеса, който е преминал в своята съдебна фаза.

Не съществува спор, че по отношение на Д. е налице и друго висящо наказателно производство в съдебна фаза по обвинение за извършено престъпление по чл.214 ал.2 т.1 и 2 вр. ал.1 вр. чл.213а ал.3 т.2 вр. ал.2 т.4 вр.

ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК - изнудване, в съучастие с друго лице през 2011г. т.е. преди близо 10 години (нохд № 3017/2020г. по описа на СНС), което се отчита като негативна характеристична данна, но едновременно с това не може да бъде игнориран и фактът на необремененото му съдебно минало и действието на презумпцията за невиновност по двете неприключили наказателни производства, водени срещу него.

В контекста на изложеното не може да се приеме, че основанията, оправдаващи изолацията на лицето продължават да са валидни със същата относителна тежест на фона на изминалия период от време, като реализирането на целите по чл.57 НПК е възможно да се постигне с друга алтернативна мярка, неограничаща правото на свободно придвижване.

За пропорционална и целесъобразна в конкретния случай, мнозинството на съдебния състав преценява следващата по степен мярка за неотклонение „Парична гаранция“. При определяне на размера ѝ от 500 000 (петстотин хиляди) лева, съгласно разпоредбата на чл.61 ал.2 НПК се взеха предвид трудовата ангажираност на лицето, ръководения от него дългогодишен успешен бизнес, както и имущественото му положение.

Водим от горното, АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 13.07.2021 г. по НОХД № 153/2021 г., по описа на СНС, 21 състав, с което е оставено без уважение искането за изменение на прилаганата спрямо В. П. Д. мярка за неотклонение „Домашен арест“, като вместо това

ИЗМЕНЯ мярката за неотклонение „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 500 000 (петстотин хиляди) лева.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 197

гр. гр. София, 28.09.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, IV-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на двадесет и осми септември,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

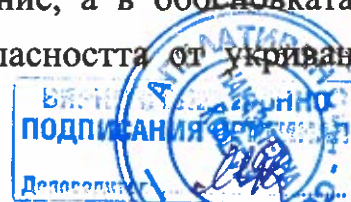
Председател: Емилия В. Петкова
Членове: Венелин Б. Иванов
Аделина Иванова

като разгледа докладваното от Аделина Иванова Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600353 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.345 вр.чл.270 ал.4 вр. ал.1 НПК.

Предмет на въззивна проверка е определение от 13.09.2021г., постановено по НОХД № 153/21г. по описа на СпНС, 21-ви състав, с което определение по реда на чл.270 ал.1 - ал.3 НПК е изменена МНО, търпяна от подсъдимите В.Д., Б.М. и С.Г. – съответно по отношение на подс.Д. е намален размера на паричната гаранция от 500 000лв. на 50 000лв., а по отношение на другите двама подсъдими е изменена МНО от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 10 000лв. В тази връзка в атакуваното определение са изложени доводи за всяка една от преценяваните в настоящото производство предпоставки – изведено е заключение за наличие на разумно подозрение за авторство на процесните престъпления и значително занижаване интензитета на риска от извършване на престъпление, предопределен от продължителния времеви период на изтърпяване на МНО.

Срещу определението е постъпил частен въззивен протест от СП с отправено искане за цялостна отмяна на първоинстанционното определение. В така депозирания протест не се излагат никакви доводи относно евентуалното подозрение за авторство на процесното престъпление, а в обосновката на горното искане държавното обвинение маркира опасността от укриване и



основно акцентира на риска от извършване на престъпление, чийто характер е приет за реален такъв, с оглед нормата на чл.63 ал.2 т.3 НПК и е обоснован с високия размер на законово предвиденото наказание, с механизма на реализация на самото престъпно деяние и с възможността за извършване на престъпление против правосъдието.Изложено е също така и становище, че по отношение на подсъдимите липсват нововъзникнали и изключителни по своя характер обстоятелства, налагащи промяна на търпените мерки за процесуална принуда и поради това, се отправя искане за отмяна на постановеното от СНС определение в неговата цялост.

По делото са постъпили и две частни въззивни жалби от подсъдимите Б.М. и С.Г. чрез техните защитници, като се атакува постановеното съдебно определение само в частта му относно размера на определената парична гаранция.В тази насока се излага довод за несъобразяване на определения размер от 10 000лв. с имущественото положение на подсъдимите лица, които са лишени от трудови доходи за един продължителен времеви период, поради изтърпяване на досъдебно задържане и на МНО „Домашен арест“.При тези съображения се отправя искане за изменение на атакуваното определение, като се намали размера на определената парична гаранция.

В законноустановения по чл.342 ал.2 НПК срок е постъпило възражение от адв.Л. и адв.К., защитници на подс.Д.В същото се навеждат доводи за явна необоснованост на депозирания частен протест – твърди се липса на необходимост от обсъждане на предпоставките по чл.63 ал.1 НПК, тъй като по отношение на подс.Д. по настоящем е определена МНО „Парична гаранция“; твърди се липса на данни по делото в подкрепа на визираните от държавното обвинение опасности от укриване и/или извършване на престъпление, като в тази вр. се акцентира на факта на вменено само едно единствено престъпление на подс.Д., а именно Т.а по чл.321 ал.3 т.2 вр.ал.2 НК, което не се характеризира със специални особености, отличаващи го от обичайните престъпления от този вид; и в заключение отново се изтъкват индивидуалните характеристики на подс.Д., който е неосъждан, притежава постоянен адрес на територията на страната, трудово ангажиран и с обективизирано примерно процесуално поведение.

Съдът, след като се запозна с изложените в частния протест и в двете

депозирани частни жалби доводи и след като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Частният протест е процесуално допустим, като подаден от оправомощен държавен орган със специална компетентност съгл. чл.411в ал.1 НПК, в срока по чл.342 ал.1 НПК и срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол.Разгледан по същество, същият се явява частично основателен.

Депозираниите частни жалби също са процесуално допустими – подадени са от активно легитимирани лица с изявен правен интерес и в законоустановения преклузивен срок.Разгледани по същество, същите се приемат за неоснователни такива.

На първо място от фактическа страна се отбелязва, че наказателното производство се намира в своята съдебна фаза – на 27.01.21г. в СпНС е внесен ОА срещу десет подсъдими лица, включая и срещу подсъдимите Д., М. и Г. с повдигнато им обвинение за престъпление по чл.321 ал.3 т.2 вр. ал.2 НК, а на последните двама подсъдими и за престъпление по чл.214 ал.2 т.1 и т.2 вр.чл.213а ал.3 т.3 вр. ал.2 т.4 и т.5 НК. За всяко едно от горните престъпления законодателят е предвидил наказание ЛСВ.

На второ място от фактическа страна съдът отбелязва и обстоятелството на провеждане по делото на разпоредително с.з. с обсъждане на въпросите по чл.248 ал.1 НПК, като все още не е отпочнато съдебното следствие по делото, респ. все още не е разпитано нито едно от лицата, включени в списъка по чл.246 ал.4 НПК.

Съобразявайки конкретиката по случая и релевираните от държавното обвинение доводи, въззивната инстанция намира за принципно правилен акта на първостепенния съд в частта му, с която е намален размера на МНО „Парична гаранция“ относно подс.Д., като изложените в тази насока мотиви са ясни и недвусмислени, а проверявания съдебен акт в частта му относно подсъдимите Г. и М. се приема за незаконосъобразен.

В контекста на горното АСНС подчертава, че нормата на чл.270 ал.1 НПК задължава съответния решаващ съдебен орган да вземе становище касателно наличието или липсата на обосновано предположение за извършено престъпление дори и в съдебната фаза на наказателното

производство и независимо от вида на търпяната МНО, чиято промяна се търси. Това принципно положение намира опора в общия регламент на чл.56 ал.1 НПК, въвеждащ в задължителен критерий при вземане на каквото и да е МНО наличието на обосновано предположение за извършено престъпление. В тази насока въззивната инстанция напълно споделя мотивите на СпНС касателно изведеното наличие на евентуална съпричастност на всеки един от подсъдимите към вмененото му престъпна деятелност. Доколкото съгласно процесуалния закон, преценката за горната предпоставка не следва да е съпътствана с детайлен доказателствен анализ и доколкото, видно от процесния частен протест и подадени частни въззивни жалби, не се оспорва така отразения в атакуваното определение извод, то настоящият въззивен съд приема за излишно да обсъжда в подробности същия.

На следващо място в производството по чл.270 НПК следва да се извърши преценка за реалността на опасностите от укриване и от извършване на престъпление, респ. наведените в тази вр. доводи от страна на СП се явяват съотносими и значими такива в процесния спор и то относно всеки един от тримата подсъдими, а подаденото от защитниците на подс.Д. възражение в тази му част е неоснователно – подсъдимите Г. и М. по настоящем изтърпяват МНО „Домашен арест“, приравнена по последици на задържане и поради това, се преценяват изискванията на чл.63 ал.1 НПК, което е важно и за подс.Д., тъй като независимо от допуснатото изменение на МНО съгл. Определение на АСНС от 02.08.21г. от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“, то поради невнасяне на определения размер на паричната гаранция, реално практически продължава изтърпяването на МНО „Домашен арест“ (по аналогия на чл.65 ал.11 НПК). В контекста на горното АСНС отбелязва, че споделя изложения в протестираното определение извод за липса на опасност от укриване, мотивиран с обстоятелството на притежавана от подсъдимите постоянна адресна регистрация на територията на страната, а в допълнение се отчита и наличието на семейна обвързаност, изградена социална среда и липсата на данни по делото за обективизирано от тях намерение и желание за избягване от наказателно преследване и укриване. В отговор на възраженията на СП, обективизирани в процесния частен протест, и касателно изводимата от държавното обвинение реална опасност от укриване, поради наличие на твърдяната хипотеза на чл.63 ал.2 т.3 НПК,

въззивният съд подчертава, че приема същите за неоснователни, тъй като визираната в горната норма хипотеза подлежи на преценка само и единствено в производство по реда на чл.64 НПК при първоначално вземане на МНО, а не и в производство по реда на чл.270 НПК.

На следващо място в проверяваното определение и то общо за тримата подсъдими е възприета тезата за значително намаляване интензитета на риска от извършване на престъпление, поради продължителния срок на задържане, което принципно становище е застъпено както в константната българска съдебна практика, така и в практиката на ЕСПЧ. В тази вр. обаче и при преценката на горното законово изискване въззивният съд приема, че е наложителен детайлизиран подход, съобразен с наличните по делото данни, индивидуални за всеки един от тримата подсъдими. Тук съдът съобрази данните за повдигнато обвинение за различни престъпления на подсъдимите Д., Г. и М. – на първият от тях е вменено само едно единствено престъпление, а на вторите двама са вменени две отделни престъпления и то с различен обект на престъпно посегателство, като дори престъплението против собствеността се отличава с наличие на многобройни квалифициращи елементи, а доколкото се приема доказаност на обоснованото предположение по см.на чл.63 ал.1 НПК, то това последно обстоятелство се преценява в контекста на наличие на завишена личностнова опасност на самите подсъдими лица. Последната не може и не следва да бъде пренебрегната, особено в хипотезата на незапочнато съдебно следствие, доколкото и самото престъпление изнудване включва по дефиниция извършени определени принудителни действия върху личността на пострадалия, включен в кръга на свидетелите по делото.

В допълнение следва да се отчете и обремененото съдебно минало на подс.М., последното осъждане на който датира от 21.06.18г. и изтърпяването на наложеното му наказание е отложено на осн. чл.66 ал.1 НК, като в рамките на така определения изпитателен срок попада инкриминираната дата. Т.е. горните факти за подсъдимите Г. и М. са абсолютно противопоставими на сочения от първостепенния съд продължителен срок на задържане. При тези доводи и съблюдавайки законовоопределените в чл.57 НПК цели на МНО въззивният съд приема за необосновано протестираното определение в частта му касателно допуснатото изменение на МНО на подсъдимите Г. и М..

Разбира се, съдът съобрази и критериите по чл.56 ал.3 НПК, на които изрично се позовава защитата на подс.Г., но които, според съда, са цитирани избирателно (сочат се само здравословното състояние на подсъдимия, възраст, професия и данни за личността), но не се сочат и останалите такива, а именно степента на обществена опасност на престъплението и събраните доказателства. В тази насока се подчертава, че по разбиране на настоящия съдебен състав, самият закон степенува по важност и значимост регламентиранияте критерии, поставяйки на първо място именно степента на обществена опасност на престъплението и събраните доказателства, а в случая всяко едно от вменените на подсъдимите Г. и М. престъпления е тежко Т.а по см.на чл.93 т.7 НК и е налице доказателствена обезпеченост, преценена във вр. с изградения извод за наличие на разумно подозрение за авторство на инкриминираното деяние. Именно водим от горните доводи, въззивният съд приема атакуваното определение в частта му относно допуснатото изменение на МНО на подсъдимите Г. и М. от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 10 000лв. за незаконосъобразно и като Т.а, същото следва да бъде отменено.

На следващо място и във вр. с протестираното първоинстанционно определение в частта му относно подс.Д. АСНС подчертава следното: Както вече се отбеляза по-горе в настоящите мотиви, търпяната от същия МНО „Домашен арест“ е изменена в „Парична гаранция“ в размер на 500 000лв. още на 02.08.21г. с определение на АСНС, като е възприета тезата за значително занижаване на риска от криминогенно поведение, предопределена от срока на задържане и последващия арест в домашни условия. Този съдебен акт, като окончателен такъв, е влязъл в законна сила и същият не подлежи на ревизия, поради което настоящият съдебен състав приема за излишно да обсъжда в подробности рисковете от укриване и/или от извършване на престъпление. В тази вр. само и единствено подчертава наличието на правота в мотивите на първостепенния съд за продължителност на търпяното ограничение, предопределено от налаганите на подсъдимия МНО, като същият действително обективира добро процесуално поведение и дори след изменение на МНО от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ продължава да спазва ограниченията на домашния арест. Въпреки това, съдът отчита и факта на налични две други висящи наказателни производства по отношение на

подс.Д..

Видно от материалите по делото, така определената парична гаранция по настоящем все още не е внесена. В тази насока в хода на съдебните прения пред СНС се навеждат данни за наложени от НАП и КОНПИ обезпечителни мерки върху имуществото на подсъдимия, което твърдение обаче не е изцяло подкрепено с представени доказателства, но въпреки това, съдът го приема за неоспорено. Та, с оглед изразеното от СП становище както пред основния съд, така и в депозирания частен протест. Неоспорим факт е обаче, че така определената парична сума не е внесена, което се явява показател за нейната завишеност. Коментирайки конкретния размер на паричната гаранция, съответният решаващ орган следва да отчете нормата на чл.61 ал.2 НПК, вменяваща задължението за съобразяване на същия и с имущественото положение на подсъдимото лице. Т.е. горната разпоредба, която е специална за МНО „Парична гаранция“ императивно въвежда регламент за изискуемите условия, като имущественото положение е само едно от тези условия, допълващо общия регламент на чл.56 НПК, респ. тук отново следва да се съобразят всички конкретни данни по делото. В този контекст и както съдът вече отбелязва по-горе в настоящите мотиви, въведените с чл.56 ал.3 НПК критерии са степенувани по значимост от самия законодател и съответно преимуществено значение се отдава на степента на обществена опасност на процесното престъпление и на събраните по делото доказателства, а едва след това следва да се съобразят всички останали критерии, свързани с индивидуалните характеристики на самия подсъдим. При тези съображения и доколкото на подс.Д. е вменено тежко по см. на чл.93 т.7 НК престъпление със сравнително широк обхват на обекта на престъпно посегателство и доколкото е изводимо разумното подозрение за неговата съпричастност към процесната престъпна дейтелност, то се заключава за наличие на визираните по-горе критерии по чл.56 ал.3 НПК.

Разбира се, размерът на паричната гаранция не следва да е прекомерно завишен и да създава необичайни трудности за подсъдимото лице, но същият следва да е достатъчен такъв, за да създаде нужната мотивация за постигане целите по чл.57 НПК. В този аспект подс.Д. е лице с утвърден бизнес в страната, като търговската му дейност продължава своето развитие, независимо от наложените върху имуществото му обезпечителни мерки,

поради което настоящият съдебен състав приема, че парична гаранция в размер на 100 000лв. е напълно съобразена със законовите изисквания както на чл.56 ал.3 НПК, така и на чл.61 ал.2 НПК. Т.е. по същество на процесния спор се налага крайният извод за основателност на неговата молба за намаление на размера на паричната гаранция, като в тази връзка първоинстанционното определение следва да бъде изменено.

Мотивиран от горното и на осн.чл.345 вр.чл.270 ал.4 НПК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно Определение от 13.09.2021г. по НОХД № 153/21г. по описа на СпНС, 21-ви състав в частта му, с която е изменена МНО на подсъдимите С. И. Г. с ЕГН: ***** и Б. Б. М. с ЕГН: ***** от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 10 000лв., като вместо него постановява

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на подс. С. И. Г. за изменение на МНО „Домашен арест“ в по-лека такава.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на подс. Б. Б. М. за изменение на МНО „Домашен арест“ в по-лека такава.

ИЗМЕНЯ определението в частта относно размера на определената на подс.В. П. Д. с ЕГН: ***** МНО „Гаранция в пари“, като увеличава същия от 50 000лв. на 100 000лв.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 218

гр. гр. София, 19.10.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, Ш-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ** в закрито заседание на деветнадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галя Ив. Георгиева

Членове: Румяна Г. Илиева
Даниела Б. Врачева

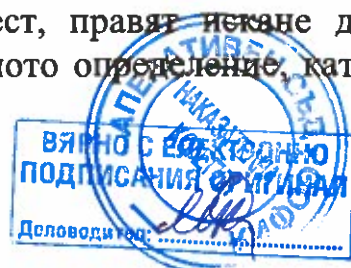
като разгледа докладваното от Даниела Б. Врачева Въззивно частно наказателно дело № 20211010600377 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.270 от НПК вр. с глава XXII от НПК.

ВЧНД №377/21 година по описа на АСНС е образувано по повод постъпил частен протест от СП срещу определение на СНС, XXI състав от 05.10.2021 година по НОХД №153/21 година, с което първоинстанционният съд е изменил мярката за неотклонение на подс. В. П. Д. от мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 100000 лв. в мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 25000 лв. и на подс. С.И.Г. от мярка за неотклонение „Домашен арест“ в мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 10000 лв.

В частния протест се излагат съображения, за това, че опасностите от извършване на престъпление, макар и да не са отпаднали, първоинстанционният съд е дал превес на частния над обществения интерес, тъй като двамата подсъдими В. П. Д. и С.И.Г. са обвинени за тежки умишлени престъпления, наказуеми с лишаване от свобода; същите да дейци с висока степен на обществена опасност, имайки се в предвид обстоятелствата при осъществяване на деянията, които обстоятелства реално, а не хипотетично навеждат на извода, че е налице опасност от укриване и извършване на престъпление.

Прокурорите от СП, изготвили частния протест, правят искане до въззивната инстанция за отмяна на първоинстанционното определение, като считат същото за неправилно и незаконосъобразно.



Въззивното производство е образувано и по повод депозирана частна жалба от подс. С.И.Г. срещу горесцитираното определение на СНС, с която обжалва първоинстанционния акт в частта му относно определения размер на мярката за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 10000лв.

В частната жалба се излагат съображения, че СНС правилно е изменил мярката за неотклонение „Домашен арест“ в мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 10000 лв., но при определяне на нейния размер не се е съобразил с разпоредбата на чл.61, ал.2 от НПК, а също така не е отчетел и доброто процесуално поведение, продължителния срок на задържането и факта, че доходите на подс. Г. преди задържането му са се равнявали на два пъти по-нисък от средно месечното възнаграждение за гр. София, което според НСИ за м. септември 2021 година е в размер на 2052 лв.

Подс. Г. прави искане до въззивната инстанция за изменение на първоинстанционното определение чрез занижаване на размера на мярката „гаранция в пари“.

В срока по чл. 342, ал.2 от НПК е постъпило възражение от защитниците на подс. В. Д. срещу частния протест на СП. От съдържанието на постъпилото възражение, защитниците акцентират за това, че подс. Д. до настоящият момент е имал безупречно процесуално поведение, тъй като не се е отклонил от мярката за неотклонение „домашен арест“ макар и многократното му разрешение за провеждане на рехабилитационни услуги, също така не е налице опасност от укриване, тъй като освен, че същият е пристигнал в Република България с цел да участва в наказателното производство, за да докаже неговата невинност, по делото липсват данни, които да навеждат до наличие на опасност от укриване, а също така не възпрепятства внасянето на „Гаранцията в пари“ в размер на 100 000 лв., а е в обективна невъзможност да внесе сумата, тъй като всичките му банкови сметки са запорирани, а по сигнал от прокуратурата, БНБ е отнела лиценза за работа на „М.К.Г.“ ООД и фирмата е заличена от регистъра на кредитните институции в РБ. Наред с това доходите му от ресторантьорския му бизнес по обясними причини е в криза и към момента едва оцелява предвид епидемиологичната обстановка в страната.

С оглед изложените във възражението аргументи, защитниците на подс. Д. правят искане първоинстанционното определение да бъде потвърдено.

Въззивната инстанция, с оглед задължението и да се произнесе по частния протест, частната жалба и постъпилото възражение, като се запозна с данните по делото и с мотивите на атакуваното определение и след като ги обсъди във връзка с изложените от страните доводи, намери следното:

Частният протест и въззивната жалба пред въззивната инстанция са подадени от процесуално легитимирани страни, в законоустановения 7-дневен срок, съгласно разпоредбата на чл.342, ал.1 НПК, поради което

същите са процесуално допустими, а поради задължението по чл.345 ал.2 НПК, следва да бъдат разгледани и решени от настоящата инстанция.

От материалите по делото се установява, че на 27.01.2021 г. в СНС е внесен обвинителен акт срещу девет лица, между които и подсъдимите В. П. Д. и С.И.Г., като и на двамата подсъдими е повдигнато обвинение за престъпление по чл. 321 от НК, а на подс. Г. и за престъпление по чл. 214, ал.2, т.1 и т.2 вр. чл. 213а, ал.3, т.3 вр. ал.2, т.4 и т.5 от НК. Следва да се посочи, че всяко от престъпленията за които са повдигнати обвинения на двамата подсъдими представлява тежко умишлено Т.а по смисъла на чл.93, т.7 НК.

Въз основа на така внесен обвинителен акт е образувано първоинстанционното съдебно производство.

В открито съдебно заседание, проведено пред първоинстанционния съд на 05.10.2021 година съдебен състав е разгледал направеното искане от защитниците на подсъдимите за изменение на мярката за неотклонение и с определение е изменил мярката за неотклонение на подс. В. П. Д. от мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 100000 лв. в мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 25000 лв., а на подс. С.И.Г. от мярка за неотклонение „Домашен арест“ в мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 10000 лв.

В мотивите към протоколното определение е посочено, че са налице нови обстоятелства, които налагат извод за наличие на основания за изменение на наложената мярка за неотклонение спрямо двамата подсъдими, а именно продължителния срок на задържане, касаеш и двамата, което от своя страна намалява интензитета на опасност от извършване на престъпление, а също така и доброто им процесуално поведение.

При проверка на обжалваното определение настоящата инстанция приема, че подадения частен протест е основателен. Съображенията за това са следните:

Въпросът за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия може да се поставя по всяко време на съдебното производство.

С оглед спецификата на настоящето производство по чл.270 от НПК, въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че промяната на обстоятелствата винаги следва да се съпоставя с интензитета на опасностите от укриване и от извършване на престъпление от страна на подсъдимото лице, и въз основа на тази съпоставка да се прави преценка на основателността на искането за изменение на мярката за неотклонение.

Настоящият съдебен състав намира, че изводът на СНС за наличие на промяна в съществуващите обстоятелства, освен аргумента за

продължителния срок на задържане е неверен.

На първо място не са налице нови обстоятелства, които да бъдат поставени в основата на извод за наличие на предпоставки за облекчаване на държавната принуда спрямо двамата подсъдими. В този смисъл следва да се има и предвид, че настоящето производство по чл. 270 от НПК е образувано на 05.10.2021 година само след седмица след произнасянето на АСНС с окончателен съдебен акт по друго производство по чл. 270 от НПК-определение №197/28.09.2021 година, с което не е уважено искането на подс. Г. за изменение на мярката му за неотклонение, а на подс. Д. е облекчена държавната принуда от мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 500000 лв. в размер на 100000 лв.

Несъстоятелно е възражението на защитниците на подс. Д., че същият е в невъзможност да внесе определения размер на мярката за неотклонение „гаранция в пари,, в размер на 100 000 лв., тъй като това твърдение е в противовес с материалите по делото. От материалите по делото се установява, че подс. Д. има значителни доходи и живее в луксозни имоти- видно от определение №94 от 04.06.2021 година на АСНС на същия съдебен състав, който разглежда настоящето производство, по изричната молба на неговите защитници адреса на изпълнението на мярката „домашен арест“ е променен от имот, находящ се в гр.С., бул.“Д.“, №** в имот находящ се гр.С., кв.“П.“, п. П., в „М.“. Наред с това според съдебната практика, размерът на паричната гаранция може да бъде внесен от трето лице, имащо възможността да осигури паричните средства.

Неоснователни са възраженията на защитниците, че размерът на мярката за неотклонение „Гаранция в пари“ е висок. Това е така, тъй като основното изискване за законността на мярката за неотклонение е тя да е пропорционална на преследваните цели по чл. 57 от НПК и да не създава на подсъдимите лица повече ограничения от действително необходимите за провеждането на ефективен наказателен процес. Размерът на паричната гаранция следва да бъде определен на стойност по-голяма от обичайно предвидените разходи на подсъдимия, тъй като само по този начин, същия може да бъде дисциплиниран към добро процесуално поведение под угрозата, че при неявяване при призоваване от съда, определената гаранция следва да се конфискува. Размерът на гаранцията не следва да бъде редуциран, тъй като същият е съобразен с имотното състояние на подс. Д., както и с упражнявания от него доходоносен ресторантьорски бизнес и бизнес свързан с кредитиране, преди неговото задържане, а както беше посочено по-горе същият живее в луксозни имоти.

Подсъдимият С.И.Г. е задържан на 28.08.2020 година и до настоящия момент същия е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и „домашен арест“, т.е. срока на задържане е около 1 година и 1 месец.

Изводът на СНС за наличие на нови обстоятелства, които да обуславят изменение на мярката му за неотклонение също не се споделя от въззивния състав, тъй като както бе посочено по-горе след изтичането на една седмица след произнасянето на съда с окончателен съдебен акт нови обстоятелства не са настъпили.

Единственото относимо към предмета на настоящото производство новонастъпило обстоятелство се явява изтеклият срок на задържане на подсъдимия Г., но това обстоятелство само по себе си също не е от естество да повлияе на преценката дали продължава да е налице реалната опасност задържания да извърши престъпление. Настоящата мярка се гледа при условията на чл.270 от НПК, то срокът по чл.63 ал.4 от НПК е неотносим, тъй като касае само и единствено досъдебната фаза на процеса и не е основание за изменение мярката за неотклонение в настоящето производство, още повече, че срокът за разследване на делото не излиза извън рамките на „разумния“ такъв.

Тези мерки - „гаранция в пари“ в размер на 100000 лв. за подс. Д. и мярка за неотклонение „Домашен арест“ за подс. С.И.Г. са съобразени с обстоятелствата, изброени в разпоредбата на чл. 56, ал.3 НПК, както и с целите, визирани в разпоредбата на чл. 57 НПК. Не са нарушени и разпоредбите на чл. 5 и 6 от ЕКЗПЧОС, доколкото изтеклият срок на задържане на подсъдимите е съобразен с обществената им опасност като дейци, както и с реалната опасност от извършването на престъпление.

С оглед на гореизложеното въззивният състав преценява, че не са настъпили никакви нови обстоятелства, които да се отразяват и да повлияват на направената вече от предходните съдебни състави преценка за наличието на реална опасност подсъдимите да извършат престъпление. Предвид на това неправилен и незаконосъобразен по същество се явява решаващият извод на първоинстанционния съд, че по отношение на подсъдимите следва да бъде облекчена държавната принуда.

Предвид горното, съдът счита, че частният протест е основателен, поради което първоинстанционното определение следва да бъде отменено.

Водим от изложените съображения и на основание чл.345, ал.2 от НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА определение на СНС, XXI състав от 05.10.2021 година по НОХД №153/21 година, с което първоинстанционният съд е изменил мярката за неотклонение на подс. В. П. Д. от мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 100000 лв. в мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 25000 лв. и на подс. С.И.Г. от мярка за неотклонение „Домашен арест“ в

мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 10000 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс. В. П. Д. за изменение на мярката за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 100 000 лв. в по-лека.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс. С.И.Г. за изменение на мярката за неотклонение „Домашен арест“ в по-лека.

Определението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 239

гр. гр. София, 10.11.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, IV-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Емилия В. Петкова
Членове: Венелин Б. Иванов
Аделина Иванова

като разгледа докладваното от Емилия В. Петкова Въззивно частно наказателно дело № 20211010600404 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава 22-ра и чл.270 от НПК.

С протоколно определение от 01.11.2021г., постановено в с.з. от същата дата по НОХД №153/2021г., Специализираният наказателен съд – 21-ви състав, в производство по чл.270 ал.1 от НПК, е уважил исканията за изменение изпълняваните до момента мерки за неотклонение спрямо подсъдимите В. П. Д. (ЕГН:*****), С.И.В Г. (ЕГН:*****), В. С. Г. (ЕГН:*****) и Б. Б. М. (ЕГН:*****). Така, първоинстанционният съд е намалил размера на „Паричната гаранция“, наложена като мярка за неотклонение на подс. Д., от 100 000 лв. - на 10 000 лв. (следва да се отбележи, че „Гаранцията в пари“ от 100 000 лв. на това подсъдимо лице не е внесена от 28.09.2021г. – когато размерът ѝ е бил намален от 500 000 лв. на 100 000 лв. - до момента); изменил е мерките за неотклонение на останалите трима подсъдими С. Г., И. Г. и БЛ. М. - от „Домашен арест“ – в по-леки – „Парична гаранция“ в размер на по 10 000 лв. за всеки един от тях.

Срещу определението, в законоустановения 7-дневен срок, е постъпил частен протест на прокурори от Специализираната прокуратура, с който се иска неговата отмяна **по отношение само на подсъдимите В.Д., С.Г. и И.Г.. Протестът не обхваща процесуалното положение на подс. Б.М. – т.е. – срещу частта от първоинстанционния съдебен акт, касаеща изменената на 01.11.2021г. мярка за неотклонение на подс. М. от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 10 000 лв., не е постъпил съответен протест.**

В частния протест на СП са приведени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на атакуваното определение (в протестираните му части). Твърди се наличие на завишена степен на обществена опасност както на деянията по повдигнатите на горепосочените подсъдими лица обвинения, така и личността такава на ~~твърдените~~ от



Прокуратурата извършители. Визира се, че е налице реална опасност от извършване на престъпление против правосъдието, поради което се иска отмяна на първоинстанционното определение в протестираните му части, респ. - оставяне в сила на досега изпълняваните спрямо подсъдимите В. Д., С. Г. и И. Г. мерки за неотклонение.

Против частния протест, в срока по чл. 342 ал.2 от НПК, е постъпило писмено възражение от адвокати СТ. К. и И. Л. – защитници на подс. В.Д., в което се твърди необоснованост на протеста и неоснователност на направените в него искания. Иска се оставянето му без уважение и потвърждаване на съдебния акт на СНС в протестираната част, касателно подс. Д..

Срещу първоинстанционното определение, в законоустановения 7-дневен срок, е постъпила частна жалба от адв. П. Г. – защитник на подс. Б.М., в която се излагат аргументи за липса на парични средства у подзащитния му да внесе „Гаранцията в пари“, в определения от СНС размер от 10 000 лв. Иска се намаляване размера на гаранцията.

Постъпила е (в законоустановения срок) и частна жалба от адв. Л. Т. – защитник на подс. С.И.в Г., в която са развити подробни аргументи относно неоснователността на частния протест на СП, както и такива относно финансова невъзможност на този подсъдим да внесе определената му по размер „Гаранция в пари“, тъй като дълго време спрямо него са били прилагани мерки за неотклонение, възпрепятстващи свободното му придвижване, поради което същият не разполагал с парични средства. Направено е искане за потвърждаване на протоколното определение на СНС от 01.11.2021г. в частта му относно вида мярка за неотклонение, в която е изменена досега прилаганата, но за изменение на съдебния акт – в насока намаляване размера на гаранцията.

В същия аспект е и постъпилата (в законоустановения срок) частна жалба от адв. Х Д. – защитник на подс. И С Г.. Обжалва се първоинстанционното определение, в частта му относно размера на „Паричната гаранция“, със сходни аргументи, като тези в жалбата на подс. С.И.в Г. (прилагане спрямо подсъдимия на мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“ за относително продължителен период от време). Възражава се срещу доводите, приведени в частния протест, като се твърди негова необоснованост и неоснователност. Иска се оставянето му без уважение, както и намаляване размера на „Паричната гаранция“, определена като мярка за неотклонение спрямо този подсъдим.

В изпълнение на процедурата по чл. 342 ал.2 от НПК, преписи от частния протест и от частните жалби са били изпратени на противоположните страни. Както беше посочено, постъпило е писмено възражение от защитниците на подс. В.Д., съдържащо доводи, коментирани по-горе в настоящото определение.

АСНС намира протеста и жалбите за допустими. Разгледан по същество, частният протест се преценява от въззивната инстанция за **ОСНОВАТЕЛЕН**, а частните жалби – за **НЕОСНОВАТЕЛНИ**. Съображенията на съда са следните:

ВНОХД №153/2021г. по описа на СНС, 21-ви състав, е образувано въз основа на внесен на 27.01.2021г. от страна на Специализираната прокуратура обвинителен акт срещу 9 (девет)

обвиняеми лица, между които подсъдимите В. П. Д., С.И.в Г., И. С. Г. и БЛ. Б. М.. Повдигнатите обвинения срещу тези лица са, както следва:

-На всички четирима горепосочени подсъдими са повдигнати обвинения за престъпление по чл. 321 ал.3 алт. 2-ра от НК, като за подс. И.Г. това обвинение е по т.1 вр. с ал.1 от НК, а за останалите три лица – по т.2 вр. с ал.2 от НК.

-Спрямо подс. И.Г. е повдигнато и обвинение за престъпление по чл. 213а ал.2 т.2 и т.5 вр. с ал.1 от НК, а спрямо подсъдимите С.Г. и Б.М. – и обвинение за престъпление по чл. 214 ал.2 т.1 и т.2 вр. с чл. 213а ал.3 т.3 вр. с ал.2 т.4 и т.5 вр. с ал.1 от НК (за всеки от двамата).

Горепосочените престъпления са наказуеми с „лишаване от свобода“, като те са и тежки умишлени по см. на чл.93 т.7 от НК.

В мотивите към протоколното определение на СНС от 01.11.2021г. се съдържат лаконични и декларативни твърдения за занижен интензитет на опасността от извършване на престъпление от страна на всеки от подсъдимите В. Д., С. Г., И. Г. и Б. М.. Не са приведени никакви аргументи за новонастъпили обстоятелства в сравнение с предходното произнасяне – от 19.10.2021г. на друг състав на АСНС, с което предходно определение на СНС – от 05.10.2021г. по същото дело, отново изменящо мерките за неотклонение на двама от подсъдимите – В.Д. и С.Г., е било отменено от въззивната инстанция. Посочени са в първоинстанционният съдебен акт единствено срокът на задържане (който намалявал интензитета на опасността от извършване на престъпление), както и доброто процесуално поведение на визираните подсъдими лица.

Както беше посочено по-горе, при проверка на обжалваното определение, въззивната инстанция приема частния протест за **ОСНОВАТЕЛЕН**.

С оглед спецификата на производството по чл. 270 от НПК, настоящият състав отбелязва, че промяната на обстоятелствата по делото, в т.ч. - т.нар. „новонастъпили обстоятелства“, следва да се бъде преценявана и съпоставена, във всеки конкретен казус и за всяко подсъдимо лице, с интензитета на опасностите от укриване и/или от извършване на престъпление, като въз основа на тази съпоставка да бъдат направени изводи за основателността на искането/исканията за изменение на мярката за неотклонение.

Въззивният съд намира, че по конкретното дело **не са налице новонастъпили обстоятелства**, в сравнение с предходното произнасяне на АСНС от 19.10.2021г., от която дата, до новото произнасяне на първостепенния съдебен състав (на 01.11.2021г.), **са изминали едва 11 (единадесет) дни**. Т.е – не са настъпили нови обстоятелства, които да бъдат поставени в основата на извод за наличие на предпоставки за облекчаване на процесуалната принуда спрямо подсъдимите В. Д., С. Г. и И. Г..

Като неоснователно се преценява от настоящата съдебна инстанция възражението на защитниците на подс. Д., че същият е в невъзможност да внесе „Паричната гаранция“ (като мярка за неотклонение), в определения още на 28.09.2021г. размер, тъй като това твърдение е в противовес с налични по делото данни и доказателства за имотното състояние на това подсъдимо лице. Въз основа на тях се установява, че подс. Д. има значителни доходи и

живее в луксозни имоти, а освен това, според съдебната практика, размерът на паричната гаранция може да бъде внесен и от трето лице, имащо възможността да осигури финансовите средства.

Неоснователни са и защитните възражения на защитниците на подс. Д. в насока, че размерът на мярката му за неотклонение „Парична гаранция“, е висок. Съдът подчертава, че основното изискване за законността на мярката за неотклонение е, тя да е пропорционална на преследваните цели по чл. 57 от НПК и да не създава на подсъдимите по-големи ограничения от действително необходимите за провеждането на ефективен наказателен процес. Размерът на паричната гаранция следва, обаче, да бъде определен на стойност, по-голяма от обичайните разходи на подсъдимия, тъй като само по този начин той би могъл да бъде дисциплиниран към коректно процесуално поведение. Поради това, настоящият състав намира, че размерът на гаранцията, взета като мярка за неотклонение спрямо подс. Д., не следва да бъде редуциран, тъй като той е съобразен с имотното му състояние, с доходоносните му бизнеси -ресторантьорски такъв и бизнес, свързан с кредитиране, упражнявани от него преди задържането.

Спрямо подсъдимите С.И.в Г. и И. С. Г. се прилагат мерки за неотклонение, свързани с възпрепятстване на свободното им придвижване, за срок от около 1 година и 2 месеца до настоящия момент. Делото се намира в съдебната фаза на наказателния процес от 27.01.2021г. като преди това са били спазени сроковете по чл. 63 ал.4 от НПК, отнасящи се до прилагането на такива мерки в стадия на досъдебното производство. Изпълнението на мерките „Задържане под стража“ и/или „Домашен арест“ в съдебната фаза на процеса, не е обвързано със срокове.

Тези аргументи въззивният съд привежда, в аспекта на отразения по-горе довод за **липса на новонастъпили обстоятелства по делото**, от последното произнасяне на АСНС (на 19.10.2021г.) до настоящия момент, които да налагат ревизиране на процесуалната принуда спрямо тези три подсъдими лица. Такива „нови обстоятелства“ не се твърдят дори в обжалваното и протестирано първоинстанционно определение от 01.11.2021г. Т. е. - след изтичането на 11 (единадесет) дни след предходното произнасянето на АСНС (3-ти състав, по ВНЧД №377/2021г.) с окончателен съдебен акт, до новото произнасяне на СНС с тук разглежданото протоколно определение (от 01.11.2021г.), не са налице новонастъпили обстоятелства.

От друга страна, мерките за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 100 000 лв. (за подс. В. Д.) и „Домашен арест“ (за подсъдимите С.Г. и И.Г.), са съобразени с критериите по чл. 56 ал.3 НПК, подредени от законодателя във възходяща градация, като основните по важност са степента на обществена опасност на деянието и на дееца, както и доказателствата по делото. Съобразно тези критерии, прилаганите до момента мерки спрямо тримата горепосочени подсъдими, се явяват юридически адекватни, обосновани и законосъобразни. Те съответствуват и на целите на мерките за неотклонение, визирани в нормата на чл. 57 от НПК. Не са нарушени и разпоредбите на чл. 5 и 6 от ЕКЗПЧОС, доколкото изтеклият срок на задържане на подсъдимите е съобразен с личностната им

обществената им опасност и с реалната опасност от извършване на престъпление.

Горните изводи, впрочем, са относими и към четвъртия подсъдим – Б.М., срещу изменението на чиято мярка за неотклонение обаче Прокуратурата не е депозирала съответен частен протест. Затова и въззивният съд няма право да утежни процесуалното положение на това подсъдимо лице, установено след произнасянето на първата съдебна инстанция с определението от 01.11.2021г. Частната жалба на защитника на подс. Б. М. също се преценява от настоящия въззивен състав за неоснователна, като се имат предвид изложените в предходния абзац аргументи, свързани с духа, разума и приложението на разпоредбите на чл. 56 ал.3 и чл. 57 от НПК.

Поради това, съдът счита, че първоинстанционното определение от 01.11.2021г. следва да бъде отменено в частите му относно изменението на мерките за неотклонение на подсъдимите В.Д., С.Г. и И.Г., а в частта му по изменение на мярката за неотклонение на подс. Б.М. от „Домашен арест“ в „Гаранция в пари“ в размер на 10 000 лв., то следва да бъде потвърдено, поради липса на съответен протест на прокурора.

Водим от горното и на основание чл.345 ал.2 от НПК, Апелативният специализиран наказателен съд, 4-ти въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 01.11.2021г. на Специализирания наказателен съд, 21-ви състав, по НОХД №153/21г, в частите му, с които са изменени мерките за неотклонение на подсъдимите: В. П. Д. (ЕГН:*****) – чрез намаляване размера на „Паричната гаранция“ от 100 000 лв. – на 10 000 лв.; С.И.В Г. (ЕГН:*****) и И. С. Г. (ЕГН:*****) - от мярка за неотклонение „Домашен арест“ в мярка за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на по 10 000 лв. за всеки от тях, като вместо това:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс. В. П. Д. (ЕГН:*****), за изменение на мярката му за неотклонение „ГАРАНЦИЯ В ПАРИ“ в размер на 100 000 лв. в по- лека.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс. С.И.В Г. (ЕГН:*****), за изменение на мярката му за неотклонение от „ДОМАШЕН АРЕСТ“ в по- лека.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подс. И. С. Г. (ЕГН:*****), за изменение на мярката му за неотклонение от „ДОМАШЕН АРЕСТ“ в по- лека.

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата му част.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____



ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 278

гр. гр. София, 21.12.2021 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, V-ТИ
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и първи декември
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимира П. Костова

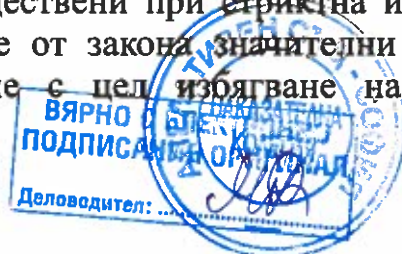
Членове: Красимира Хр. Райчева
Магдалена Ат. Лазарова

като разгледа докладваното от Магдалена Ат. Лазарова Въззивно частно
наказателно дело № 20211010600440 по описа за 2021 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по глава XXII от НПК, чл.341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 вр.
ал.1 и 2 НПК.

Образувано е по повод подаден частен протест от Специализираната
прокуратура и частна жалба от защитника на подс.И. С. Г. против
определение от 02.12.2021г. по нохд № 153/2018г. по описа на СНС, 21
състав, с което са изменени мерките за неотклонение на В. П. Д. от
„Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 10 000 лева, на И. С. Г. от
„Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 10 000 лева и на С.И.в Г.
от „Домашен арест“ в „Парична гаранция“ в размер на 5000 лева.

Така определените мерки за процесуална принуда се преценяват от
държавното обвинение за незаконосъобразни, неправилни, неотговарящи на
целите по чл.57 НПК и несъобразени с критериите по чл.56 ал.3 НПК, като се
застъпва становището за наличие и на двете опасности по чл.63 НПК от
укриване и от извършване на престъпление, вкл. срещу
правосъдието. Акцентира се на съществуващата съдебна практика, че във
всеки конкретен казус при анализа на тези рискове „няма пречка да се
обсъждат и вземат предвид характеристиките на конкретно инкриминираните
деяния, повечето от които съгласно предявените обвинения са извършени при
условията на задружна престъпна дейност“, като в настоящия казус в тази
насока следва да се имат предвид „механизма и начина на извършване на
инкриминираните с обвинителния акт деяния, осъществени при стриктна и
конспиративна организация“, както и предвидените от закона значителни
санкции, които са достатъчен мотив за укриване с цел избягване на



наказателната отговорност.

В тази връзка се възразява, че СНС неоснователно е дал превес на частния пред обществения интерес и с оглед активното лично участие на подсъдимите в инкриминираната престъпна дейност, характеризираща ги като лица с висока степен на обществена опасност. Подчертава се, че „не е налице такова изключително важно и същевременно нововъзникнало обстоятелство“, като здравословното състояние на подс.С.Г. не налага ежедневно посещение на болнично заведение. В заключение в частния протест се настоява за отмяна на протестирания съдебен акт и за оставяне в сила на прилаганите мерки за неотклонение.

В частната жалба на защитника на подс.И.Г. се изразява недоволство единствено относно определения от СНС размер на „паричната гаранция“, който се преценява за необосновано висок, произволно отмерен и несъобразен с разпоредбата на чл.61 ал.2 НПК. Твърди се, че поради наложената социална изолация подсъдимият не работи повече от година и три месеца, като определеният размер не съответства на материалните му възможности и на практика обосновава фактическо задържане, еквивалентно на задържането под стража. Защитата се позовава на основния принцип по чл.16 НПК, като счита че предвид действието на презумпцията за невиновност не могат да бъдат нарушени необратимо имуществените права на И.Г. в хода на неприключило наказателно производство, както и не е допустимо „да се накърняват права на трети по отношение на подсъдимия лица“. В заключение се моли за редуциране размера на „паричната гаранция“ при съобразяване с критериите заложиени в НПК, като с оглед изразеното становище на представителите на СП в съдебното заседание пред първоинстанционния съд се цитира решение на ЕСПЧ по делото Стайков срещу България.

В законоустановения срок не са постъпили възражения срещу подадения протест и жалба, които като депозирани в законоустановения седемдневен срок, срещу съдебен акт подлежащ на въззивен контрол, се преценяват за допустими. Разгледани по същество същите се преценяват за неоснователни по следните съображения:

Първоинстанционното производство е образувано на 27.01.2021г. по внесен обвинителен акт срещу общо десет обвиняеми лица, сред които и тримата жалбоподатели. Обвиненията на последните включват съответно:

на И.Г. – две престъпления по чл.321 ал.3 алт.2 т.1 вр. ал.1 НК и по чл.213а ал.2 т.2 и 5 вр. ал.1 НК;

на С.И. Г. – две престъпления по чл.321 ал.3 алт.2 т.2 вр. ал.2 НК и по чл.214 ал.2 т.1 и 2 вр. чл.213а ал.3 т.3 вр. ал.2 т.4 и 5 вр. ал.1 НК;

на В.Д. – едно престъпление по чл.321 ал.3 алт.2 т.2 вр. ал.2 НК.

Касае се все за тежки умишлени престъпления, наказуеми с лишаване от свобода.

По отношение на всеки от тримата, първоначално е била прилагана най-тежката мярка за неотклонение по чл. 58 т.4 НПК, впоследствие изменена в

следващата по тежест „домашен арест“ с електронно наблюдение, като за подс.Д., считано от 02.08.2021г. същата е смекчена в „парична гаранция“, която обаче не е внесена, като на практика и спрямо него продължава действието на мярката за неотклонение „домашен арест“.

В протестираното определение СНС е приел за реална единствено опасността от извършване на престъпление, но позовавайки се на продължителната социална изолация на тримата подсъдими, е намерил, че интензитета ѝ е значително занижен и е възможно да бъде успешно преодолян с по-лека по вид мярка за неотклонение за И.Г. и С.Г. – „парична гаранция“, а за В.Д. и с по-нисък размер на вече определената „парична гаранция“, с оглед наложения заповор върху наличните му парични средства.

Въззивният съд се солидаризира с това становище като споделя изложената в атакувания съдебен акт фактическа и правна аргументация. Единствено за прецизност следва да се отбележи, че в диспозитива на същия е допусната неточност при посочване на вида на изменената мярка за неотклонение за В.Д..

Без да подценява от една страна обществената опасност на инкриминираните предполагаеми престъпни деяния и тежестта на предвидените от закона санкционни последици при евентуална осъдителна присъда, а от друга отчитайки продължителността на социалното изолиране на всеки от тримата жалбоподатели, възлизаща на година и четири месеца и демонстрираното до момента от тях коректно процесуално поведение, на фона на действащата презумпция за невиновност настоящият съдебен състав намира изложените в протеста доводи за неоснователни.

Алтернативно предвиденият в чл.63 ал.1 НПК риск от укриване, претендиран от прокуратурата, до момента не е бил приет за съществуващ при нито едно съдебно произнасяне по делото, като и към този момент липсват данни, налагащи извод в обратен смисъл, а рискът от бъдещо престъпно поведение е чувствително намален с оглед срока на прилагане на мерките по чл.58 т.3 и 4 НПК. Подсъдимите В.Д. и С.Г. са с чисто съдебно минало, а предходното осъждане на подс.И.Г. на „пробация“ е с давност от 2009г. за престъпна проява, датираща от 2006г.

Рискът от възможно въздействие върху свидетели обяснимо е снижен до степен на хипотетичен, след провеждане на разпитите им в хода на досъдебното производство. По делото не съществуват каквито и да индиции за предприети подобни неправомерни действия респ. опити за такива от нито един от жалбоподателите, поради което твърденията в тази насока в протеста се явяват доказателствено необосновани.

В контекста на изложеното продължаването на прилаганата процесуална принуда под формата на арест, макар и в домашни условия се явява непропорционално и неоправдано, като надхвърлящо рамките на необходимото за постигане на целите по чл.56 НПК.

Определената от СНС мярка за неотклонение „парична гаранция“ за С.Г. и И.Г. се явява адекватна и законосъобразна по вид, с оглед критериите по

чл.57 НПК. Същевременно отмерените от първостепенният парични размери по мнение на въззивната инстанция са занижени. Дватама подсъдими са в трудоспособна възраст, като по делото са налични данни за развиван преди задържането им семеен доходоносен бизнес. На фона на поддържания от тях жизнен стандарт, материално и имотно състояние адекватни по размер се явяват „гаранции в пари“ съответно от 8 000 лева за С.Г. и 15 000 лева за И.Г.. При първият от тях допълнително бяха взети предвид актуалното здравословно състояние (налагащо провеждане на редовни медицински процедури) и семейно положение (същият е баща на три малолетни деца), а при втория – предполагаемата му роля на ръководител в разследваната организирана престъпна група. В този смисъл не се споделят възраженията в депозираната частна жалба за прекомерност и грубо несъответствие на определения от СНС размер на материалните възможности на И.Г..

Както бе посочено по-горе, макар от 02.08.2021г. по отношение на В.Д. да е налице окончателно съдебно произнасяне за изменение на мярката за неотклонение „домашен арест“ в „парична гаранция“, първоначално в размер на 500 000 лева, намален впоследствие на 100 000 лева, в продължение вече на близо пет месеца същата не е внесена. Причина за това е явно обективна невъзможност, произтичаща от завишения размер.

Безспорно гаранционният размер трябва да бъде отмерван само в граници, които конкретното подсъдимо лице може да си позволи да заплати, като надхвърлянето им на практика резултира в продължаване действието на по-тежката мярка за неотклонение, в случая „домашен арест“, за чиято непропорционалност вече бяха изложени подробни съображения. Едновременно с това обаче драстичното коригиране на размера от СНС не може да бъде оправдано на фона на финансовите възможности на подсъдимия като лице, развиващо успешен дългогодишен бизнес в различни сфери и поддържащо висок жизнен стандарт, което обуславя завишаването му на 40 000 лева.

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ определение от 02.12.2021г. по нохд № 153/2018г. по описа на СНС, 21 състав, като:

УВЕЛИЧАВА размера на определената на В. П. Д. „Парична гаранция“ от 10 000 (десет хиляди) лева на 40 000 (четиридесет хиляди) лева

УВЕЛИЧАВА размера на определената на И. С. Г. „Парична гаранция“ от 10 000 (десет хиляди) лева на 15 000 (петнадесет хиляди) лева

УВЕЛИЧАВА размера на определената на С.И.в Г. „Парична гаранция“ от 5 000 (пет хиляди) лева на 8 000 (осем хиляди) лева.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

ВЯРНО С ЕЛЕКТРОННО
ПОДПИСАНИЯ ОРГАНИЗАЦИЯ
Деловодител:

